

JAMES PATTERSON

tuần trăng mật
honeymoon

daotieuvu.blogspot.com

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

& HOWARD ROUGHAN

Tuần Trắng Mật

James Patterson

JAMES PATTERSON

THE NO. 1 INTERNATIONAL BESTSELLER

HONEYMOON

'THIS STORY HAS ELEMENTS
OF HITCHCOCK'S *VERTIGO*, AND
ITS PAGE-TURNING QUALITY
IS IN A CLASS OF ITS OWN'
INDEPENDENT

AND **HOWARD
ROUGHAN**

Thông tin ebook:

Tên sách: Tuần Trăng Mật Nguyên tác: Honeymoon
[Honeymoon #1]

Tác giả: James Patterson & Howard Roughan Dịch giả: Phạm
Trần Hải Hà Nhà xuất bản: Phụ Nữ

Công ty phát hành: Phương Đông Số trang: 431

Kích thước: 13,5 x 20,5 cm Giá bìa: 73.000

Năm xuất bản: 2009

Scan: Russie

Đánh máy & Chuyển Ebook: Hoàng Liêm Ngày hoàn thành:
10/3/2012

Nơi hoàn thành: Hà Nội Nguồn: e-thuvien.com Ebook:
daotieuvu.blogspot.com

EBOOK

Free Downloads

<http://daotieuvu.blogspot.com>

Ebook được blog Đào Tiểu Vũ hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Giới thiệu nội dung:

Đừng hé mở hồi kết

Cảm giác được đàn ông khao khát và phụ nữ ganh tị sẽ như thế nào? Đó chính là cuộc đời mà Nora Sinclair đã mơ ước, cuộc đời cô lăn lộn để có được, cuộc đời mà cô sẽ không bao giờ từ bỏ.

Khi Đặc vụ FBI John O'Hara nhìn thấy cô lần đầu tiên, trông cô dường như hoàn hảo. Cô có vẻ ngây trang tinh tế. Sức hấp dẫn và gợi cảm trên người. Cô như một món hàng lạ. Đám đàn ông xếp hàng dài để tán tỉnh cô. Cô không chỉ thu hút, mà còn mê hoặc họ

Đừng hé lộ phần mở đầu

Vậy tại sao FBI lại quan tâm tới Nora Sinclair? Những chuyện kỳ bí cứ xảy đến với những người xung quanh cô, đặc biệt là đàn ông. Và có một điều gì đó rất nguy hiểm ở Nora - điều gì đó vừa lôi cuốn đặc vụ O'Hara vừa làm anh ngập tràn trong nỗi sợ. Liệu có một bí mật đen tối nào ẩn nấp sau những khoảng trống không lời giải trong quá khứ của cô? Và trong lúc dành ngày càng nhiều thời gian tìm hiểu cô, liệu anh có đeo đuổi sự công bằng? Hay nỗi ám ảnh chết người của chính mình?

Mục Lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100](#)

[Chương 101](#)

[Chương 102](#)

[Chương 103](#)

[Chương 104](#)

[Chương 105](#)

[Chương 106](#)

[Chương 107](#)

[Chương 108](#)

[Chương 109](#)

[Chương 110](#)

[Chương 111](#)

[Chương 112](#)

[Chương 113](#)

[Chương 114](#)

[Chương 115](#)

[Chương 116](#)

[Chương 117](#)

PHẦN MỞ ĐẦU

AI LÀ THỦ PHẠM?

Mọi thứ không phải lúc nào cũng như bề ngoài của chúng.

Một phút trước, tôi hoàn toàn ổn.

Phút tiếp theo, lại ôm bụng lăn lộn đau đớn. *Điều gì đang xảy ra đến với mình thế này?*

Tôi chịu. Tất cả những gì tôi biết là cảm giác của mình, chúng thật không thể tin nổi. Giống như bụng đang bị bào mòn đến tận xương tủy. Tôi la hét, tôi rên rỉ và chỉ cầu cho nó chấm dứt.

Nhưng không.

Con đau tiếp tục thiêu đốt, từ một lỗ sắc những giọt mật rỉ ra... từng giọt... từng giọt... từng giọt một... thấm đẫm cả ruột. Mùi cơ thể lan tỏa khắp không gian.

Mình sẽ chết. Tôi nhủ thầm.

Không, thậm chí còn tồi tệ hơn thế. Tệ hơn rất nhiều. Tôi đang bị lột sống - từ trong ra ngoài.

Nhưng đó mới chỉ là sự khởi đầu.

Như những đợt pháo hoa, cơn đau dội lên trên và nổ tung trong vòm họng. Nó lấy đi không khí và tôi phải cố hết sức để thở.

Rồi tôi sụp xuống. Những cánh tay trở nên vô dụng và không thể ngăn nổi cú ngã. Đầu đập vào sàn gỗ và cả hộp sọ vỡ tung. Máu, đặc màu đỏ tía, rỉ ra từ phía trên lông mày bên phải. Tôi bị nháy mắt một vài lần, nhưng chỉ có vậy. Vết thương thậm chí chẳng ảnh hưởng gì. Chỉ cần một tá mũi khâu để giải quyết vấn đề này.

Nhưng cơn đau thì tệ hơn và tiếp tục lan rộng.

Qua mũi, đến tai. Và vụt ngay qua trước mắt, nơi tôi có thể cảm nhận được những mạch máu nổ bốp như giấy gói bong bóng

Tôi cố đứng vững. Không thể. Rồi tôi cố bỏ chạy. Tất cả những gì có thể làm lúc này là vấp ngã về phía trước. Đôi chân trở nên nặng nề. Phòng tắm nằm cách đây 3 mét. Cũng có thể là 3 kilomet.

Bằng cách nào đó tôi đã làm được. Tôi tới nhà tắm và khóa cửa lại. Đầu gối khụy xuống và tôi ngã sụp. Máu tôi đập vào sàn đá lạnh với một tiếng *crắc* khủng khiếp. Trong lúc đó, răng hàm vỡ làm đôi.

Tôi nhìn thấy bồn cầu nhưng cũng như tất cả mọi thứ khác trong phòng, nó đang di chuyển. Mọi thứ xoay tròn và tôi với lấy bồn rửa mặt, quờ quạng, cố níu lấy nó. Không thể được. Cả cơ thể bắt đầu co giật như có dòng điện hàng ngàn vôn đang chạy qua tĩnh mạch.

Tôi cố bò.

Cơn đau hiện hữu khắp mọi nơi, kể cả những móng tay đang cố cào cấu vào mảnh vữa trên sàn để tiến lên. Tôi bám vào bệ bồn cầu một cách tuyệt vọng và cố nhồm lên qua thành.

Trong một giây, cổ họng giãn ra và tôi bắt đầu thở hổn hển. Tôi nâng người dậy khi những cơ ngực giãn ra và xoáy tung. Từng cái một rách toang như thể những lưỡi dao cạo đang rạch xuyên qua chúng.

Có tiếng gõ cửa. Tôi nhanh chóng quay đầu lại. Càng lúc càng to. Giờ thì nghe như những cú nện vào cửa.

Giá mà đó là Thần Chết ác nghiệt đến đưa tôi ra khỏi cơn đau khôn khổ này.

Nhưng không - hay ít ra là chưa - vào khoảnh khắc ấy tôi nhận ra có thể tôi không biết cái gì giết mình tối nay, nhưng tôi biết rõ *ai đã làm*.

PHẦN MỘT

NHỮNG CẶP HOÀN HẢO

Chương 1

Nora có thể thấy rõ là Connor đang nhìn mình. Anh luôn làm như vậy mỗi khi cô xếp đồ cho chuyến đi của mình. Anh sẽ nghiêng tầm thân một mét chín lên cửa phòng ngủ, tay dút sâu trong túi và nhăn trán. Anh ghét mỗi khi phải đối mặt với sự chia xa.

Nhưng thường thì anh sẽ chẳng nói gì. Anh chỉ đứng đó yên lặng trong khi Nora xếp đầy vali, thỉnh thoảng nhấp ngụm nước Evian - đồ uống yêu thích của cô. Nhưng chiều hôm đó thì anh không thể chịu được.

“Em đừng đi”, giọng anh nghe trầm đục.

Nora quay lại với một nụ cười ấm áp, “Anh biết là em phải đi mà. Em cũng ghét như thế này lắm”.

“Nhưng anh đã bắt đầu nhớ em rồi. Hãy nói không, Nora - đừng đi. Kệ xác bọn họ”.

Từ ngày đầu tiên Nora đã bị quyến rũ bởi sự dịu dàng của Connor mỗi khi họ bên nhau. Đó quả là sự tương phản với bản tính mạnh mẽ của anh - một nhà quản lý quỹ phòng hộ giàu có và khắt khe, với một công ty thành đạt ở Greenwich và một văn phòng tại London. Cặp mắt cúm con thoáng làm mờ đi vẻ như một chú sư tử của anh. Đây quyền năng và kiêu hãnh.

Quả thật, bước vào tuổi 40, Connor đã là một vị vua trong con mắt của nhiều người. Và ở Nora, 33 tuổi, anh đã tìm thấy hoàng hậu của mình, người bạn tâm giao hoàn hảo trong đời.

“Em biết là anh có thể trói và ngăn em lại”, anh đùa.

“Nghe vậy vui đấy”, Nora hòa theo. Cô nhắc mấy thứ trên chiếc vali đang nằm dài trên giường. Cô đang tìm gì đó.

“Nhưng trước tiên thì anh có thể giúp em tìm chiếc áo len màu xanh lá cây được không?”.

Connor cười thầm. Anh luôn tìm thấy sự thích thú nơi cô. Những câu chuyện đùa hay, dở - chẳng quan trọng. “Ý em là cái áo với những chiếc cúc ngọc trai ấy hả? Nó ở trong phòng chứa đồ chính”.

Nora cười lớn, “Anh lại thử đồ của em, phải không?”.

Cô tiến tới phòng chứa đồ rộng như một hang động với lối vào riêng. Khi cô quay trở lại với chiếc áo len màu xanh lá cây trong tay, Connor đã đi tới chân giường. Anh nhìn cô chằm chằm với một nụ cười đầy ẩn ý và nháy mắt.

“Á à”, cô nói. “Em biết cái nhìn đó”.

“Cái nhìn nào?”, anh hỏi.

“Cái nhìn ý rằng anh muốn một món quà trước khi em đi xa”.

Nora cũng mỉm cười đáp lại. Cô để lại áo trên ghế và chậm rãi tiến về phía Connor, cố tình dừng lại chỉ vài centimet trước khi chạm tới anh. Cô chỉ mặc một chiếc quần lót trên người.

“Món quà của em, dành cho anh”, cô thì thầm bên tai anh và nghiêng dần người xuống.

Connor bắt đầu một cách rất chậm rãi. Anh đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên cổ Nora, rồi xuống vai, lướt nhẹ theo một đường thẳng tưởng tượng tới những đường cong trên bầu ngực nhỏ và săn chắc. Anh dừng lại và nấn ná ở đó. Một tay vuốt ve cánh tay cô, tay kia anh vòng ra sau để cởi chiếc áo lót.

Nora rùng mình, cả cơ thể rợn lên. *Đễ thương, hài hước và là*

một người tình tuyệt vời. Một người con gái còn có thể đòi hỏi gì hơn thế?

Connor quỳ xuống và hôn bụng Nora, dùng lưỡi nhẹ nhàng vẽ những hình tròn xung quanh chiếc rốn nhỏ bé của cô. Và rồi, với ngón tay cái đặt bên hông cô, anh bắt đầu kéo quần xuống. Tất cả diễn ra giữa một cơn mưa những nụ hôn.

“Thật... tuyệt... vời”, Nora thì thầm.

Bây giờ đến lượt cô. Trước dáng người cao lớn và vạm vỡ của Connor, cô bắt đầu cởi đồ cho anh. Nhanh chóng, khéo léo mà vẫn gợi cảm.

Họ đứng yên trong vài giây. Không một mảnh vải trên người, đắm đuối trong từng nét cơ thể người kia. *Chúa ơi, còn gì có thể tuyệt vời hơn?*

Bất ngờ Nora cười lớn. Nhanh chóng và nghịch ngợm, cô đẩy nhẹ Connor và anh ngã xuống giường, hoàn toàn bị kích động.

Nora với tới chiếc vali đang để mở và lấy ra chiếc thắt lưng đen Ferragamo, kéo mạnh.

Tách!

“Nào, chuyện trời ai đó lại là sao đây nhỉ?”, cô hỏi.

Chương 2

Ba mươi phút sau, Nora khoác trên người chiếc áo choàng hồng bằng vải bông và bước xuống cầu thang trong căn nhà ba tầng tân cổ điển, rộng 3350 mét vuông của Connor. So với tiêu chuẩn của Briarcliff Manor và những thị trấn xung quanh Westchester sang trọng, ngôi nhà của anh vẫn thật ấn tượng.

Đồ đạc trong nhà cũng được trang bị rất hoàn hảo - mỗi phòng là sự hòa quyện tuyệt vời giữa hình dáng và chức năng, kiểu cách và tiện nghi. Chuỗi cửa hàng đồ cổ tốt nhất của thành phố New York đã gặp được những gì đẹp nhất của Connecticut - Eleish-Van Breems, đồ cổ New Canan, chiếc ví lụa, hầm rượu. Mọi thứ in đậm dấu ấn của Money, Hudson, ngôi sao trường River - Thomas Cole, Magritte. Một chiếc bàn viết đời George đệ Tam trong thư viện trước đây thuộc quyền sở hữu của J.P.Morgan. Một chiếc máy giữ ấm từng được Richard Nixon trao tặng cho Castro. Một hầm rượu có lối đi riêng với sức chứa tới bốn nghìn chai và đã gần chật cứng.

Đúng vậy. Connor đã chọn một trong những nhà thiết kế giỏi nhất New York. Quả thật, anh đã quá ấn tượng với Nora, đã mời cô đi chơi. Sáu tháng sau, cô đã trối được anh.

Chưa bao giờ anh cảm thấy hạnh phúc hơn, háo hức hơn và tràn đầy sức sống hơn.

Năm năm trước, anh đã tìm thấy tình yêu, đã ngỡ ngàng và nâng niu trân trọng nó; nhưng rồi Moira, vị hôn thê của anh, qua đời vì bệnh ung thư. Anh đã từng tưởng rằng sẽ không bao giờ tìm lại

được tình yêu nữa, nhưng rồi cô đã xuất hiện, người phụ nữ tuyệt vời, Nora Sinclair.

Nora bước qua phòng nghỉ lát đá cẩm thạch và đi ngang qua phòng ăn. Trước khi đi, vẫn còn đủ thời gian cho tính thèm ăn mà cô đã gieo vào Connor.

Cô bước vào nhà bếp, căn phòng ưa thích của cô trong toàn bộ ngôi nhà. Trước khi nhập học Trường Thiết Kế Nội Thất New York, Nora từng mơ ước trở thành một bếp trưởng, thậm chí đã theo học tại Le Cordon Bleu, Paris.

Và mặc dù cuối cùng cô đã chọn trang trí nhà cửa thay vì những đĩa thức ăn, nấu nướng vẫn là một trong những niềm đam mê của Nora. Nó giúp cô bớt căng thẳng và nhẹ nhõm đầu óc. Ngay cả khi chỉ chuẩn bị những món đơn giản như sở thích của Connor: một chiếc bánh kẹp thịt pho mát lớn nhiều nước sốt với hành và trứng cá muối bên trong.

Mười lăm phút sau, cô gọi, “Anh yêu, mọi thứ sắp xong cả rồi. Còn anh?”.

Connor đi xuống, nhẹ nhàng vòng tay ôm Nora từ phía sau, thì thầm bên tai Nora: “Không có một nơi nào khác trên thế gian...”

“mà em muốn đến hơn”, cô tiếp lời. Đó là một trong những thứ nhỏ nhỏ của riêng họ. Một chút bằng chứng về việc tận dụng tối đa những khoảnh khắc bên nhau, những thời khắc luôn được trân trọng hơn bao giờ hết giữa vòng quay hối hả của cuộc sống.

Anh nhìn qua vai cô khi cô thái một miếng hành lớn. “Chúng không bao giờ làm em khóc à?”.

“Em đoán là không”.

Connor ngồi xuống cạnh bàn ăn. “Khi nào thì xe tới đón em?”.

“Trong khoảng một giờ nữa”.

Anh gạt đầu, tay mân mê chiếc khăn lót đĩa. “Thế cái vị khách bắt em làm việc vào Chủ Nhật này ở đâu vậy?”.

“Boston”, cô trả lời. “Một người nghi hưu vừa mua và phục hồi một ngôi nhà đá lớn ở Back Bay”.

Nora cắt một khoanh bánh mì và nhồi đầy những miếng thịt băm còn cháy xèo xèo cùng hai lớp pho mát và hành tây. Cô lấy thêm từ tủ lạnh nước Amstel Light cho anh và một chai Evian cho mình.

“Tuyệt hơn cả Smith và Woleensky”, anh nói sau khi cắn miếng đầu tiên. “Và vị bếp trưởng còn hấp dẫn hơn gấp bội...”.

Nora mỉm cười. “Em còn có Graeter’s cho anh nữa đấy. Vị hạt mâm xôi”. Graeter’s là loại kem ngon nhất mà cô từng được ăn, ngon nhất và tuyệt vời nhất, xứng đáng được vận chuyển từ tận Cincinnati.

Nora nhấp một ngụm nước và ngắm nhìn anh ăn một cách ngon lành. Lúc nào anh cũng vậy. Đó là một thói quen.

“Chúa ơi, anh yêu em”. Đột nhiên anh buột miệng.

“Và em cũng yêu anh”. Nora ngừng lại và nhìn sâu vào đôi mắt màu xanh da trời của người yêu. “Em yêu anh biết nhường nào”.

Anh giơ hai bàn tay lên trời. “Vậy thì thật ra chúng ta còn chờ đợi điều gì nữa?”.

“Ý anh là sao?”.

“Ý anh là, quần áo của em xếp trong nhà đã nhiều hơn của anh rồi”.

Nora chớp mắt. “Đây có phải là ý tưởng cầu hôn của anh không?”

“Không”, anh đáp. “Đây mới là ý tưởng của anh”.

Anh lấy từ trong túi quần ra một chiếc hộp nhỏ màu xanh hiệu Tiffany, quỳ một chân xuống và đặt chiếc hộp vào tay cô. “Nora Sinclair, em làm cho anh trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời. Anh không thể tin rằng mình đã tìm thấy em. Em sẽ lấy anh chứ?”.

Hoàn toàn sững sờ, Nora mở hộp và nhìn thấy một chiếc nhẫn lớn bằng kim cương. Những giọt lệ ngập tràn trong đôi mắt tuyệt đẹp màu xanh lá cây của cô.

“Có, có, có! Chúa ơi, có!”, cô bật khóc vì hạnh phúc. “Em sẽ lấy anh, Connor Brown! Em yêu anh vô cùng”.

Pop! Sâm panh vụt ra. Đó là một chai Dom Pérignon’85 mà anh đã làm lạnh dự phòng. Anh còn mua cả một chai Jack Daniels cho mình, phòng khi Nora từ chối.

Đổ đầy hai ly, Connor nâng cao cốc chúc mừng. “Vi hạnh phúc mãi mãi”.

“Vi hạnh phúc mãi mãi”, Nora lặp lại.

Họ chạm cốc, nhấp môi và cùng nắm tay. Điên cuồng vì yêu và choáng váng trong sự háo hức, họ ngập tràn giữa những nụ hôn.

Tuy vậy, vài phút sau, bữa tiệc mừng bị gián đoạn bởi một tiếng còi ở đường lái xe. Xe đón Nora đã đến.

Cô vội vàng thay quần áo và chỉ một lát sau, khi chiếc limosin bắt đầu chuyển bánh, Nora gọi với lại qua cánh cửa xe phía sau. “Em là cô gái hạnh phúc nhất trên thế gian!”.

Chương 3

Nora không thể ngừng ngắm nhìn chiếc nhẫn chói lòa trong suốt quãng đường tới sân bay Westchester. Connor đã lựa chọn rất khéo. Viên kim cương phải ít nhất là bốn cara, một viên đá tròn sáng chói màu D hoặc E được đính chặt ở hai bên. Tất cả ánh lên rực rỡ trong sắc bạch kim. Nó trông thật tuyệt trên đôi tay của mình, cô nghĩ. Nó trông đúng như thuộc về mình.

“Cô Sinclair, cô có cần xe tới đón khi trở về không?”, người lái xe hỏi trong khi đỡ cô ra khỏi chiếc Lincoln Town, trước cửa nhà đón khách tại sân bay.

“Không, tôi đã sắp xếp rồi”, cô nói. “Cám ơn anh”. Cô đưa cho người đàn ông một khoản tiền boa hào phóng bật mở vali cầm vali rồi kéo nó vào trong - vượt qua một hàng dài người chờ làm thủ tục - tới thẳng quầy hạng nhất. Trong mỗi bước chân, cô dường như nghe thấy cả giọng Connor và lời mở đầu của những câu thần chú được chia sẻ khác.

“Ít tranh cãi...”, anh sẽ nói

“Sẽ luôn đáng giá hơn”, cô sẽ đáp lời.

Sau khi máy bay cất cánh và đạt được độ cao phù hợp, Nora cuối cùng cũng rời mắt khỏi chiếc nhẫn đính hôn. Cô lật qua số mới nhất của tạp chí Nhà & Vườn. Một trong những bức tranh minh họa là ngôi nhà mà cô đã trang trí cho một khách hàng ở Connecticut. Bức hình hiện lên lộng lẫy cạnh bài viết ngập tràn những lời tán dương. Thứ duy nhất còn thiếu là tên người thiết kế.

Đúng như ý cô mong muốn.

Một giờ sau, máy bay đáp xuống sân bay Logan. Nora thuê một chiếc xe mui trần hiệu Chrysllet Sebring. Cô hạ mui, đeo kính và bắt đầu cho xe lăn bánh hướng về phía Back Bay của Boston.

Kênh định vị sẵn trên đài khiến cô tin vào hai điều. Thứ nhất, Beantown có quá nhiều các kênh trò chuyện. Thứ hai, người thuê xe trước chẳng nên chọn chiếc xe này. Một chiếc xe mui trần cần có âm nhạc.

Cô nhấn nút TÌM và chọn được một giai điệu ưa thích. Với mái tóc để xõa trong gió và làn da rám nắng đắm chìm trong ánh mặt trời giữa tháng Sáu, cô ngân nga theo một bài hát cổ điển. “Anh Chi Để Ý Tới Riêng Mình Em” của Flamingos.

Một lát sau, Nora đã đậu xe trước ngôi nhà đá cát kết nâu hùng vĩ trên đại lộ Commonwealth, phía dưới vườn cây công cộng. Một chiều chủ nhật mùa hè yên ả đã đem lại chút may mắn: một chỗ đậu xe trống ngay trước nhà. “Quá ổn”, Nora nói.

Cô lái xe vào chỗ đậu và dành một chút thời gian vén lại mái tóc. Kẹp tóc? Không kẹp tóc? *Kẹp tóc!* Trước khi bước tới cửa, cô liếc nhìn đồng hồ. Đến giờ trình diễn rồi.

Chương 4

Khi bước lại gần cánh cửa lớn của ngôi nhà cổ, Nora lục trong ví lấy chiếc chìa khóa mà Jeffrey Walker đã đưa khi mới thuê cô. Với ngôi nhà quá to và cái chuông cửa thật thường, anh đã đề nghị cô tự mở cửa vào. Một giọng nói nhỏ thì thầm trong đầu cô. *Tuyệt.*

“Xin chào? Có ai ở đó không?”, Nora gọi to khi vừa bước vào trong. “Xin chào? Anh Walker?”.

Cô đứng giữa phòng nghi và lắng nghe. Rồi cô nghe thấy âm thanh văng vẳng của Miles Davis và tiếng kèn trumpet tuyệt diệu vang tới từ tầng hai ngôi nhà.

Cô cất tiếng gọi lần nữa. Lần này thì cô nghe thấy tiếng bước chân trên đầu mình.

“Nora, em đấy à?”, một giọng nói cất lên trên đầu cầu thang.

“Anh còn đang đợi ai nữa sao?”, cô đáp lại. “Tốt hơn hết là không phải vậy”.

Jeffrey Walker nhanh chóng chạy xuống phòng nghi. Anh ôm chầm lấy cô trong vòng tay và xoay tròn trong nụ hôn kéo dài cả phút. Rồi họ lại hôn nhau lần nữa.

“Chúa ơi, em đẹp quá!”, anh nói, dần dần hạ cô xuống.

Cô nghịch ngợm dùng tay trái đấm nhẹ vào bụng anh. Viên kim cương bốn cara của Connor đã được thế chỗ bởi viên ngọc bích đính kèm ba viên kim cương sáu cara của Jeffrey.

“Em cá là anh nói vậy với tất cả các cô vợ”, cô nói.

“Không, chỉ những cô thực sự tuyệt vời như em thôi. Chúa ơi, anh nhớ em, Nora. Ai lại không chứ?”.

Họ cười vang và lại hôn nhau say đắm.

“Nào, kể cho anh xem, chuyến bay của em thế nào?”, anh hỏi.

“Tốt. Cũng là thương mại cả thôi mà. Quyển sách mới của anh thế nào?”.

“Không phải là *Chiến tranh và Hòa bình*. Càng không phải *Mặt mã Da Vinci*”.

“Lúc nào anh cũng nói vậy, Jeffrey”.

“Lúc nào điều đó cũng đúng”.

Ở tuổi bốn mươi hai, Jeffrey Sage Walker là một nhà văn viết tiểu thuyết lịch sử hư cấu với những tác phẩm bán chạy nhất trên toàn cầu. Anh có người hâm mộ lên đến con số hàng triệu, phần lớn là phụ nữ. Họ thích văn phong của anh và những nữ nhân vật mạnh mẽ, bởi vậy vẻ đẹp phong trần trong chiếc áo khoác bụi bặm cũng không hề gì. Chưa có một mái tóc nhuộm vàng rồi bù và những sợi râu cạo lởm chớm nào lại tuyệt đến thế.

Đột nhiên anh bẽ thốc Nora qua vai mình. Cô kêu lên khi anh bắt đầu bước lên cầu thang.

Jeffrey đang tiến lại phòng ngủ, nhưng Nora bám lấy khung cửa và bắt anh quay về phía thư viện. Cô chú ý tới chiếc ghế yêu thích mà anh luôn ngồi khi sáng tác. “Anh luôn nói rằng mình làm việc hiệu quả nhất ở đó”, cô nói. “Đề xem thế nào nhé”.

Anh đặt cô xuống chiếc ghế đệm da màu nâu bạc màu và chuyển nhạc. Norah Jones, một trong những ca sĩ yêu thích của họ.

Khi giọng hát đã tràn ngập căn phòng, Nora thả người ra sau và nâng chân lên. Jeffrey tháo bỏ đôi xăng đan, chiếc quần ngố và đồ

lót. Anh giúp cô cởi chiếc áo len màu xanh lá cây ưa thích trong khi cô lặn xuống phía dưới chiếc quần jeans của anh.

“Người chồng đẹp trai, tài giỏi của em”, cô thì thầm trong khi kéo quần của anh xuống.

Chương 5

Chiều hôm đó Nora nấu mì ống với nước sốt vodka. Món sa lát cùng với một chai Brunello từ hầm rượu riêng của Jeffrey. Bữa tối được dọn ra. Mọi thứ đúng như những gì anh thích.

Họ cùng ăn và trò chuyện về cuốn tiểu thuyết mới của anh, đặt bối cảnh trong cuộc Cách mạng Pháp. Jeffrey chỉ mới trở về từ Paris mấy ngày trước. Anh là một người rất khắt khe với tính xác thực trong văn chương và nhất quyết phải đi đây đó để nghiên cứu. Với lịch làm việc bận bịu của Nora, thời gian chia xa còn nhiều hơn thời gian họ có bên nhau. Trên thực tế, họ đã làm đám cưới vào một ngày thứ Bảy tại Cuernavaca, Mexico và bay về vào Chủ Nhật. Không lao xao, không ồn ào và không có hồ sơ ghi chép gì tại Mỹ. Đó là một đám cưới rất hiện đại.

“Em biết không, Nora, anh đang nghĩ”, anh nói, ấn chiếc đĩa vào đĩa mì ống. “Chúng ta nên đi đâu đó cùng nhau”.

“Và có thể anh sẽ cho em kỳ trăng mật mà anh luôn hứa”.

Anh đặt tay lên tim mình và mỉm cười. “Em yêu, mỗi ngày bên em đã là một kỳ trăng mật rồi”.

Nora cười lại. “Nói khéo lắm, Ngài Nhà Văn Nổi Tiếng ạ, nhưng em không để anh thoát chỉ với một câu nói dễ thương vậy đâu”.

“Được thôi. Em muốn đi đâu nào?”

“Phía Nam nước Pháp thì sao?” cô đề nghị. “Chúng ta có thể qua đêm tại Hotel du Cap”.

“Hoặc là Ý?”, anh nói, tay nâng ly rượu. “Tuscany?”

“Ôi, em biết rồi - sao lại không đi cả hai nơi nhỉ?”

Jeffrey ngả đầu ra sau và cười lớn. “Em lại thế rồi”, anh nói, ngón trỏ xoay tròn trong không khí. “Lúc nào cũng muốn tất cả. Mà tại sao lại không nhỉ?”.

Họ kết thúc bữa tối, bàn bạc nhiều hơn về những địa điểm có thể dành cho kỳ trăng mật. Madrid, Bali, Vienna, Lanai. Điều duy nhất được nhất trí, khi họ chia nhau một chút rượu Ben & Jerry’s Cherry Garcia, là phải tìm một nhân viên du lịch.

Vào lúc mười một giờ họ đã sát bên nhau trên giường. Vợ và chồng. Đắm mình trong tình yêu.

Chương 6

Ngày tiếp theo, khi trời đã quá trưa, tại góc phố Bốn mươi hai và Công viên phía trước Ga Lớn Trung Tâm, một phụ nữ đột nhiên hét lên. Một người phụ nữ khác vội quay đầu lại nhìn và cũng la lớn. Người đàn ông bên cạnh lẩm bẩm, “Chết tiệt!”. Tất cả đều vội vã chạy đi tìm chỗ trốn.

Một điều gì đó rất tồi tệ đang xảy ra.

Hiệu ứng dây chuyền của nỗi sợ và sự hoang mang nhanh chóng lây tất cả mọi người ra khỏi vỉa hè. Tất cả, trừ ba người.

Một trong số đó là người đàn ông béo tròn với tóc mai rậm rạp, mái tóc mỏng và bộ ria sẫm màu. Ông ta mặc một bộ đồ màu nâu xộc xệch với ve áo lớn. Dưới chân là một chiếc va li cỡ vừa.

Bên cạnh người đàn ông to béo là một phụ nữ hấp dẫn tầm hai mươi lăm tuổi. Mái tóc thẳng màu đỏ của cô được buông xõa xuống vai, với rất nhiều tàn nhang trên mặt. Cô mặc một chiếc váy kẻ sọc ngắn và áo hai dây màu trắng, chiếc ba lô bạc màu khoác trên vai.

Người đàn ông to béo và cô gái trẻ trông không thể nào lạ lùng hơn. Tuy thế, tại thời điểm ấy họ lại gắn kết với nhau kỳ lạ.

Bởi một khẩu súng.

“Nếu chúng mày đến gần hơn nữa, tao sẽ bắn nó!”. Gã đàn ông béo gào lên với giọng Trung Đông đậm đặc. Hắn dí mạnh nòng súng bằng sắt lạnh còng vào thái dương cô gái. “Tao thề là tao sẽ bắn chết nó. Chỉ cần một giây thôi. Không có gì khó cả”.

Lời đe dọa được chuyển hướng sang người còn lại trên vỉa hè -

một chàng trai trẻ cách đó chừng ba mét, trong chiếc quần kaki lụng thụng và áo phong đen. Trông anh ta giống một du khách bình thường. Có thể là từ Tây Bắc Thái Bình Dương chăng? Hay là Orgegon? Bang Washington? Có thể là một vận động viên điền kinh. Dầu sao đó cũng là một thân hình khá chuẩn.

Rồi anh ta rút ra một khẩu súng.

Du Khách tiến gần lại một bước, chĩa súng vào trán gã béo với bộ ria. Đứng điềm chết. Du Khách thậm chí còn không có vẻ quan tâm đến việc cô gái trẻ cũng nằm trong tầm ngắm của mình.

“Đối với tôi cũng không có gì khó cả”, anh nói.

“Tao bảo dừng lại!”, gã béo ra lệnh. “Không được tới gần hơn. Đứng yên đây!”.

Du Khách phớt lờ hấn và tiếp tục tiến một bước nữa.

“Tao thề là tao sẽ giết mẹ nó đi đây!”.

“Không, mày sẽ không làm vậy”. Du Khách bình tĩnh đáp lời. “Vì nếu mày bắn cô ấy thì tao sẽ bắn mày”. Anh tiến thêm một bước nữa rồi đột nhiên ngừng lại. “Nghĩ kĩ đi nào, anh bạn. Tôi biết anh không thể để mất cái gì đó nằm trong chiếc vali kia. Nhưng nó có đáng giá bằng mạng sống hay không?”.

Gã béo nheo mắt và bỗng dưng trông đau đớn tột cùng. Có vẻ như hấn đang suy nghĩ về những gì Du Khách vừa nói. Hoặc không. Rồi hấn cười một cách man dại và lên cò súng.

“Làm ơnnnn”, cô gái trẻ run rẩy van lơn. “Làm ơnnnn”. Nước mắt tuôn trào, cô thậm chí còn không thể đứng vững.

“Im mồm!”, gã béo hét bên tai cô. “Câm ngay miệng lại! Tao còn không nghe nổi suy nghĩ của mình nữa!”.

Du Khách giữ nguyên vị trí, cặp mắt xanh dương sắt đá chỉ tập

trung vào một chi tiết: ngón tay gãi đàn ông đang đặt trên cò súng.

Anh không thích những gì mình đang thấy.

Kéo cò!

Thằng khốn đó sẽ bắn cô gái, chẳng phải vậy sao?

Chương 7

“WA”, Du Khách thông báo với một bàn tay giơ cao. “Bình tĩnh nào, anh bạn”. Anh lùi lại một bước, cười thầm với mình. “Tôi đang đùa với ai chứ. Tôi không bắn giới đến mức thế. Chẳng thể nào có thể nhắm trúng anh mà không phải cô ấy”.

“Đúng thế”, gã béo đáp, càng siết chặt cô gái với cánh tay phải phì nộn của mình. “Nào, mày nói xem, bây giờ thì ai là chỉ huy?”.

“Chính anh”, Du Khách vừa trả lời vừa cúi đầu cung kính. “Chỉ cần anh bảo tôi cần làm gì thôi, anh bạn. Chết tiệt, nếu anh muốn, tôi sẽ đặt súng xuống via hè, được không?”.

Gã đàn ông nhìn chằm chằm vào Du Khách và nheo mắt. “Được, nhưng làm chậm thôi”, hắn nói.

“Đương nhiên. Không thể khác được”.

Du Khách bắt đầu hạ dần súng xuống. Người ta có thể nghe thấy tiếng thở hổn hển từ phía sau một buồng điện thoại công cộng gần đó, ngay sau đó là một tiếng thở khác từ đằng sau một chiếc xe tải chở đồ đạc trên phố Bốn mươi hai. Những người hiếu kỳ chạy tìm chỗ trú nhưng vẫn phải chăm chú theo diễn biến của sự việc, họ đều có chung một suy nghĩ. Đừng làm thế, anh bạn. Đừng bỏ khẩu súng xuống. Hắn sẽ bắn chết anh, và cả cô gái nữa!

Du Khách quỳ xuống và thu mình lại. Anh thận trọng đặt khẩu súng lên via hè.

“Thấy chưa nào, rất nhẹ nhàng và dễ dàng nhé”, anh nói. “Bây giờ anh muốn tôi làm gì nào?”.

Gã béo bật cười lớn, bộ ria mép lồm chồm chụm lại dưới mũi. “Tao muốn mày làm gì ấy hả?”, hắn nói. Tiếng cười ngày một lớn hơn. Hắn không thể kiềm chế nổi bản thân.

Nhưng bỗng nhiên hắn ngừng cười. Khuôn mặt ánh rõ sự tàn nhẫn. Gã đàn ông nhắc khẩu súng khỏi đầu cô gái và chìa thẳng vào chàng trai. “Tao muốn mày phải chết”.

Và đó là lúc anh hành động.

Trong chớp mắt, anh vớ tay xuống ống quần và lôi ra một khẩu Beratta 9mm từ bao súng gần cẳng chân. Anh vung tay ra trước và bóp cò. Một tiếng nổ dội lại trước khi mọi người hiểu điều gì vừa xảy ra. Kể cả gã béo.

Cái lỗ trên trán vào khoảng kích cỡ của một đồng mười xu, và trong một khoảnh khắc, hắn đông cứng như một bức tượng Phật quá cỡ. Những người quan sát la hét, cô gái trẻ với chiếc ba lô quỳ thụp xuống kinh hãi, gã đàn ông to béo ngã sụp xuống via hè bắn thiu đầy rác rưởi. Máu của hắn vọt ra như vòi nước.

Về phần Du Khách, anh cất khẩu Beretta vào bao súng cạnh cẳng chân và khẩu còn lại vào chiếc túi đeo sau quần. Anh đứng thẳng dậy và đi tới chỗ chiếc vali. Anh cầm nó lên và mang tới chiếc Ford Mustang đang đậu bên cạnh một chiếc xe khác trên phố. Máy vẫn nổ suốt từ nãy đến giờ.

“Một ngày tốt lành, thưa các quý ông, quý bà”, anh nói với những người đã quan sát mình trong sự yên lặng kinh ngạc. “Cô quả là một cô gái may mắn”, anh chào người phụ nữ đang ôm chặt chiếc vali trước ngực.

Du Khách leo vào sau tay lái của chiếc Mustang và xe bắt đầu chuyển bánh.

Cùng với chiếc vali.

Chương 8

Đèn giao thông chuyển sang màu xanh, người lái xe tắc xi của thành phố New York đạp ga như thể đang nghiền nát một con bọ. Thứ mà ngay sau đó anh ta suýt nghiêng phải lại là một người đưa tin bằng xe đạp - nòi giống táo bạo mong mỗi cái chết mà với họ thì đèn đỏ và biển báo chỉ là những gợi ý điên rồ. Quả không phải chuyện đùa.

Trong khi người lái xe phanh gấp giữa ngã tư đường, người đưa tin ngoặt tay lái và tiếp tục lao đi. Chiếc xe đạp vút qua, chỉ cách thanh chống và đạp ô tô chưa đầy 2mm.

“Thằng khốn!”. Người đưa tin hét lên qua vai.

“Mày cũng thế!”. Người lái xe đáp trả, giơ ngón tay giữa lên. Anh liếc nhìn Nora ở ghế sau và lắc đầu ra vẻ kinh tởm rồi lái chui vào xe như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Nora lắc đầu và mỉm cười.

Thật tuyệt khi được về nhà.

Người lái xe tiếp tục về hãm hờ liêu lĩnh của mình trên suốt quãng đường của Đại lộ số hai về phía dưới Manhattan. Sau khi đi qua một vài ngôi nhà trong yên lặng, anh ta quay sang chỉnh đài. Đó là kênh tin tức 1010.

Một giọng nam trầm ấm và dịu dàng đang kết thúc bản báo cáo về tình hình khủng hoảng ngân sách của thành phố thì bất chợt có tin nóng từ trung tâm thành phố. Anh ta nhường lời lại cho một nữ phóng viên có mặt tại hiện trường.

Chỉ khoảng nửa tiếng trước, một tình huống căng thẳng, nếu không muốn nói là một điều kỳ lạ, đã xảy ra tại đây, ngã rẽ của Phố Bốn mươi hai và Đại lộ Công viên, ngay phía ngoài của Ga Lớn Trung Tâm.

Người phóng viên miêu tả việc một người đàn ông đã chĩa súng bắt một cô gái trẻ làm con tin, và rồi bị bắn chết bởi một người đàn ông khác - người mà những người quan sát tin là một sĩ quan cảnh sát hoạt động bí mật.

Tuy nhiên đến khi cảnh sát tới, mọi chuyện đã được làm sáng tỏ rằng người đàn ông đó không hề trực thuộc Sở cảnh sát New York. Trên thực tế, vào thời điểm đó, không ai nắm rõ hành tung của anh ta. Sau vụ nổ súng người đàn ông này đã rời khỏi hiện trường, lấy cắp chiếc vali vốn thuộc về người vừa bị bắn chết.

Trong khi nữ phóng viên hứa sẽ cập nhật diễn biến của vụ việc, người lái xe thở dài và liếc qua gương nhìn sau. “Đúng những gì thành phố này cần, phải không?”, anh ta nói.

“Tôi nghi ngờ điều đó”, Nora đáp.

“Sao vậy?”.

“Cái vali. Những gì xảy ra - và lý do vì sao - rõ ràng là có liên quan tới những thứ bên trong nó”.

Người lái xe nhún vai rồi gật đầu. “Có thể cô đúng. Vậy cô nghĩ đó là gì?”.

“Tôi không biết”, Nora nói. “Nhưng anh có thể cá là nó không chứa một đồng quần áo bẩn”.

Chương 9

Có một lời trích dẫn của ai đó và ở đâu đó mà Nora yêu thích và rất tin tưởng: Cuộc sống thật sự của một người luôn luôn là cuộc sống mà người đó không sống.

Thật ra thì, đó không phải cuộc sống của cô gái này.

Tại ngã rẽ giữa Mercer và Spring ở Soho, cô trả tiền xe và kéo vali vào tòa tiền sảnh hai tầng lát đá cẩm thạch của khu nhà. Đó là một nhà kho đã được cải tạo thành sang trọng. Một sự kết hợp nghịch lý có thể có ở bất kỳ đâu, trừ New York.

Căn hộ của cô nằm trên gác mái, choán nửa không gian của tầng. Gói gọn trong một chữ: rộng, nói cách khác: kiêu cách. Đồ đạc của George Smith, sàn gỗ bóng loáng từ Brazil, căn bếp do Poggenpohl thiết kế. Êm đềm, tĩnh lặng và tao nhã, đây chính là chốn ở ẩn của cô. Nơi mà đích thực là “Không có một nơi nào khác trên thế gian mà em muốn đến hơn”.

Thật ra, Nora cũng thích thú với việc dẫn những người bạn đi thăm quan ngôi nhà.

Ở cửa phía ngoài là người lính gác của Nora - một bức điêu khắc bằng đất sét cao một mét tám hình người đàn ông khóa thân của Javier Martin.

Có tới hai khu ngồi ẩm cúng - một là bộ da thuộc màu trắng lộng lẫy, chỗ còn lại màu đen - cả hai đều do chính tay Nora thiết kế.

Cô yêu thích mọi thứ trong căn hộ của mình và quả đã vét sạch mọi cửa hàng đồ cổ, chợ trời và các triển lãm nghệ thuật, từ Soho

tới Tây Bắc Thái Bình Dương, từ London tới Paris và cả những ngôi làng bé nhỏ ở Ý, Bỉ và Thụy Sĩ.

Đồ sưu tập của cô có ở mọi nơi.

Bạc: Một vài kho báu Hermès, một tá hoặc hơn những chiếc đĩa bạc mà cô đặc biệt yêu thích.

Nghệ thuật thủy tinh: Khung ảnh Gallé từ Pháp, những chiếc hộp kính opal màu trắng, xanh lá cây và ngọc lam.

Những bức tranh của một loạt nghệ sĩ đầy triển vọng từ New York, London, Paris, Berlin.

Và, tất nhiên, phòng ngủ: Vô cùng sắc sảo - tới mức có thể khá nặng nề với sòng nã - những bức tường màu rượu đậm, chân đèn và những tấm gương mạ vàng, cùng một khoảng gỗ được chạm trổ hình cuộn phía trên giường.

Nào, hãy cố hiểu tôi đi nếu bạn có thể.

Nora với lấy một chai Evian trong tủ lạnh và gọi vài cuộc điện thoại. Một trong số đó dành cho Connor và gọi anh là Người Bảo Dưỡng của mình. Một lát sau là một cú điện tương tự tới Jeffrey.

Quá tám giờ tối hôm đó, Nora bước vào quán Babbo ở trung tâm của làng Greenwich. *Thật tuyệt khi được về nhà.*

Dù là thứ Hai nhưng quán Babbo vẫn chật cứng. Nhà hàng với những phòng cao thấp khác nhau này rộn ràng bởi âm thanh pha trộn của những đồ ăn bằng bạc, cốc chén, đĩa bát và những người thành phố phiền muộn.

Nora nhìn thấy cô bạn thân nhất của mình, Elaine ngồi cạnh một cô bạn gái yêu mến khác, Allison. Họ chọn chiếc bàn sát tường ở tầng một, không quá trịnh trọng. Cô lướt qua nữ tiếp viên và tiến về phía họ. Họ trao nhau những nụ hôn nhẹ lên má. Chúa ơi, cô yêu

những người bạn gái này.

“Allison đang yêu anh chàng phục vụ bàn của chúng ta”, Elaine thông báo khi Nora vừa ngồi xuống.

Allison mở to đôi mắt màu nâu, “Tớ chỉ nói là anh ấy rất dễ thương. Tên anh ấy là Ryan. Ryan Pedi. Thậm chí cái tên cũng dễ thương nữa”.

“Nghe có vẻ giống tình yêu rồi đấy”, Nora hòa theo.

“Đấy nhé, có cậu làm chứng cho tớ!”, Elaine nói. Cô là một luật sư thành viên cùng với Eggers, Beck và Schmiedel, một trong những hãng luật có tiếng nhất thành phố. Thêm vào đó thì họ đều là những chuyên gia về Billable Hours.

Nói về lũ quý dữ. Người phục vụ bàn với nước da ngăm đen và dáng người cao lớn xuất hiện, hỏi Nora muốn dùng đồ uống gì.

“Chỉ cần nước khoáng thôi”, cô nói. “Và phải đang sủi tăm nhé”.

“Không, Nora, tối nay cậu phải uống với bọn mình. Vậy thôi. Cô ấy sẽ dùng một ly Cosmopolitan”.

“Sẽ có ngay”. Người phục vụ nhanh chóng gật đầu và đi khỏi.

Nora che tay lên miệng và thì thầm, “Rất dễ thương..”.

“Tớ nói rồi mà”, Allison nói. “Tiếc là cậu chàng mới chỉ đủ tuổi để uống rượu”.

“Tớ thì nghĩ là mới chỉ đủ để lái xe thôi”, Elaine nói, “Hay tại vì chúng ta đều đang già đi nên bọn họ đều nhìn quá trẻ vậy?”. Cô cúi đầu xuống. “Tuyệt, giờ thì tớ lại trầm cảm rồi đây”.

“Đổi chủ đề khẩn cấp!” Nora tuyên bố. Cô quay sang Allison. “Nào, những màu đen mới cho mùa thu năm nay thì sao đây?”.

“Tin hay không tùy cậu, nhưng có thể sẽ là màu đen thật đấy”.

Allison là nhà biên tập thời trang của W, tạp chí duy nhất mà theo cô thì, có thể làm gãy móng chân bạn nếu sơ ý để rơi. Mẫu kinh doanh của họ khá đơn giản, cô giải thích: Những trang quảng cáo khổ lớn cùng với người mẫu gầy gơ xương trong những bộ đồ hàng hiệu chẳng bao giờ lỗi mốt.

“Cậu thì có gì mới, Nor?”, Allison hỏi. “Lúc nào cậu cũng ra ngoài thành phố. Cô quả là một bóng ma đấy cô gái ạ”.

“Tớ biết. Tớ mới về hôm nay thôi. Người thường thì có lẽ dễ điên lắm”.

Allison thở dài. “Tớ đã gặp đủ rắc rối chi trả cho cái thứ nhất rồi - à, nhắc mới nhớ, tớ đã kể về anh chàng vừa chuyển tới cùng tầng chưa?”.

“Nhà điều khắc với thứ âm nhạc Thời đại Mới kỳ dị á?”, Elaine hỏi.

“Không, không phải anh ta. Anh ta chuyển đi hàng tháng trời rồi”. Cô vội xoa tay và trả lời. “Anh chàng này vừa mua một căn hộ trong góc”.

“Lời tuyên án như thế nào đây?”, Elaine hỏi, muôn đời là một nữ luật sư.

“Độc thân, đáng yêu và là bác sĩ chuyên khoa ung thư”, Allison nói. Cô nhún vai. “Tớ đoán là trên đời có những thứ còn tồi tệ hơn là kết hôn với một vị bác sĩ giàu có”.

Vừa mới dứt lời Allison đã vội đưa tay lên che miệng một cách tuyệt vọng.

Cả bàn ăn chìm trong im lặng.

“Thôi nào các cậu, mọi chuyện ổn mà”, Nora nói.

“Tớ xin lỗi, bạn yêu”, Allison nói. “Tớ thực sự không nghĩ gì”.

“Cậu không phải xin lỗi gì hết mà”.

“Đổi chủ đề khẩn cấp!”, Elaine tuyên bố.

“Bây giờ thì cả hai cậu đều thật ngớ ngẩn. Nghe đây, chỉ vì Tom từng là bác sĩ không có nghĩa là từ nay về sau chúng ta không thể nói về bọn họ nữa”. Nora đặt tay mình lên tay Allison. “Nào, kể thêm về anh chàng bác sĩ của cậu đi”.

Allison lại kể và cả ba người tiếp tục câu chuyện, họ đã là bạn đủ lâu để bỏ qua những giây phút bất tiện và ngượng nghịu như thế.

Người phục vụ trẻ tuổi quay trở lại với đồ uống của Nora và giới thiệu những món đặc biệt trong ngày. Ba người bạn cùng ăn uống và trò chuyện một cách tinh quái. Nora trông rất bình thản. Thoải mái và dễ chịu. Tới mức mà Allison và Elaine đều không biết được những suy nghĩ của cô thực sự trôi về đâu trong suốt buổi tối còn lại: cái chết của người chồng đầu tiên, bác sĩ Tom Hollis.

Nói cách khác, vụ án mạng.

Chương 10

Một cốc nước to và vài viên Aspirin - đó là phương thuốc phòng bị để cô giữ mình tỉnh táo sau những đồ uống trong bữa tối với Elaine và Allison. Nora chưa bao giờ say, cô ghét cảm giác bị mất quyền kiểm soát. Nhưng nhờ tinh thần thoải mái và sự bầu bạn tuyệt vời của Elaine và Allison, giờ cô đã khá choáng váng.

Hai cốc nước, hai viên aspirin.

Cô thay đồ và mặc bộ pyjama bằng vải bông rời lòi ra gần kéo dưới cùng của chiếc tủ quá cỡ. Sâu phía dưới những chiếc áo len vải casomia hiệu Polo là một cuốn album ảnh.

Nora đóng ngăn kéo lại và tắt hết đèn, chỉ chừa lại ngọn đèn bàn trên chiếc tủ cạnh giường. Cô leo lên giường và mở trang đầu tiên.

“Nơi tắt cả bắt đầu”, cô thì thầm với chính mình.

Những bức ảnh được sắp xếp theo trình tự thời gian, một biểu đồ cho mỗi tình đầu trong đời cô, người đàn ông mà cô gọi là bác sĩ Tom. Chuyến đi chơi xa cuối tuần đầu tiên của họ là Berkshires, một buổi hòa nhạc ở Tanglewood. Bức ảnh chụp họ ở phòng nghỉ tại nhà trọ Gables ở Lenox.

Trang tiếp theo là cuộc hội thảo y học mà anh đưa cô đi cùng ở Phoenix. Họ đã nghỉ chân tại Biltmore, một trong những nơi yêu thích của cô, nhưng chỉ khi họ xếp chỗ tại tòa nhà chính.

Sau đó là một vài tấm ảnh chụp tự nhiên tại đám cưới của họ ở Lều Kính trong Vườn thực vật New York.

Những trang sau đó là hình ảnh của kỳ trăng mật mãi dưới Nevis.

Huy hoàng, đó quả là những tuần tuyệt vời nhất trong đời cô.

Giữa các trang là những kỷ niệm vụn vặt - các buổi tiệc, bữa tối, những nét mặt ngộ nghĩnh khi chụp ảnh. Nora cố thè lưỡi lên tới tận mũi. Tom trẻ môi như là Elvis. Hay là Bill Clinton nhỉ?

Và rồi những tấm hình ngừng lại.

Thay vào đó là các mẫu báo.

Trang cuối cùng của cuốn album chỉ dán đầy những mẫu báo. Những câu chuyện khác nhau, những tờ cáo phó đã ngã vàng vì thời gian. Nora đã giữ lại tất cả.

BÁC SĨ HÀNG ĐẦU MANHATTAN QUA ĐỜI TRONG MỘT VỤ LỘN XỘN Y HỌC, Báo New York đăng tin. NẠN NHÂN CỦA CHÍNH LOẠI THUỐC MÌNH SÁNG CHẾ, tờ Tin Tức Hàng Ngày khẳng định. Còn Thời báo New York thì không hề cường điệu sự việc, chỉ một lời cáo phó thông thường với dòng tít đầy đủ thông tin: BÁC SĨ TOM HOLLIS, CHUYÊN GIA UNG THƯ CÓ TIẾNG, QUA ĐỜI Ở TUỔI 42.

Nora đóng cuốn album lại và ngã mình trên giường, nghĩ về Tom và những gì đã xảy ra. Điểm mốc của mọi thứ, quả vậy: sự khởi đầu cuộc sống của cô. Dòng suy nghĩ đưa cô tới hình ảnh của Connor và Jeffrey một cách tự nhiên. Cô liếc nhìn xuống bàn tay trái, chẳng có chiếc nhẫn nào lúc này cả. Cô biết mình phải quyết định một điều quan trọng.

Một cách bản năng, Nora bắt tay vào soạn thảo một danh sách tâm linh. Trật tự và chính xác. Tất cả những điều cô yêu thích khi ở bên một người đối chọi với người kia.

Connor đối chọi với Jeffrey.

Họ đều thật vui tính. Họ làm cô cười và khiến cô trở nên đặc biệt. Không thể phủ nhận rằng cả hai đều là những người tình tuyệt

vời, dù họ có làm chuyện đó ở bất kì đâu. Họ cao lớn và đều có thân hình chuẩn, đẹp trai như minh tinh màn bạc. Không thực lòng thì họ còn đẹp trai hơn bất kỳ ngôi sao nào cô từng biết tới.

Vấn đề là, Nora muốn được ở bên Connor và Jeffrey như nhau. Việc này làm cho quyết định của cô trở nên khó khăn hơn bao giờ hết.

Cô sẽ giết ai trong hai người đây?

Đầu tiên...

Chương 11

Rồi, đây là lúc mà mọi thứ đều rất bí hiểm.

Du Khách ngồi ở bàn trong góc của tiệm cà phê Starbucks trên Phố Hai mươi ba phía Tây Chelsea. Hầu hết các bàn đã có chủ, phần lớn là những kẻ lười biếng và trốn việc, nhưng không gian vẫn được an toàn và bảo đảm.

Chiếc vali chiếm được phía ngoài Ga Lớn Trung Tâm được đặt giữa hai chân, và anh đã biết được đôi điều về nó.

Một - nó đã được mở chứ không hề khóa.

Hai - trong đó có quần áo đàn ông, phần lớn đều nhăn nhúm, và một túi da màu nâu bên trong.

Ba - chiếc túi da có những vỏ bào thường thấy, nhưng cũng có một vài thứ thú vị hơn: một ổ cứng, DiskonKey - một loại USB chứa dữ liệu ngoài có thể kết nối với bất kỳ máy vi tính nào, giá khoảng 99 đô la nếu mua tại CompUSA. Mọi điều rắc rối đều từ cái ổ cứng này mà ra, chẳng phải vậy sao? Thật mỉa mai - nó còn nhỏ hơn cả ngón tay của anh.

Nhưng cái thứ bé tẹo này lại có thể chứa rất nhiều thông tin. Đương nhiên là cái này cũng vậy.

Du Khách đã lôi chiếc máy tính hiệu Mac ra. Giờ đã đến lúc sự thật lên tiếng. Nếu anh dám. Và chẳng may là anh dám thật.

Bắt đầu nào!

Anh cắm ổ cứng ngoài vào chiếc MAC.

Vì sao một gã béo khốn khổ lại phải chết vì thứ này ở Phố Bốn mươi hai.

Biểu tượng ổ cứng xuất hiện - E.

Du Khách bắt đầu chọn và chuyển các tệp tin chứa trong ổ cứng. *Nào, bắt đầu. Bắt đầu nào, loop-de-loop. Bắt đầu nào, lu-de-lu.*

Vài phút sau Du Khách đã sẵn sàng để xem các tệp dữ liệu.

Nhưng bỗng nhiên anh dừng lại.

Một cô gái xinh đẹp với mái tóc đen pha màu đỏ thẫm đang nhìn lên từ bàn bên cạnh.

Cuối cùng thì Du Khách cũng quay sang phía cô. “Cô biết câu chuyện đùa muôn thuở chứ - Tôi có thể cho cô xem những gì trong tệp tin, nhưng nếu vậy tôi buộc phải giết cô”.

Cô gái mỉm cười, “Thế còn câu chuyện đùa này - anh cho tôi xem tệp tin của anh và tôi sẽ cho anh xem tệp của tôi?”

Du Khách cười lớn “Cô đâu có máy tính xách tay”.

“VẬY thì thiệt anh thôi”. Cô nhún vai và đứng dậy chuẩn bị rời đi. “So với một tên khốn thì anh khá dễ thương đấy”.

“Cắt tóc đi nhé”, Du Khách nói và cười.

Cuối cùng thì anh quay lại và nhìn vào màn hình máy tính.

Bắt đầu nào!

Những gì anh nhìn thấy trên màn hình có thể hiểu được - đại loại thế. Nếu có bất kì điều gì có thể hiểu được trong cái thế giới hỗn loạn này.

Tập tin chứa tên tuổi, địa chỉ và tên ngân hàng ở Thụy Sĩ và Caymans. Những tài khoản ở nước ngoài.

Và số lượng nữa.

Du Khách nhảm tính trong đầu.

Chỉ là một con số tương đối, nhưng khá chuẩn.

Khoảng tầm một phẩy bốn.

Tỉ.

Chương 12

New York có thể là thành phố không bao giờ ngủ, nhưng vào bốn giờ sáng thì chắc hẳn chỉ có một số nơi còn thức. Một trong số đó là căn hầm sáng mấp mờ của gara để xe dưới mạn trái thành phố. Một bọc kén bằng bê tông. Tiếng động duy nhất lúc này là tiếng rè tê liệt của ánh đèn huỳnh quang trên đầu.

Âm thanh đó, và cả tiếng ngón giữa gõ nhẹ một cách bồn chồn trên tay lái của chiếc Ford Mustang màu xanh đang đứng yên.

Trong xe, Du Khách liếc nhìn đồng hồ và khẽ lắc đầu. Anh tiếp tục gõ ngón tay, ngón giữa. Đối tác của anh đã tới muộn.

Thực tế là đã muộn những hai ngày.

Một cuộc hẹn đã lỡ.

Gặp khó khăn khi trù liệu sự việc? Không còn nghi ngờ gì nữa.

Mười phút sau một cặp đèn pha cuối cùng cũng rọi sáng bức tường phía dốc của tầng trên. Một chiếc xe tải Chevy màu trắng xuất hiện. Bên thành xe là tấm biển của một cửa hàng hoa. HOA CỦA LUCILLE.

Ôi, thôi nào. Du Khách trầm nghĩ. Mọi chiếc xe tải chở hoa ư?

Chiếc xe tải chậm chậm tiến lại gần xe Mustang và dừng lại cách đó sáu mét. Động cơ ngừng nổ và một người đàn ông cao gầy bước ra. Ông ta mặc một bộ đồ ngoài xám màu, áo sơ mi trắng và đeo cà vạt. Người đàn ông bước lại gần chiếc xe. Có một ai đó nữa trong xe, nhưng người đó ngồi lại.

Du Khách bước ra và gặp Người Gầy giữa đường. “Ông đến muộn”, anh nói.

“Còn anh thì khá may mắn là vẫn còn sống sót”, đôi tác nói.

“Ông biết đấy, có một số người nghĩ về nó như là một kỹ năng”.

“Tôi sẽ ghi nhận cú bắn. Nghe nói là điểm chết giữa trán”.

“Ừ thì, gã đó đúng là đã hất tóc ra sau. Mục tiêu lớn hơn. Cô gái không sao chứ?”.

“Run một chút. Nhưng sẽ ổn thôi. Cô ta cũng là một tay chuyên nghiệp. Như cậu vậy”.

Người Gầy rút tay vào túi áo vét. Ông ta rút ra một bao Marlboros và mời Du Khách một điếu.

“Không, cảm ơn. Tôi bỏ thuốc vì tuần chay. Khoảng tầm mười lăm tuần chay về trước”.

Người đàn ông châm thuốc bằng điêm.

“Cảnh sát New York nói sao?”, Du Khách hỏi.

“Không nhiều nhận gì cho lắm. Hãy tạm nói là họ đang giải quyết mâu thuẫn giữa một số nhân chứng”.

“Ông cử người đến rồi, phải không?”.

“Thật ra là hai nhân chứng. Bọn họ được chỉ đạo để khai rằng cậu có một vết sẹo trên cổ và một chòm râu dê”.

Du Khách mỉm cười và xoa xoa chiếc cầm nhẫn nhụi của mình. “Khá ổn đấy. Thế còn đám nhà báo thì sao?”.

“Đang lòng lên vì vụ việc. Điều bí ẩn duy nhất, lớn hơn việc tìm ra cậu là ai, là chiếc vali đựng cái gì. Mà nhân nói đến nó...”.

“Đang ở trong xe”.

Hai người bước về phía sau chiếc Mustang. Du Khách mở cửa

xe, nhấc chiếc vali ra và đặt xuống đất. Người còn lại nhìn nó một lượt.

“Cậu đã rất muốn mở nó ra phải không?”, ông ta hỏi.

“Sao ông biết tôi đã không làm thế?”.

“Cậu đã không làm thế”.

“Đúng, nhưng làm thế nào mà ông biết?”.

Người đàn ông nhả ra một đám khói hình tròn. “Vì nếu vậy thì chúng ta sẽ có một cuộc đối thoại khác cơ”.

“Tôi có phải hiểu xem điều đó có nghĩa gì không?”.

“Đương nhiên là không. Cậu không phải người trong bọn”.

“Vậy giờ thì sao?”.

“Giờ thì cậu biến đi thôi. Có vụ khác rồi phải không?”.

“Vụ khác hả? Phải, tôi đã bắt đầu một mẻ thú vị rồi. Ai ở trong xe thế?”.

“Chuyến này cậu làm rất tốt. Ông ta nhẩn như vậy. Hãy chỉ biết đến thế”.

“Rất tốt. Vì vậy họ mới gọi đến tôi”.

Họ bắt tay và Du Khách đứng nhìn Người Gầy mang chiếc vali lên xe. Chiếc xe chuyển bánh. Du Khách tự hỏi liệu họ có thể phát hiện ra rằng anh đã xem ổ cứng ngoài đó hay không. Dù thế nào đi nữa thì bây giờ anh cũng đã là người trong bọn. Ngay cả khi anh ước là không phải thế.

Chương 13

Quả là một buổi sáng bận rộn đối với Nora. Đầu tiên cô phải dành một tiếng đi mua đồ ở cửa hàng Sentiments trên phố Sáu Mốt ở phía Đông, và bây giờ thì cần làm việc với một khách hàng tại cửa hàng Thẩm và Nhà cửa ABC gần Quảng trường Union. Sau đó là tới Phòng trưng bày tại tòa nhà D&D và cuối cùng là Devonshire, một cửa hàng vườn Anh quốc.

Cô cần đi sắm đồ cho Constance McGrath, một trong những khách hàng đầu tiên của mình. Constance - chắc chắn không thuộc kiểu người “Cứ gọi tôi là Connie cũng được” - vừa mới chuyển từ một căn hộ hai phòng ngủ đang hoang ở phía Đông thành phố tới một căn hộ hai phòng ngủ còn sang trọng hơn ở Công viên Trung tâm phía Đông. Chính xác hơn là khu Dakota, nơi người ta vừa hoàn thành Rosemary’s Baby và cũng là chỗ mà John Lennon đã bị ám sát. Là một cựu diễn viên sân khấu, Constance vẫn giữ được sự tinh tường và nhanh nhạy với những điều kịch tính. Bà ta giải thích với Nora về việc chuyển tới Công viên Trung tâm như sau: “Mặt trời lặn ở phía Tây, và ở đó là căn hộ cuối cùng của tôi, cũng như chính bản thân tôi vậy”.

Nora thích bà Constance. Người phụ nữ này rất hăng hái, thẳng thắn và luôn thích phát ngôn những câu nói ưa thích của đám thiết kế: Tiền bạc không phải là vấn đề. Bà đã góa hai đời chồng.

“Cũng như tôi hít thở và tồn tại”. Một giọng đàn ông vang lên.

Nora xoay người lại và thấy Evan Frazer đang dang rộng cánh tay, sẵn sàng cho một cái ôm chặt. Evan là người đại diện của Cửa

hàng đồ cổ Ballister Grove, choán một khoảng lớn trên tầng năm.

“Evan!”, Nora kêu lên. “Gặp anh thật tuyệt quá”.

“Còn tuyệt hơn khi gặp em”, anh đáp. Anh hôn nhẹ lên má Nora. “Xem nào, hôm nay em mua đồ cho vị khách bóng bẩy giàu có nào đây?”.

Nora như có thể thấy những đồng tiền lấp lánh trong mắt người đàn ông đang đối thoại với mình. “Bà ấy muốn ản danh, đương nhiên rồi, nhưng may cho anh là bà ấy muốn bỏ đi một số hoa văn thuộc Pháp và thay vào đó là một vẻ Anh quốc truyền thống”.

“Thế thì em tìm tới đúng chỗ rồi”, anh vừa nói vừa nhe răng cười. “Mà lúc nào chẳng thế”.

Trong một tiếng tiếp theo, Evan dẫn Nora đi xem tất cả những hàng hóa và đồ đạc Anh quốc của mình. Anh luôn biết rõ: Cái gì cần nói và cái gì không. Đặc biệt là những điều không nên nói với Nora Sinclair.

Nora rất ghét khi một người bán hàng nào đó nói với mình rằng một thứ gì đó rất đẹp. Như thể điều đó sẽ ảnh hưởng tới quyết định của cô vậy. Cô có óc thẩm mỹ của riêng mình. Có gu riêng. Một phần do bản năng bẩm sinh, phần còn lại được phát triển và mài giũa bằng kinh nghiệm. Cô tin tưởng chúng hoàn toàn.

“Cái này có một hay hai ván thế?”, cô hỏi Evan khi xem một chiếc bàn ăn màu gụ với nẹp bằng gỗ sơn tiêu.

“Một thôi”, anh nói. “Nhưng cũng có thể chỉnh thành hai. Ta có thể dễ dàng đặt làm một chiếc thứ hai”.

“Cái này cũng ổn rồi”. Cô liếc nhìn giá tiền. Một lần nữa, đây chỉ là cử chỉ chiếu lệ khi đi mua đồ cho Constance McGrath. Lùi lại một bước và xem xét kĩ món hàng, Nora quyết định thay đổi một chút lời khẳng định “Tôi lấy nó!”. Sao phải nói tận ba từ trong khi

cô có thể nhấn mạnh chỉ với một?

“Xong!”, cô tuyên bố.

Evan ngay lập tức lôi phiếu thanh toán ra khỏi bì kẹp hồ sơ và đập nó lên mặt bàn. Đây là cú đập thứ tư và cũng là cuối cùng trong buổi sáng. Cùng với một bộ đồ gỗ có phần giữa nhô ra, một tủ com một cao và chiếc trường kỷ loại nhỏ cũng đã “xong!”, Nora hoàn toàn hài lòng.

Hai người ngồi trên một chiếc sofa lớn trong khi Evan viết hóa đơn. Không cần nói một lời nào về 10% tiền hoa hồng của Nora. Điều đó luôn được ngầm hiểu.

Sau khi chào tạm biệt Evan, Nora dừng lại ăn nhẹ tại một nhà hàng bên trong La Mercado. Cô thật ra cũng không cần đến D&D hay Devonshire sau đó. Mọi thứ đều đã được hoàn thành tại Sentiments và Ballister Grove. Trong khi gọi một đĩa sa lát Cobb và món bánh crep ăn tráng miệng, cô lôi điện thoại di động ra bấm số.

Cô gọi cho Constance để thông báo và bình phẩm về những món đồ vừa mua được buổi sáng, đồng thời cũng nhận cuộc gọi từ cả Jeffrey và Connor để thỏa mãn nhu cầu Người Bảo Dưỡng trong ngày.

Chương 14

Bây giờ thì cô phải giải quyết một số việc quan trọng tại văn phòng luật trên phố Bốn chín phía Tây gần sông Tây.

“Cô Sinclair, tôi có thể giúp gì được đây?”, ông Steven Keppler hỏi.

Nora mỉm cười âm áp. “Làm ơn, hãy gọi tôi là Olivia”.

“VẬY thì, thưa cô Olivia”. Keppler cười lớn từ phía sau chiếc bàn. “Cô biết không, tôi có một con thuyền tên là Olivia”.

“Ông không đùa đấy chứ!”, Nora nói, ra vẻ ngạc nhiên. “Tôi sẽ coi đó là một dấu hiệu tốt”.

Điều cô thấy còn là một dấu hiệu tốt hơn cái cách mà Steven Keppler - một luật sư thuê tầm tuổi trung niên ở trung tâm thành phố, với mái tóc chải bù - đang hau háu nhìn vào bộ ngực và đôi chân của cô.

Tất cả đều đảm bảo cho một chuyến nhỏ neo êm thắm.

Những nam luật sư khác trong danh sách của Nora đều đã được đặt hàng trong hai tới ba tuần. Điều tương tự cũng đã có thể xảy ra với Steven Keppler nếu như không nhờ một chỗ trống bất ngờ trong thời gian biểu của ông do một khách hàng ngã bệnh. Khoảng thời gian ngẫu nhiên dành cho cô. Nora sắp đặt được cuộc hẹn trong vòng chưa đầy hai mươi tư giờ. Nói khác đi thì, “Olivia” đã có một cuộc hẹn. Với những gì Nora đang toan tính, cô cần mượn tạm tên của mẹ mình.

Cô tiếp lời. “Những gì ông có thể giúp tôi, ông Steven, đó là lập

một cơ sở kinh doanh. Và nhân tiện, cơ sở không có trụ sở trong chiếc áo lót này”.

“Và thật may đó là một chuyên môn của tôi”, vị luật sư nói.

Nora cố không co rúm lại khi người đàn ông kết thúc câu nói bằng một cái nháy mắt đi kèm với tiếng tặc lưỡi từ khóe miệng.

“Cơ sở kinh doanh này sẽ nằm ở đâu đây?”, ông ta hỏi.

“Đảo Cayman”.

“Ồ”, người đàn ông thốt lên và ngừng lại. Một vẻ lo âu thoáng qua khuôn mặt. Vị khách mới đây hấp dẫn trong chiếc áo choàng lụa và váy ngắn này ắt hẳn đang tìm cách né luật và trốn thuế.

“Hy vọng là sẽ không thành vấn đề”, Nora nói.

Kepply tiếp tục cái nhìn hau háu ghê tởm của mình. “À không, không có lý do gì để... à ừ... phải như thế”.

Chương 15

Chiếc xe Lincoln Town rẽ khỏi Đường số 9 đang tắc nghẽn, tăng tốc trên Đường Scarborough đầy ấn tượng rồi dần dần tới Đường Trung tâm cũng khá đẹp, cuối cùng rẽ vào khu nhà Bì của Connor trước khi trời ngã tối vào thứ Sáu. Người lái xe vừa bước ra để mở cửa cho Nora thì Connor đã kịp lao đến. Anh quá háo hức khi được gặp lại cô.

“Em lại đây nào!”. Anh vẫy tay ra hiệu. “Anh sắp phát điên vì nghĩ tới em rồi”.

Nora nhảy ra khỏi xe và ngã vào vòng tay anh. Họ hôn nhau say đắm trong khi viên tài xế - một người đàn ông Ý lớn tuổi - mở cốp và lấy hành lý. Ông giữ ý không nhìn nhưng không thể ngừng được. Trong ánh mặt trời xế bóng của một ngày tuyệt đẹp và trước cửa một trong những ngôi nhà trắng lệ nhất ông từng thấy, là một cặp tình nhân chìm đắm trong tình yêu. Người đàn ông nhủ thầm, *nếu đây không phải là đỉnh núi, thì ta chịu không biết nó là gì nữa.*

“Của anh đây”. Connor nói khi cho tay vào túi quần và lôi ra một nắm tiền. Anh đưa cho người tài xế hai mươi đô la tiền boa.

“Cám ơn ngài”. Người đàn ông nói với chất giọng đậm đặc. “Ngài tử tế quá”.

“Và quá dễ thương”. Nora thú thỉ khi đang ôm ngang thắt lưng Connor.

Anh ấy thật là dễ thương, không phải vậy sao? Cô không thể ngừng nghĩ về điều này.

Người tài xế nở một nụ cười thân mật và quay trở lại xe. “Buổi tối tốt lành nhé, các bạn trẻ”, ông nói với qua vai.

Nora và Connor cười lớn và đứng nhìn chiếc xe đi xa dần rồi biến mất.

Nora tách mình ra khỏi Connor. “Công việc của anh thế nào?”, cô hỏi. “Mà nghĩ lại thì, em không muốn nói về công việc”.

“Anh cũng thế”, anh nói. “Thêm vào đó, làm việc và không được vui chơi...”

“... thì chúng ta sẽ chán chết lên được!”.

Đó là một trong những câu thần chú được chia sẻ đầu tiên của họ - và cũng là một trong những câu nói họ ưa thích nhất.

“Chúng ta nên làm tình ngay ở đây”, cô nói và nháy mắt. “Ngay trên thảm cỏ trước nhà đây này! Kệ các nhà hàng xóm. Cứ để bọn họ nhìn nếu muốn. Biết đâu họ lại được truyền cảm hứng cũng nên”.

Cormor với lấy bàn tay cô. “Thật ra, anh có một ý còn hay hơn”.

“Ồ. Hơn cả việc làm tình với em? Điều gì có thể như vậy chứ?”.

“Một điều ngạc nhiên”, anh nói. “Đi theo anh nào”.

Chương 16

“Anh muốn làm việc đó ở gara?”, Nora vừa hỏi vừa cười khúc khích.

Connor khó khăn lắm mới không cười phá lên. “Không”, anh nói. “Đó không phải là điều bất ngờ. Tuy rằng nó cũng không phải là một ý tồi đâu”.

Anh dẫn Nora đi vòng quanh nhà và dừng lại 10 mét trước cửa gara có thể chứa tới năm chiếc xe của mình. Tất cả các cánh cửa đều đóng kín. Nora đứng bên cạnh và không biết nên mong đợi điều gì.

“Em sẵn sàng chưa?”, anh hỏi.

Anh đút tay vào túi quần - nơi chứa một nắm tiền lúc trước và lôi ra điều khiển gara. Có năm nút bấm. Anh nhấn vào nút ở giữa.

Cánh cửa chậm chạp nâng lên.

“Ôi Chúa ơi!”, Nora la hét inh ỏi.

Ngay sau cánh cửa và đối diện với họ là một chiếc Mercedes SL 500 mui trần màu đỏ sáng loáng còn mới tinh, với một chiếc nơ khổng lồ màu trắng buộc quanh mui.

“Thế nào?”, Connor nói.

Nora không thể thốt nên lời.

“Chuyện là thế này, nếu em sắp thành vợ của anh thì sẽ cần đến một chiếc xe của riêng mình chứ, em không nghĩ vậy sao?”.

Nora vẫn không thể thốt nên lời.

Anh càng trở nên thích thú. “Anh đoán là em ngạc nhiên lắm

há?”.

Nora ngã vào vòng tay anh, thốt lớn: “Anh thật là đáng kinh ngạc! Cảm ơn anh, cảm ơn anh, cảm ơn anh!” Cô giơ bàn tay trái của mình lên. “Đầu tiên là một chiếc nhẫn tuyệt đẹp, và bây giờ...”.

“Là một chiếc chìa khóa”, anh tiếp lời như thể đó là một trong những câu thần chú được chia sẻ của họ. “Mà nhân nhắc tới thì nó đang nằm trong ô nhé”.

Connor bế Nora vào trong gara và nhẹ nhàng đặt cô xuống ghế tài xế. Sau đó anh vội chạy vòng sang bên kia và tiện tay tháo luôn chiếc nơ lớn. “Súng sẵn!”, anh hét lớn như một cậu học sinh, nhảy qua cửa vào ghế ngồi dành cho hành khách.

Nora ngồi trầm trồ nội thất bên trong của chiếc xe, những ngón tay lướt trên tay lái bọc da. “Anh nghĩ sao? Chúng ta bắt đầu nhé?”. Cô hỏi.

“Đúng thế. Nó ở đây là để làm việc đó mà”.

Cô nhìn anh và bĩu môi tinh nghịch. Bàn tay cô đột ngột rời ô cắm. Chúng đang chơi đùa giữa hai chân của Connor.

“Ồ”, anh kêu lên vui vẻ, chất giọng sâu như đang vỡ ra.

Nora nhanh chóng trèo ra khỏi ghế của mình và trườn sang phía Connor. Quỳ gối bên trên anh, cô lướt những ngón tay qua mái tóc đen dày trong khi nhẹ nhàng hôn nhẹ lên trán, hai má và cuối cùng là miệng. Bàn tay cô lần cởi cúc áo thể thao trên người anh.

“Anh nghĩ những chiếc ghế này ngã ra được bao xa?”.

“Cái đó thì còn phải xem”.

Anh cúi xuống bên sườn ghế và cứ như thế, nó ngã dần xuống với một tiếng động khe khẽ. Họ bắt đầu cởi đồ cho nhau, như thể quần

áo trên người đang bốc cháy. Chiếc áo của anh, áo choàng và áo lót của Nora. Quần dài và váy. Quần đùi và đồ lót.

“Anh yêu em”, Connor nói, nhìn sâu vào mắt cô.

“Em cũng yêu anh”, cô đáp.

Ngay ở trong ga ra, Nora đã khởi hành chuyến đi đầu tiên trong chiếc xe mới của mình.

Chương 17

“Em nhận ra là chỉ còn một phòng duy nhất trong nhà là chúng ta chưa làm tình không?”, Connor hỏi. Trông như thể anh đang nhăm nhăm tính trong đầu.

“À, em nghĩ chắc vẫn còn sớm mà”, Nora đáp.

Anh kéo chặt cô lại trong tay. “Em thật tham lam”.

“Và chẳng phải anh là kẻ may mắn đó sao”.

Cuối cùng họ cũng rời gara đi vào trong bếp.

“Nhân nói đến tính tham lam...”, anh nói.

Cô cố nén cười. “Sao mà em biết trước được chứ? Được rồi, anh chàng ở trần ạ”, cô nói. “Món trứng tráng thì sao nhỉ?”.

“Thì tuyệt. Hoặc là chúng ta có thể ra ngoài. Anh có thể gọi đến Nhà Nghi ở Pound Ridge? Hay là chỗ Nhà Sắt?”.

Nora lắc đầu.

“Anh muốn ăn gì kèm trứng tráng? Em muốn nấu cho anh”.

“Làm anh ngạc nhiên xem nào”, anh nói. “Tóm lại, chúng ta sẽ chọn đó làm chủ đề của buổi tối này - những điều ngạc nhiên”.

Lần đầu tiên, Nora cảm thấy cơn đau nhói lên trong bụng. Chính là nó.

Anh rời khỏi phòng đi tắm, sau khi đã mang hành lý của cô từ ngoài cửa vào nhà. Cô mở đồ ngay trong bếp và lấy ra một chiếc quần jeans được gấp gọn gàng cùng áo phông bằng vải cotton.

Rồi, như một người bạn lâu năm, giọng nói bé nhỏ trong đầu cô xuất hiện.

Nào, Nora, vững lên nào.

Cô thay đồ và chuẩn bị món trứng tráng. Cô tìm thấy nửa củ hành Vidalia trong Sub-Zero, một quả ớt xanh và vài miếng giăm bông Virginia dày gần một milimét. Mọi thứ đều ổn. Cô sẽ làm món trứng tráng kiểu Tây.

Mình đã quyết định rồi. Chỉ cần vững dạ lên thôi, chỉ có vậy. Mình có thể vượt qua được - mình từng làm thế rồi mà.

Phòng bếp có một giá bằng nam châm để treo những chiếc dao lớn. Nora nhìn chằm chằm vào chúng. Chúng đều được treo thẳng hàng và sắc nhọn. Cô với lấy cái to nhất và cầm trong tay, những ngón tay khê đặt lên đường cong chỗ tay cầm trước khi nắm chặt.

Quên chiếc xe đi. Cả cái nhẫn nữa. Đặc biệt là cái nhẫn.

Cô đập trứng và thái ớt. Nora cắt giăm bông thành từng miếng nhỏ. Cô đứng bên chiếc tủ ngay cạnh bồn rửa, quay lưng lại cửa ra vào của phòng bếp. Cô có thể nghe thấy Connor.

“Anh đói tới mức có thể ăn cả một nhà hàng cơ đấy!”, giọng anh vang lên, càng lúc càng to.

Hành động đi, Nora

Anh đang đi về phía cô.

Làm đi, ngay bây giờ!

Cô cắt tiếp một miếng giăm bông và chăm chú nhìn vào con dao, những đốt ngón tay trở nên trắng bệch khi cô nắm chặt tay lại. Ánh đèn từ trần nhà rọi xuống và nhảy múa trên lưỡi dao.

Vẫn còn thời gian để thay đổi ý định.

Bước chân của Connor đang ở ngay phía sau, mỗi lúc một gần. Cô có thể cảm thấy hơi thở ấm áp của anh trên gáy mình. Anh đang ở ngay đó, trong tầm với. Cô quay nhanh người lại, cánh tay giơ cao.

Chương 18

“Ăn có được không anh?”, cô hỏi.

Connor há mồm để đón miếng giăm bông trong tay cô. Anh nhai kĩ vài giây. “Ngon tuyệt”.

“Tốt, vì em không biết anh giữ những thứ này bao lâu rồi”, cô nói. “Anh tắm thế nào?”.

“Thoải mái lắm. Chỉ có điều không được như em”.

Nora đã thái xong những miếng giăm bông và chuyển sang thái hành, vẫn còn thời gian để thay đổi ý định.

Connor chỉ mặc mỗi chiếc quần ni, mái tóc còn ướt được chải ngược ra phía sau. Anh tới mở tủ lạnh lấy một chai Amstel. “Em muốn một chai không?”, anh hỏi.

“Không, cảm ơn anh. Em có nước rồi”. Cô giơ cao một chai Evian cho anh xem. “Giữ eo - vì anh đấy”.

Anh mở chai bia và uống một ngụm. Anh đứng ngắm cô từ một phía. “Em yêu, mọi chuyện ổn chứ?”

Cô quay sang phía anh, một giọt nước mắt lăn trên gò má.

“Ồi”, cô nói, chợt nhận ra nó có ở đó. Cô vội vã lau đi và gượng cười trước khi lảng nhìn sang chỗ khác. “Em đoán là cuối cùng thì hành cũng khiến em phải khóc”.

Nora nấu món trứng tráng kiểu Tây mềm, không cháy sém phía ngoài, đúng như anh thích. Cô đặt nó trước mặt Connor, trên bàn ăn. Anh rắc hạt tiêu và muối lên rồi bắt đầu chọc đĩa vào.

“Quá tuyệt!”, anh khẳng định. “Đây là có thể là món ngon nhất của em đây”.

“Em vui vì anh thích nó”. Cô ngồi xuống bên cạnh. Anh ăn thêm vài miếng nữa trong khi cô chỉ yên lặng ngắm nhìn.

“Ngày mai em muốn làm gì?”, anh hỏi.

“Em chưa biết nữa. Chúng ta có thể thử đi một vòng trong chiếc xe mới của em”.

“Ý em là thật sự rời khỏi gara ấy hả?”.

Anh cười lớn và đút một miếng nữa vào miệng. Nhưng đang đưa chiếc đĩa lên nửa chừng, Connor bỗng im bật.

Trong vòng nửa giây, sắc mặt anh trở nên nhợt nhạt. Trông anh lúc này trắng bệch như sữa. Đầu anh bỗng đung đưa. Chiếc đĩa rơi xuống đĩa kèm theo một tiếng kêu lạnh canh. “Connor, có chuyện gì vậy?”.

“Anh không...”. Thậm chí anh còn không thể thốt thành tiếng. “Anh không biết”, anh cố nói. “Bỗng nhiên anh thấy thật...”.

Anh lập tức ôm chặt lấy bụng như thể vừa bị ai đó đánh mạnh. Hoặc bị đâm. Hai mắt trợn tròn. Chiếc ghế tròn tròn trước khi anh ngã thụp xuống đất.

“Connor!”, Nora nhảy ra khỏi ghế và cố giúp anh đang lăn lộn trên sàn. “Cố lên nào”, cô nói. “Anh cố dậy đi”.

Anh cố gắng đứng vững nhưng đôi chân như đã hóa cao su. Cô dìu anh tới phòng tắm cuối hành lang. Connor lại ngã xuống sàn, gần như ngất đi. Nora nhắc ghế bòn cầu lên và anh cố bò tới phía nó.

“Anh... sẽ... sẽ... ôm mắt”. Anh thều thào nói. Đã bắt đầu có triệu chứng thở gấp.

“Đề em lấy cho anh thứ gì để uống”. Cô nói, giọng hoảng sợ.

“Em sẽ trở lại ngay”.

Cô chạy vào bếp trong khi Connor gắng hết sức nâng đầu lên khỏi bồn cầu. Cả cơ thể anh đau đớn tột cùng, không chỉ ở bụng nữa. Mồ hôi túa ra từ mọi lỗ chân lông.

Nora trở lại với một chiếc cốc trong tay. Trong nó một thứ chất lỏng trong suốt đang sủi bọt. Trông như Alka-Seltzer. “Đây, anh uống đi”. Cô nói.

Connor run rẩy đón lấy cốc. Khó khăn lắm anh mới có thể đưa nó lên trên miệng nên cô đã phải giúp anh. Anh uống từng ngụm, từng ngụm một.

“Anh uống thêm đi”, cô nói. “Phải uống hết”.

Anh uống thêm một ngụm nữa trước khi lại ôm chặt lấy bụng. Connor nhắm chặt mắt và nghiêng răng lại, cơ hàm căng tới mức trông như thể chúng sẵn sàng bật tung ra từ phía sau da.

“Giúp anh với”, anh van nài. “Nora!”.

Vài giây sau, như thể là lời cầu nguyện đã được đáp trả. Những cơn run khủng khiếp bắt đầu giảm dần. Cũng như khi mới bắt đầu, nó đang nhanh chóng kết thúc.

“Anh yêu, em nghĩ thuốc bắt đầu có tác dụng rồi”. Nora nói.

Connor đã thở lại bình thường. Nét mặt anh dần dần lấy lại sắc. Anh chậm chậm mở dần đôi mắt và thở dài nhẹ nhõm. “Cái quái gì vậy?”, anh hỏi.

Và đó là lúc tất cả lại bắt đầu lần nữa.

Chỉ có điều còn tệ hơn vậy cả chục lần. Những cơn co thắt đang làm cả cơ thể anh rung chuyển một cách hung bạo. Những lần thở hổn hển đã trở thành cơn nghẹt thở nhanh chóng và khủng khiếp. Mặt anh xanh lét và đôi mắt trở nên đỏ ngầu.

Chiếc cốc tuột khỏi tay anh và rơi xuống sàn vỡ tan. Cả người anh co giật dữ dội, anh lăn lộn trong đau đớn. Hai cánh tay đưa lên ôm cổ, anh cố tìm lấy không khí một cách tuyệt vọng.

Anh cố hét to. Không thể. Không thể thốt lên được một âm thanh nào.

Anh vươn về phía Nora. Cô lùi lại một bước.

Cô không muốn đứng nhìn nhưng cũng chẳng thể bỏ đi. Tất cả những gì có thể làm lúc này là đợi cho những cơn rung và co giật lại chấm dứt. Cuối cùng cũng đến lúc đó.

Vĩnh biệt.

Connor đang nằm trên sàn của một trong những phòng tắm trong tòa nhà thuộc địa rộng 3350 mét vuông của mình.

Đã chết.

Chương 19

Việc đầu tiên Nora làm là dọn sạch những mảnh vỡ trên sàn nhà tắm.

Việc thứ hai là trút phần còn lại của món trứng trắng vào máy nghiền rác, bật máy lên, rồi rửa sạch đĩa, đĩa và chiếc chảo rán trứng.

Việc thứ ba là lấy cho mình một thứ đồ uống mạnh.

Nửa ly rượu Johnnie Walker Blue, uống một hơi và cạo sạch trong nửa giây. Cô rót thêm cho mình một chút rượu và ngồi xuống bên bàn bếp. Cô cố sắp xếp những suy nghĩ của mình. Rà soát lại lời thoại. Hít một hơi dài và chậm chậm thở ra.

Đã đến giờ diễn.

Nora bình tĩnh bước tới chỗ để điện thoại và quay số. Cô nhắc nhở mình: Những kẻ nói dối thông thái nhất không kể quá chi tiết.

Sau hai hồi chuông, một giọng phụ nữ trả lời: “Số khẩn cấp 911 xin nghe”.

“Ôi Chúa ơi!”, Nora hét lên trong điện thoại, “Làm ơn cứu với, anh ấy không còn thở nữa!”.

“Ai không còn thở nữa, thưa cô?”.

“Tôi không biết chuyện gì xảy ra nữa, anh ấy đang ăn và rồi thế là...”.

“Thưa cô, phía bên kia đầu dây chen ngang. “Ai không còn thở nữa?”.

Nora sực sực, phôi cô căng phồng. “Chồng chưa cưới của tôi!”, cô la khóc.

“Anh ấy có bị ghen không?”

“Không!” cô khóc lớn. “Anh ấy chỉ bắt đầu thấy không ổn và... và... thế rồi... anh ấy...” Nora ngừng lời. Cô nghĩ những câu nói ngắt quãng nghe sẽ thuyết phục hơn trên những cuộn băng 911.

“Cô đang ở đâu vậy? Chúng tôi cần có địa chỉ?” Người phụ nữ hỏi.

Nora tiếp tục lắp bắp và khóc lóc cho đến khi nói ra được địa chỉ của Connor ở Briarcliff Manor.

“Hãy cứ ở yên đó. Cố gắng bình tĩnh. Xe cứu thương sẽ tới ngay”.

“Làm ơn nhanh lên”.

Nora đập máy. Cô đoán là sẽ có khoảng sáu đến bảy phút một mình. Còn khối thời gian cho lần dọn dẹp sau chót.

Chai Johnnie Walker sẽ đặt ở ngoài, cô cũng quyết định như thế với chiếc ly vừa được rót ra. Rốt cục thì, ai có thể trách khi cô uống vài ngụm trong hoàn cảnh thế này chứ?

Cô nhét nó lại vào trong hành lý, đút sâu xuống dưới túi y tế, phía trên là ngồn ngang quần áo. Nếu có ai đó tìm được và đọc nhãn thuốc, họ sẽ nghĩ rằng cô đã dùng 10 mg Zyrtec để đối phó với bệnh dị ứng theo mùa.

Nora kéo khóa hành lý lại và vác lên trên phòng ngủ chính. Tại đó cô hoàn thành những công đoạn cuối cùng phía trước một tấm gương lớn toàn thân. Cô cho áo ra khỏi quần và kéo mạnh cổ áo vài lần. Tiếp đó là dụi thật mạnh để hai con mắt ửng đỏ. Và cuối cùng với vài cái nháy mắt cô đã nặn ra được vài giọt lệ làm nhòe nhoẹt

thêm những vật trang điểm.

Nora đã sẵn sàng cho cảnh diễn kế tiếp.

Chương 20

Khá thú vị là đằng khác. Một sự hồi hã. Hồi thứ ba quan trọng của vở kịch.

Ánh đèn nhấp nháy và tiếng còi cứu hộ bao trùm lối vào nhà. Nora chạy ra khỏi cửa trước và la hét trong cuồng loạn. “Nhanh lên! Làm ơn hãy nhanh lên! Ôi hãy làm ơn!”.

Nhóm phụ tá - hai chàng trai trẻ với mái tóc cắt ngắn - vội vớ lấy túi và đổ xô vào bên trong ngôi nhà lớn.

Nora thúc họ về phía phòng tắm cuối hành lang, nơi cả thân hình to lớn của Connor đang nằm sõng soài trên sàn.

Rồi đột nhiên cô khuyu gối và khóc lóc thảm thiết, úp mặt vào ngực Connor. Người phụ tá thấp hơn phải diu cô ra phía ngoài hành lang để có chỗ cho mình và cộng sự làm việc. “Thưa cô, hãy làm ơn. Cho phép chúng tôi làm việc của mình. Có thể anh ấy vẫn còn sống”.

Trong năm phút tiếp theo, mọi nỗ lực đưa Connor Brown trở lại với cuộc sống đều lần lượt thất bại. Cuối cùng hai người phụ tá liếc nhìn nhau đầy ngụ ý, ngầm thừa nhận rằng không thể làm gì hơn nữa.

Người lớn tuổi hơn quay lại và nhìn Nora qua vai mình. Cô đang đứng ở phía cửa ra vào, hoàn toàn hoang mang và choáng váng. Nét mặt của anh ta đã nói lên tất cả, không cần thêm một từ nào nữa nhưng anh vẫn cố thốt lên những lời vô nghĩa. “Tôi xin lỗi”.

Cô nhận lấy lời ám chỉ và bật khóc. “Không!”, cô hét lên.

“Không, không, không! Ôi, Connor, Connor!”.

Vài phút sau cảnh sát vùng Briarcliff Manor đã tới nơi. Nora biết đó chỉ là một thủ tục. Khi Connor được tuyên bố tử vong tại hiện trường thì bọn họ sẽ được gọi đến. Lại thêm những ánh đèn nhấp nháy và tiếng hú còi ở lối lái xe vào nhà.

Một vài người hàng xóm tụ tập và ngó nghiêng xung quanh. Dường như chỉ mới một lát trước đây thôi Nora và Connor còn đang đùa giỡn về việc bọn họ sẽ lên nhìn hai người làm tình.

Viên cảnh sát làm nhiệm vụ thẩm vấn mang tên Nate Pingry. Trông ông già hơn người cộng sự của mình, sĩ quan Joe Barreiro, và rõ ràng là người nhiều kinh nghiệm hơn. Mục đích của họ khá đơn giản: chuẩn bị một bản báo cáo chi tiết về vụ việc, các yếu tố khách quan, cái chết của Connor Brown. Nói cách là khác là những giấy tờ cần thiết.

“Tôi biết việc này khó khăn như thế nào với cô, thưa cô Brown. Vì vậy nên chúng tôi sẽ cố giải quyết mọi chuyện thật nhanh chóng”. Pingry nói.

Nora đưa hai tay lên ôm đầu. Cô đã phải nhờ đến hai người phụ tá mới có thể ra ngồi ở chiếc ghế dài có đệm trong phòng khách. Cô ngược nhìn hai viên cảnh sát, Pingry và Barreiro.

“Chúng tôi chưa kết hôn”, cô vừa nói vừa nức nở. Cô thấy hai viên sĩ quan liếc nhìn bàn tay trái của mình cùng chiếc nhẫn kim cương bốn cara mà Connor đã tặng. “Chúng tôi mới chỉ...” Cô ngừng lại và đưa hai tay trở lại ôm đầu. “Chúng tôi mới chỉ đính hôn gần đây thôi”.

Sĩ quan Pingry khẽ giậm chân. Dù rất ghét phần việc này nhưng ông hiểu rằng sẽ phải hoàn thành nó. Trong tất cả các kỹ năng thiết yếu, không có gì quan trọng hơn là tính kiên nhẫn vừa đủ dùng.

Nora chậm chậm kể lại toàn bộ sự việc cho hai viên cảnh sát. Từ việc cô tới đây lúc nhá nhem tối, cho tới món trứng tráng mà cô chuẩn bị cho Connor, rồi khoảnh khắc mà anh thấy mình không được ổn. Cô miêu tả mình đã đỡ anh tới nhà tắm ra sao, và những cơn chấn động mà anh đã phải chịu đựng.

Nora nói lan man và thỉnh thoảng dừng lại để tự chữa lời khai. Một vài lúc khác, cô lại trình bày sự việc khá rành mạch. Như trước đây cô đã từng đọc trong những quyển sách về tâm lý pháp y, điểm chung của những người “kiệt quệ vì đau khổ” là trạng thái tâm lý và nhận thức luôn luôn biến đổi.

Nora thừa nhận với hai viên sĩ quan rằng cô và Connor vừa làm tình với nhau. Trên thực tế, cô muốn chắc chắn là mình đề cập tới việc đó. Báo cáo pháp y sẽ chưa thể hoàn thành trong khoảng một ngày nữa, nhưng cô đã biết rằng khám nghiệm tử thi sẽ thể hiện điều đó. Connor qua đời vì tim ngừng đập.

Có thể sự giao phối, ngay cả khi anh mới chỉ bốn mươi, là nguyên nhân. Đó là một giả thuyết. Áp lực công việc có thể là một lý do khác. Hoặc có thể là tiền sử bệnh tim trong gia đình. Lời cuối cùng là không ai có thể biết chắc điều gì.

Đúng như những gì cô muốn.

Sau khi sĩ quan Pingry hỏi câu cuối cùng, ông đọc lại những dòng ghi chép của mình. Đó là một bản tóm tắt những gì Nora đã kể - tất cả những gì ông cần biết. Ngoại trừ, đương nhiên rồi, phần bé xíu về việc cô đã đầu độc Connor và đứng nhìn anh chết trên sàn phòng tắm ra sao.

“Tôi nghĩ là chúng tôi đã có đủ những gì cần thiết, thưa cô Sinclair”, sĩ quan Pingry nói. “Nếu cô không phiền, chúng tôi muốn xem xét lại ngôi nhà một lần nữa”.

“Được”, cô khẽ nói. “Các ngài cần gì thì cứ làm”.

Hai viên cảnh sát đi xuống cuối hành lang và Nora ngồi lại trên chiếc ghế dài mà cô đã mua với giá hơn bảy nghìn đô la tại cửa hàng đồ cổ New Canaan. Một phút sau cô đứng dậy. Pingry và cộng sự có thể đã tỏ ra tử tế và quan tâm thật sự, nhưng thời khắc của sự thật vẫn chưa tới.

Họ thực sự nghĩ gì?

Nora lén bước theo hai viên cảnh sát khi họ đi từ phòng này sang phòng khác. Đủ gần để có thể nghe lén, đủ xa để không bị phát hiện.

Trên hành lang tầng hai, cô đã có được những gì mình cần. Hai người dừng lại nói chuyện trong phòng truyền thông của Connor. Cuộc thao diễn lúc trước của cô đã bắt đầu.

“Khi thật, hãy nhìn cái đồng này mà xem?”, Pingry nói. “Có lẽ riêng cái tivi cũng đã hơn đứt lương của tôi rồi .

“Cô gái đó đã sắp kết hôn với một kết vàng”, Barreiro, người cộng sự, đáp lại.

“Đúng là không phải chuyện đùa, Joe ạ. Giờ thì cô ta không may rồi”.

“Phải, nói mà xem. Cô ta đã suýt vớ được cả núi tiền”.

“Chính thế, và rồi núi tiền rơi xuống và chết”.

Nora quay lại hành lang và khẽ bước xuống cầu thang. Đôi mắt vẫn đỏ ngầu và trông cô hoàn toàn nhếch nhách. Nhưng bên trong là một sự giải tỏa vô cùng. Hoan hô, Nora! Chúa ơi, mình thật giỏi.

Những viên cảnh sát không nghi ngờ một chút nào.

Cô đã thực hiện một vụ ám sát hoàn hảo.

Một lần nữa.

Chương 21

Những người lạ mặt đi lại trong và ngoài ngôi nhà, tạp âm của những tiếng động kéo dài trong hai tiếng đồng hồ.

Cuối cùng thì tất cả cũng kết thúc. Những người phụ tá, viên cảnh sát, xe chở xác - đều đã rời đi. Chỉ còn một mình Nora trong căn nhà lớn.

Đã đến lúc bắt tay vào việc. Đây là những gì đáng lẽ hai viên cảnh sát cần phải biết nhưng sẽ không bao giờ phát hiện ra.

Phòng đọc sách của Connor nằm ở đầu kia của ngôi nhà, gần như một cách hoàn toàn riêng biệt. Đúng như lời yêu cầu của anh khi họ mới gặp nhau, Nora đã trang trí căn phòng như một câu lạc bộ nam giới: chiếc ghế sofa thành từng búi bọc da, giá sách làm từ gỗ anh đào, những bức tranh sơn dầu mô tả cảnh đi săn cuồng bạo của đám đàn ông. Ở một góc phòng là một bộ áo giáp thời Trung cổ. Phía góc khác là khu trưng bày những chai hoa đèn cổ. Đúng là một đồng rác rưởi đắt tiền, và đáng nhẽ mình nên biết. - Nora nhủ thầm.

Nora đã từng nói đùa sau khi hoàn thành căn phòng, “Căn buồng này nam tính tới mức hút một điếu thuốc cũng sẽ trở nên thừa thãi”.

Nhưng bây giờ, thật mỉa mai làm sao, chỉ có mình cô trong phòng. Và dường như cô đang nhớ Connor.

Cô ngồi xuống chiếc ghế Gainsborough đằng sau bàn của Connor và khởi động máy tính. Anh đã bố trí một hệ thống ba màn hình để có thể theo dõi nhiều thị trường tài chính. Nhìn chúng, có thể nghĩ

rằng anh đủ khả năng phóng cả một tên lửa tấn công. Hay ít ra là vài chiếc phản lực không lồ.

Mã đầu tiên Nora nhập vào là để truy cập hệ thống kết nối Internet T3 của anh. Sau đó là mã của mạng riêng ảo 128-bit. Theo ngôn ngữ của một kẻ không chuyên thì đó là hành lang bảo mật sau chốt giữa hai điểm thông qua không gian máy tính.

Điểm thứ nhất là máy tính của Connor.

Điểm thứ hai là Ngân hàng Quốc tế Zurich.

Nora đã mất bốn tháng để lần ra mã của mạng riêng ảo. Khi đã biết, cô nhận ra rằng đáng nhẽ mình chỉ nên mất bốn phút. Nhưng chưa bao giờ cô nghĩ rằng anh sẽ để nó trong máy cầm tay PalmPilot của mình. Vấn đề, “Số tài khoản”, không hơn không kém.

Đương nhiên là anh không đến mức ghi rõ xem tài khoản nào đi với mã nào. Việc này đã phải viện đến vài phương pháp thử sai vào đêm tối khi anh đã ngủ say.

So với sự phức tạp khi thâm nhập vào tài khoản ngân hàng của Connor ở Thụy Sĩ - cùng với nó là những ý nghĩa lớn lao của sự giàu sang và quyền lợi khi được sở hữu một tài khoản như thế - trang giao dịch của Ngân hàng Quốc tế Zurich khá đơn giản và không quá ấn tượng. Không có những chữ cái xa hoa hay nhạc nền Honegger êm dịu.

Chỉ có ba lựa chọn hiện trên màn hình.

KÝ QUỸ

RÚT TIỀN

CHUYỂN TIỀN

Nora click chuột vào CHUYỂN TIỀN và ngay lập tức được chuyển sang một trang khác, cũng đơn giản như thế. Tại đây, các

khoản thu chi của Connor được liệt kê và có một hộp nhỏ dành để ghi số tiền cần chuyển.

Cô nhập số.

Có 4,3 triệu đô la trong tài khoản. Cô sẽ lấy ít hơn một chút. Chính xác là 4,2 triệu.

Việc duy nhất cần làm là gửi tiền.

Connor không phải là người duy nhất có mạng riêng ảo. Nora nhập mã số của tài khoản cá nhân của mình tại đảo Cayman. Nhờ gã luật sư thuế háo sắc Steven Kepple, nó sắp được rửa tội thật dễ dàng.

Cô nhấn nút THỰC HIỆN và ngã người về sau chiếc ghế của Connor. Một thanh ngang trên màn hình hiển thị quá trình chuyển tiền đang dần sẫm màu. Cô vừa gác chân lên bàn vừa nhìn thanh công cụ nhích dần.

Hai phút sau, mọi việc đã xong xuôi. Nora Sinclair đã giàu thêm 4,2 triệu đô la.

Món bở thứ hai trong ngày.

Chương 22

Nora tỉnh dậy vào sáng hôm sau và vừa ngáp vừa bước xuống dưới nhà để pha một bình cà phê. Thật lòng cô không thấy tệ lắm. Nora không cảm thấy gì cả.

Sau khi uống cạn cốc đầu tiên, cô bắt đầu suy nghĩ về những việc quan trọng cần làm trong ngày. Phải gọi một số cuộc điện thoại - báo cho những người thân cận biết về cái chết của Connor. Rồi liên lạc với Jeffrey.

Trước hết, cô gọi cho Mark Tillingham. Đó là luật sư và người thi hành di chúc về đất đai của Connor. Khi nhận điện, Mark đang chuẩn bị cho trận tennis sáng thứ Bảy hàng tuần của mình. Cô có thể hình dung ra anh trong bộ đồ màu trắng và hoàn toàn choáng váng khi nhận được tin dữ. Theo một cách nào đó, Nora ghen tị với những cảm xúc đó.

Tiếp theo là gia đình. Tuy nhiên, danh sách này không thể nào ngắn hơn. Bố mẹ Connor đã qua đời từ lâu, anh chỉ còn một cô em gái duy nhất, Elizabeth, người mà anh hay gọi là Lizzie hay Lizard.

Hai anh em luôn gắn bó với nhau dù khoảng cách địa lý là không nhỏ. Lizzie sống cách đây ba trăm dặm, tại Santa Barbara và là một kiến trúc sư thành đạt. Hiếm lắm cô mới quay về khu Bờ Tây, lần cuối cùng là trước khi Connor và Nora gặp nhau.

Nora rót thêm cho mình một tách cà phê và cân nhắc xem nên thông báo cho người phụ nữ mà cô chưa từng gặp mặt, chứ chưa nhắc tới việc nói chuyện, rằng anh trai cô đã qua đời ở tuổi bốn mươi ra sao.

Cô biết rằng mình không nhất thiết phải gọi. Cô có thể bảo Mark

Tillingham làm việc đó. Nhưng Nora hiểu rõ rằng một người thực lòng yêu thương Connor sẽ tự làm việc này. Vì thế, khi tìm được số điện trong máy cầm tay PalmPilot của anh, cô quay số.

“Xin chào?” một giọng nữ ngái ngủ trả lời, nếu không muốn nói là có phần khó chịu. Mới chỉ quá bảy giờ sáng ở California.

“Có phải Elizabeth đó không?”

“Vâng”.

“Chị là Nora Sinclair...”

Khá kì lạ, cô em gái không hề than khóc, ít ra trên điện thoại. Thay vào đó là sự im lặng kinh ngạc, kèm theo một vài câu hỏi khế.

Nora kể lại những gì đã khai báo với cảnh sát. Từng từ từng chữ một trong kịch bản của mình. “Tuy vậy chị đoán là chúng ta sẽ không biết chắc điều gì cho đến khi họ khám nghiệm tử thi xong xuôi”, cô nói rõ.

Lại một lần nữa Lizze im lặng đến kinh ngạc. Nora nghĩ đó có thể do cảm giác tội lỗi vì không đến thăm anh mình trong một thời gian dài. Hoặc có thể vì sự lẻ loi đột ngột khi là thành viên duy nhất trong gia đình còn sống sót. Có lẽ cô ấy cũng đang choáng váng, như Mark Tillingham lúc trước vậy.

“Em sẽ bay tới đó ngay sáng mai”, Elizabeth nói. “Chị đã lên kế hoạch cho đám tang chưa?”

“Chị muốn báo cho em trước. Chị nghĩ là...”.

Elizabeth bắt đầu khóc. “Em mong là điều này nghe không quá kinh khủng. Nhưng đó là việc cuối cùng... Em không nghĩ là mình có thể... Chị có thể lo việc đó được không?”

“Đương nhiên là không có gì phiền cả”, Nora nói. Cô định nói lời tạm biệt thì Elizabeth nén khóc và hỏi, “Anh chị đính hôn được bao

lâu rồi?”

Nora ngậm ngừng. Cô muốn mình cũng bật khóc nhưng rốt cuộc nghĩ ra cách hay hơn. Thay vào đó cô đáp lại, giọng nghiêm nghị. “Mới chỉ được một tuần”.

“Em xin lỗi. Ôi, em thực sự rất tiếc”, Elizabeth nói.

Sau cuộc điện thoại với Elizabeth, Nora dành cả buổi chiều để lên kế hoạch cho đám tang. Từ hoa cho tới đồ ăn, có nhiều thứ cô có thể đặt qua điện thoại. Tuy nhiên trong cuộc sống có một vài thứ - đặc biệt khi liên quan tới cái chết - thì vẫn nên lo liệu trực tiếp hơn. Dịch vụ tang lễ chẳng hạn.

Nhưng ngay cả trong những trường hợp đó, Nora vẫn có thể sử dụng kỹ năng trang trí của mình. Cô lựa chọn quan tài như chọn bất kì món đồ nào cho một khách hàng. Đối với Connor, thích hợp nhất là một chiếc làm bằng gỗ óc chó vương giả có gờ, với tay cầm bằng ngà được chạm trổ. Ngay khi người làm dịch vụ lễ tang mang nó ra, Nora biết ngay đó là cái phù hợp.

“Xong!”, cô nói.

Chương 23

“Nora, tôi biết đây không phải là thời điểm thích hợp nhất”, Mark Tillingham bắt đầu nói. “Nhưng có một số thứ tôi cần bàn với chị. Càng sớm càng tốt”.

Chỉ còn vài phút nữa là tang lễ bắt đầu. Đó là vào buổi sáng sớm thứ Ba, bãi đậu xe của nhà thờ St.Mary trên Đường Albany Post ở Scarborough đã chật cứng. Nora nhìn vị luật sư của Connor chăm chú từ phía sau chiếc kính đen hiệu Chanel. Nó khá hợp với bộ đồ sẫm màu hiệu Armani và đôi guốc Manolos màu đen. Hai người đang đứng dưới một cây nhựa ruồi lớn phía ngoài lối vào lát sỏi.

“Việc này liên quan tới em gái Connor. Cô ấy đang rất quẫn trí, đương nhiên rồi. Hai anh em vốn rất thân thiết với nhau. Elizabeth có quan tâm tới ý định của chị”.

“*Ý định của tôi?*”.

“Về các vấn đề nhà cửa”.

“Elizabeth đã nói gì với anh? Không, để tôi đoán xem nhé, Mark. Elizabeth sợ là tôi sẽ tranh giành di chúc của Connor”.

“Hãy gọi đó là một mối quan tâm đi”, anh nói. “Luật pháp của bang không công nhận vợ chưa cưới là một người thừa kế hợp pháp, nhưng điều này chưa bao giờ ngăn mọi người...”.

Nora lắc đầu. “Tôi sẽ không đòi gì hết, Mark ạ. Chúa ơi! Tôi không quan tâm gì tới nhà cửa của anh ấy. Connor là người đàn ông tôi yêu. Để tôi nói rõ nhé: tôi không quan tâm gì tới đất đai của Connor hết. Anh có thể nói với Lizzie như vậy”.

Nét mặt Mark trở nên khá lúng túng. “Đương nhiên rồi”, anh nói. “Một lần nữa, tôi thật sự xin lỗi vì đã đề cập đến vấn đề này”.

“Vậy, đây có phải lý do khiến cô ấy tránh mặt tôi không?”

“Không, tôi nghĩ chỉ do cô ấy quá đau buồn. Connor và em gái luôn dính chặt lấy nhau khi họ lớn lên. Bố mẹ hai người qua đời lúc hai anh em còn rất nhỏ”.

“Chỉ tò mò thôi, Connor để lại cho cô ấy những gì vậy?”

Mark cúi xuống nhìn vào đôi giày được thắt nút của mình. “Nora, tôi không có quyền để lộ thông tin như vậy”.

“Và đáng ra anh cũng không nên làm khổ người phụ nữ Connor yêu ngay trước lễ tang của anh ấy như vậy”.

Cảm giác tội lỗi rõ ràng đã đánh bại những bản năng nhà nghề. “Elizabeth được hưởng hai phần ba tài sản đất đai, trong đó có ngôi nhà”, anh hạ thấp giọng. “Tôi đã nói rồi, hai người bọn họ rất gắn bó”.

“Vậy chỗ còn lại thì sao?”

“Hai người em họ ở San Diego hưởng một phần. Chỗ còn lại dành để làm từ thiện”.

“Vậy thật tốt”, Nora nói, dịu giọng một chút.

“Phải”, Mark đáp lại. “Connor lúc nào cũng thật tốt bụng. Khi thật, anh ấy quá tốt trên nhiều lĩnh vực”.

Nora gật đầu. “Connor rất tuyệt, Mark ạ. Chúng ta nên đi vào trong thôi, phải không nào?”.

Chương 24

Đó là một buổi lễ dễ chịu, buồn và rất cảm động. Nhà thờ St. Mary, với dáng mờ ảo của Cầu lạc bộ đồng quê Sleepy Hollow được gọt giũa đẹp đẽ phía sau, một địa điểm hoàn hảo.

Ít ra đó là những gì mọi người nói với Nora. Không có bàn tiếp đón, nhưng tất cả đều tìm tới cô. Cô đã gặp một số bạn bè và đôi tác làm ăn của Connor trước đây, một số khác cô đã từng biết tới. Những người còn lại tự giới thiệu bản thân và vụng về nói lời chia buồn.

Trong khoảng thời gian đó - cả khi ở nhà thờ lẫn nghĩa trang - Elizabeth Brown đều cố giữ khoảng cách. Nora cũng không quá nôn nóng để làm không khí bớt căng thẳng. Thật ra, cô em gái của Connor đã làm giúp cô một việc lớn. Nora không muốn bị nghĩ rằng người muốn Connor phải chết là người phụ nữ sẽ đáng giá ngàn vàng nếu kết hôn với anh.

Phải tới khi về lại ngôi nhà ở Westchester, khi mọi người từ lễ tang tới để ăn uống và tiếp tục chia buồn, Elizabeth cuối cùng cũng tiến lại gần.

“Em nhận thấy là chị không uống rượu. Thậm chí ngay cả trong một ngày như thế này”. Elizabeth nói.

Nora đang cầm trong tay một cốc nước sủi bọt. “Ồ không, chị có uống. Nhưng có lẽ hôm nay chị thích nước khoáng hơn”.

“Chúng ta chưa có cơ hội nói chuyện nhiều, phải không?” Elizabeth nói. “Em muốn cảm ơn chị đã thu xếp mọi việc. Em

không nghĩ mình có thể làm như thế”. Những giọt nước mắt bắt đầu lăn tràn trên mặt.

“Không có gì đâu. Chị nghĩ cũng dễ hiểu thôi, chị sống ở đây mà. Ý chị là không phải ở đây mà là...”.

“Em biết mà, Nora. Thực tế, đó là điều em muốn nói với chị”.

Một người đàn ông bước qua, một đối tác của Connor ở Greenwich. Elizabeth ngừng lại để không bị nghe lén.

“Đi nào”, Nora nói. “Ta ra ngoài một lát”.

Cô dẫn Elizabeth ra khỏi cửa tới lối vào lát đá đường lớn phía trước nhà. Bây giờ chỉ có hai người. Thời điểm thành thật chẳng?

“Dù sao thì”, Elizabeth nói. “Em vừa nói chuyện với Mark Tillingham. Có vẻ là anh Connor đã để lại cho em ngôi nhà”.

Phản ứng của Nora khá thông minh. “Thật sao? Vậy thì tốt quá. Chị mừng là nó được để lại cho gia đình. Đặc biệt là em, Lizzie ạ”.

“Ôi, chị tốt quá. Chỉ có điều là em sẽ phải chuyển tới đây sống”. Elizabeth nói. Cô ngập ngừng và cúi đầu xuống, không nói hết câu. Những giọt nước mắt lăn xuống hai gò má. “Em thật sự không thể”.

“Chị hiểu”, Nora nói. “Có lẽ em nên rao bán nó, Lizzie ạ”.

“Em cũng nghĩ vậy. Nhưng không việc gì phải vội cả. Vậy nên em mới cần nói chuyện với chị”, cô nói. “Đầu tiên, em muốn chị cứ thoải mái sử dụng căn nhà đến lúc nào tùy ý. Em biết Connor sẽ đồng ý như vậy”.

“Em thật tốt khi nói vậy”, Nora nói. “Nhưng như vậy cũng không cần thiết. Chị sẽ ổn mà”.

“Em đã nhờ Mark lo chi trả mọi khoản chi phí và tiền bảo dưỡng. Đó là điều tối thiểu bọn em có thể làm”, Elizabeth nói. “Và chị Nora ạ, em muốn chị giữ mọi đồ đạc trong nhà. Chính chúng đã

đưa chị và anh Connor lại bên nhau từ đầu mà”.

Nora mỉm cười. Cảm giác tội lỗi của Elizabeth tràn ra theo từng lời nói. Với cái chết của Connor, cô hẳn đã nghĩ rằng người vợ sắp cưới của anh sẽ đòi một khoản thanh toán nào đó. Nhưng giờ khi biết điều ngược lại, cô đang dùng sự hào phóng để thừa nhận rằng mình đã lầm. Mà đúng là như vậy, Nora nghĩ, về mặt kỹ thuật là thế.

Chị đã được thanh toán rồi.

Họ đứng nói chuyện phía trước căn nhà lớn cho tới khi Elizabeth chú ý tới thời gian. Chuyến bay về California của cô sẽ cất cánh trong chưa đầy ba tiếng nữa. “Em phải chuẩn bị đi thôi”, cô nói. “Đây là ngày buồn thảm nhất đời em, chị Nora ạ”.

Nora gật đầu. “Chị cũng vậy. Nhớ giữ liên lạc nhé”.

Elizabeth nói lời tạm biệt - với một cái ôm, không kém - và bước tới chiếc xe cô đã thuê, đang đậu trước lối vào. Nora đứng nhìn, hai chân khép lại và bàn tay siết chặt bên hông. Phía dưới vẻ ngoài vững vàng của cô là cả một trái tim đang nhảy căng lên vì háo hức. Cô đã làm được rồi! Vụ án mạng. Túi tiền lớn.

Nora xoay người trên đôi Manolos để quay vào nhà. Nhưng mới được hai bước, cô dừng lại. Cô nghĩ mình vừa nghe thấy tiếng gì đó. Một tiếng động ở phía hàng rào và bãi cỏ. Một tiếng tách.

Cô nhìn về phía rìa của mảnh đất và lắng nghe... Chẳng có gì cả.

Chắc là một chú chim thôi, cô nghĩ.

Nhưng khi cô mới đặt bước cuối cùng vào trong nhà, chiếc máy ảnh kỹ thuật số Nikon DIX kêu thêm vài tiếng từ chỗ đậu giữa những cảnh đồ quỳên.

Tách. Tách. Tách.

Nora Sinclair không phải là người duy nhất có một kế hoạch vĩ đại.

PHẦN HAI

NHÂN VIÊN BẢO HIỂM

Chương 25

Mọi thứ không phải lúc nào cũng như bề ngoài của chúng, con a.

Đó là điều cha luôn nói với tôi khi tôi lớn lên. Đương nhiên, ông cũng thích sai tôi đem túi rác ra ngoài, cào đồng lá rụng, xúc tuyết, đừng có cúi khom người, đứng thẳng lên. Nhưng nếu nói đến một điều gì thật sự ý nghĩa, thì những thứ khác còn thua xa lời khuyên đầu tiên của ông.

Thật quá đơn giản. Thế nhưng, năm tháng cuộc đời đã dần dạy cho tôi biết về điều đó.

Dù sao thì bây giờ tôi cũng đang ngồi trong văn phòng mới nhận của mình, mà đúng hơn là buồng để chổi mới được tân trang lại. Căn phòng quá ư chật chội, ngay cả Houdini cũng sẽ than phiền như thế. Phía trên là những tấm hình tôi đã chụp bằng máy ảnh kỹ thuật số của mình. Cái này nối tiếp cái kia. Nora Sinclair trong bộ đồ màu đen từ đầu đến chân. Nora tại nhà thờ St.Mary. Ở nghĩa trang Sleepy Hollow. Bức ảnh cuối cùng chụp cô phía trước thềm nhà, đứng nói chuyện với Elizabeth, em gái của anh chàng tội nghiệp. Elizabeth là một cô gái cao với mái tóc vàng, trông giống một vận động viên bơi lội California. Nora lại có một mái tóc màu nâu và không hẳn là cao, nhưng lại xinh đẹp hơn. Cả hai trông đều vô cùng lộng lẫy, ngay cả khi khoác trên người những bộ tang phục. Có vẻ như họ đang khóc, rồi lại ôm lấy nhau.

Chính xác thì tôi đang tìm kiếm điều gì vậy?

Tôi cũng không biết nữa, nhưng càng nhìn vào đồng hình này thì

lời dạy của cha lại vang vọng trở lại trong đầu. Mọi thứ không phải lúc nào cũng như vẻ bề ngoài của chúng.

Tôi vớ lấy điện thoại và gọi cho sếp. Đường dây trực tiếp. Chuông để hai hồi.

“Susan”, đầu máy bên kia nhanh nhẹn trả lời. Không một lời chào, không giới thiệu họ - chỉ là Susan.

“Anh đây. Chào em. Anh cần em làm một tấm bảng vọng âm”, tôi nói. “Nghe thế nào?”.

“Như là đang bán bảo hiểm vậy”.

“Không quá New York chứ?”.

“Ý anh là quá thúc ép ấy hả? Không hề”.

“Tốt”.

“Nhưng cứ nói cụ thể hơn đi, để chắc chắn thêm ấy mà”, cô nói.

Tôi nghĩ vài giây. “Được thôi, có một gã già vừa chết và đi thẳng lên thiên đàng”. Tôi giữ nguyên giọng, theo tôi nghĩ thì khá mang âm hưởng New York. “Ngăn anh lại nhé nếu em đã nghe chuyện này rồi”.

“Em đã nghe rồi”.

“Ồ không, chưa đâu - tin anh đi, em sẽ phá lên cười cho mà xem”.

“Em đoán là sẽ luôn luôn có một lần đầu tiên”.

Nên nói thêm, nếu như đã không quá rõ ràng, rằng sếp và tôi có một mối giao hảo khá đặc biệt. Đương nhiên là một số đàn ông thực sự có vấn đề khi phải báo cáo cho một phụ nữ. Khi Susan nhận bạn, có khoảng bốn hoặc năm gã đã tỏ thái độ ngay từ ngày đầu tiên.

Đó là lý do vì sao vào ngày thứ hai cô ấy sa thải hết cả lũ bọn họ. Tôi nghiêm túc đấy. Và Susan cũng vậy.

“Dù sao thì, ông ta tới công thiên đàng và lập tức thấy hai biển chỉ dẫn”, tôi nói. “Tám đầu tiên ghi, NHỮNG NGƯỜI ĐÀN ÔNG BỊ VỢ ĐIỀU KHIỂN. Người đàn ông nhìn và thấy nó dài tận mười dặm”.

“Lẽ tự nhiên thôi”.

“Không bình luận gì hết. Và thế rồi ông ta đọc tám biển tiếp theo. NHỮNG NGƯỜI ĐÀN ÔNG KHÔNG BỊ VỢ ĐIỀU KHIỂN. Lạ chưa kia, có đúng một người duy nhất trong hàng này. Người đàn ông chậm chậm bước tới chỗ anh ta. “Nói cho tôi biết”, ông nói. “Sao anh lại đứng phía bên này?” Người đó nhìn ông và nói. “Tôi không biết, vợ tôi bảo thế”.

Tôi lắng nghe và đủ chắc chắn là một tiếng cười nhỏ đã vang lên từ bên kia đầu dây.

“Anh đã nói gì nào? Bền tiếp theo. Học sinh danh dự”.

“Khá buồn cười đây”, Susan nói. “Nhưng em sẽ chưa từ bỏ công việc trong ngày của anh vội đâu”.

Tôi cười thâm. “Cái đó mới buồn cười, nhất là khi đó còn chưa phải là công việc trong ngày của anh”.

“Em đang nhận thấy sự lo lắng đấy à?”.

“Đúng hơn là e ngại”.

“Vì sao? Anh có năng khiếu tự nhiên với những thứ thế này mà. Anh có một...”, Susan ngừng lại giữa câu. “Ồ, em hiểu rồi. Bởi vì đó là một người phụ nữ, phải không?”

“Anh chỉ muốn nói là sẽ hơi khác một chút, vậy thôi”.

“Đừng lo lắng, anh sẽ ổn thôi. Bất kể Nora Sinclair có là ai hay

cái gì đi nữa, anh vẫn là người tốt nhất cho công việc này”, cô nói.
“Vậy khi nào sẽ là màn giới thiệu hoành tráng đây?”

“Ngày mai”.

“Tốt. Nhớ báo cáo cho em đây”.

“Anh sẽ nhớ”, tôi nói. “À, Susan này?”

“Ừ?”

“Anh rất biết ơn những lời khích lệ đấy”.

“WOW”.

“Cái gì vậy?”

“Em vẫn chưa quen với việc anh và sự khiêm tốn cùng song hành mà thôi”.

“Anh đang cố gắng, Chúa biết vậy, anh đang cố gắng đây”.

“Em biết”, cô nói. “Chúc may mắn”.

Chương 26

Khu điều dưỡng tâm lý gỗ thông, một cơ sở trực thuộc quyền điều hành của bang New York, nằm ở Lafayetteville, sẽ mất khoảng một tiếng mười lăm phút để tới đây nếu lái xe từ Westchester hướng lên phía Bắc. Trừ khi, đương nhiên rồi, bạn là Nora và đang ngồi trong chiếc xe Benz mui trần mới cứng của mình. Lướt đi theo từng cơn gió trên đại lộ Taconic với những cánh rừng hai bên đường bằng vận tốc hơn tám mươi dặm một giờ, cô có mặt tại bệnh viện sớm tận mười lăm phút.

Nora tìm được một chỗ đậu xe và kéo mui lên với một nút bấm đơn giản. Cô soi gương và hất cho tóc gọn gàng trở lại. Không cần tô vẽ thêm. Thật ra thì ngay từ đầu cô cũng không trang điểm là mấy. Và rồi, vì một vài lý do điên rồ, cô nghĩ tới em gái Connor - cô nàng tóc vàng băng giá. Một điều gì đó về Elizabeth đã quấy rầy cô. Như thể giữa họ chưa bao giờ kết thúc vậy.

Nora nhún vai. Cô khóa chiếc mui trần lại - ngay cả tại vùng nông thôn hẻo lánh này. Cô mặc trên người quần jeans cùng với một chiếc áo trắng cài khuy đơn giản. Phía dưới cánh tay nắm chặt chiếc túi từ hiệu sách. Khi cô tiến tới lối vào của tòa nhà làm bằng gạch đỏ, không có ai trên sân.

Cô đã nằm lòng mọi công việc thường ngày. Những chuyến viếng thăm định kỳ hàng tháng suốt mười bốn năm qua đã đảm bảo điều đó.

Đầu tiên là thủ tục đăng ký bắt buộc ở bàn lễ tân. Sau khi xuất trình ảnh thẻ căn cước của mình, Nora kí tên và được phát thẻ ra

vào.

Tiếp theo cô tới chỗ thang máy phía bên trái chiếc bàn. Một cái đang mở rộng đón chờ.

Trong suốt năm đầu tiên tới khu điều trị này, cô luôn bấm nút lên tầng thứ hai. Tuy vậy sau mười hai tháng, mẹ cô đã được chuyển lên trên một tầng. Tuy không ai thừa nhận với Nora nhưng cô biết rõ rằng càng chuyển lên cao, bệnh nhân càng ít có cơ hội xuất viện.

Nora bước vào thang máy và nhấn nút số tám.

Tầng trên cùng.

Chương 27

Y tá trưởng Emily Barrows đang có một ngày khá tệ. Không có gì đáng ngạc nhiên. Hệ thống máy tính bị hỏng, ngân hàng đang làm cô phát điên, máy photo thì hết màu, đầu cô nhức như búa bổ, rồi một ai đó trực ca đêm đã làm đổ cả phê lên sổ dược phẩm.

Và bây giờ thậm chí còn chưa đến buổi trưa.

Cộng vào đó, như thể đã là lần thứ một trăm - mà có khi là thế thật - cô đang tiếp nhận một nữ y tá mới. Lần này là dạng người cười nói quá nhiều. Tên cô ta là Patsy, ngay cái tên cũng đã nghe quá vui vẻ rồi.

Hai người phụ nữ đang ngồi tại khu vực dành cho y tá trên tầng tám. Một trong những chiếc thang máy ngay trước mặt họ mở ra. Emily ngược lên từ những trang sổ dính đầy cả phê trong sổ dược phẩm. Một khuôn mặt quen thuộc đang tiến lại gần.

“Chào Emily”.

“Chào Nora. Em thế nào?”.

“Mẹ em sao rồi?”.

“Bà vẫn ổn”.

Nói chung Nora và cô có những lời trao đổi ngắn gọn như vậy hàng tháng, và chúng luôn kết thúc giống nhau. Mẹ của Nora vẫn luôn như thế.

Emily liếc về phía Patsy. Cô y tá mới - mỉm cười một cách vô vị - đang nhìn họ và lắng nghe đoạn hội thoại.

“Patsy, đây là Nora Sinclair”. Emily nói. “Mẹ cô ấy là bà Olivia ở phòng tám lẻ chín”.

“Ồ”, Patsy khẽ ngáp ngừng. Một lỗi nhỏ của những ma mới.

Nora gật đầu. “Rất vui được gặp cô, Patsy”. Cô chúc nữ y tá may mắn trước khi bước xuống hành lang dài.

Trong khi đó, Patsy đang thì thầm đầy lo âu. “Olivia Sinclair... đó là người phụ nữ đã bắn chết chồng mình phải không?”.

Emily thăm thì đáp lại khá đơn giản. “Nghe nói vậy. Cũng lâu rồi”.

“Chị không nghĩ là bà ấy đã làm vậy ư?”

“Ồ không, bà ấy đã làm thế đấy”.

“Em không hiểu. Vậy sao cuối cùng bà ta lại ở đây?”.

Emily nhìn xuống hành lang. Cô muốn chắc chắn rằng Nora đã đi khỏi tầm nghe.

“Theo như chị đã nghe kể và nhớ là chuyện này xảy ra lâu rồi - thì Olivia vẫn ổn trong những năm đầu tiên chịu án chung thân. Một người tù kiêu mẫu. Nhưng sau đó thì bà ta phát điên”.

“Sao lại thế?”.

“Bà ta gần như mất ý thức về thực tại. Bắt đầu trò chuyện bằng một thứ ngôn ngữ tự chế. Chỉ ăn đồ ăn bắt đầu bằng chữ b”.

“Chữ b?”.

“Đã có thể còn tệ hơn nếu bà ấy chọn X, hay cái gì đó khác. Ít ra thì với b bà ta có bánh mì, bơ...”.

Patsy chen vào như một thí sinh vấn đáp. “Bánh ngọt?”.

Emily chớp mắt vài lần. “Ừ... chắc vậy. Dù sao thì, sau đó Olivia cố tự tử. Nhận thấy điều đó, họ chuyển bà ta tới đây”. Cô ngẫm nghĩ vài giây. “Hoặc cũng có thể là cố tự tử trước, sau đó mới tới những hành vi cuồng dại. Sao cũng được - tất cả những gì chị biết là

hai mươi năm sau, Olivia Sinclair thậm chí còn không biết tên của chính mình”.

“Ôi, như thế thật thảm”. Patsy nói với vẻ ngạc nhiên trên nụ cười còn nguyên vẹn. “Chị nghĩ chuyện gì đã xảy ra với bà ấy?”.

“Chị. Có thể là bệnh tự kỉ kết hợp cùng bệnh Alzheimer’s. Bà ấy vẫn có thể trò chuyện một ít hay tự làm mọi thứ. Tuy thế chẳng có gì là có ý nghĩa cả. Ví dụ nhé, em có thấy cái túi dưới cánh tay Nora không?”.

Patsy lắc đầu.

“Mỗi tháng Nora mang tiểu thuyết đến cho mẹ đọc. Nhưng mỗi khi chị thấy bà ấy, quyển sách đều đang đặt ngược”.

“Nora có biết điều này không?”.

“May là có”.

Patsy thờ dãi. “Vậ thì, thật tốt là cô ấy có ở đó vì mẹ mình”.

“Chị đồng ý, trừ một chuyện”, y tá trưởng tiếp lời. “Bà ấy thậm chí còn chẳng nhận ra Nora”.

Chương 28

“Chào mẹ. Là con đây”.

Nora đi vào căn phòng nhỏ và cầm lấy tay mẹ. Cô nhẹ nhàng nắm chặt nó nhưng không nhận được phản ứng nào đáp trả. Không phải là cô mong đợi điều gì. Nora đã quá quen với việc chẳng cảm nhận được gì trong những lần viếng thăm thế này.

Olivia Sinclair đang nằm trên mấy tấm phủ giường. Bà dựa người vào hai chiếc gối mỏng. Một dáng hình tầm thường và ánh nhìn đờ đẫn. Tuy mới qua tuổi năm mươi bảy nhưng trông bà như một cụ bà tám mươi.

“Mẹ vẫn thấy ổn chứ?”. Nora nhìn mẹ đang chậm rãi quay về phía mình. “Con Nora đây”.

“Con rất xinh đẹp”.

“Cám ơn mẹ. Con mới làm tóc. Để dự một đám tang”.

“Mẹ thích đọc sách, con biết đấy”, Olivia nói.

“Vâng, con biết chứ”. Nora cho tay vào túi và lôi ra cuốn tiểu thuyết mới nhất của John Grisham. “Mẹ thấy không, con mua sách cho mẹ này”.

Cô đưa quyển sách cho mẹ, nhưng Olivia không cầm. Nora đặt nó trên chiếc bàn cạnh giường và ngồi xuống một chiếc ghế sắt đó.

“Mẹ có ăn uống đầy đủ không?”.

“Có”.

“Sáng nay mẹ ăn gì?”.

“Trứng và bánh mì nướng”.

Nora gượng cười. Đây là những giờ khắc đau đớn nhất, khi mà dường như cô đang thực sự nói chuyện với mẹ mình. Tuy vậy cô vẫn biết rõ sự tình. Chắc chắn là bà đang tự hao mòn dần, cô chỉ kiểm tra lại cho chắc chắn thôi.

“Mẹ biết tổng thống của chúng ta là ai không?”

“Có, đương nhiên rồi. Jimmy Carter”.

Chẳng việc gì phải sửa lại cho đúng, Nora biết vậy. Thay vào đó, cô kể cho mẹ nghe chuyện công việc và những ngôi nhà mà mình trang trí. Có cả những tin tức cập nhật về các cô bạn gái ở Manhattan. Elaine làm việc chăm chỉ tại cơ sở luật của mình. Allison vẫn là thước đo thời trang tại W.

“Họ đều rất quan tâm tới mẹ đấy”.

“Cộc, cộc”, tiếng động vang lên.

Cửa mở và Emily xuất hiện với một chiếc khay. “Tới giờ uống thuốc rồi, bà Olivia”. Nữ y tá di chuyển với nhịp điệu cứng nhắc. Cô rót một cốc nước từ chiếc bình trên bàn cạnh giường.

“Của bà đây, Olivia”.

Mẹ Nora nhận lấy thuốc và ngoan ngoãn nuốt trôi, không một lời cần nhắc.

“Ôi, có phải đó là tác phẩm mới nhất của ông ấy không?”, Emily hỏi khi nhìn thấy quyển sách trên bàn.

“Nó mới được phát hành thôi”, Nora đáp.

Bà mẹ mỉm cười. “Tôi thích đọc sách, cô biết đấy”.

“Tất nhiên rồi”, Emily nói.

Mẹ Nora cầm lấy quyển sách. Bà mở tới một trang và bắt đầu

đọc. Quyển sách lật ngược.

Khi chuẩn bị rời khỏi phòng, Emily quay sang phía Nora, lúc nào trông cô cũng thật vững dạ và xinh đẹp.

“À, nhân tiện”, Emily nói, “nhóm hợp xưởng từ trường cấp 3 lân cận đang biểu diễn ở nhà ăn. Chúng tôi đang đưa mọi người xuống. Em có thể đi cùng Nora ạ”.

“Không. Em cũng chuẩn bị đi bây giờ. Quả là một thời kỳ bận rộn”.

Emily đi ra khỏi phòng và Nora đứng yên. Cô bước tới chỗ mẹ và hôn nhẹ lên trán bà. “Con yêu mẹ”, cô thì thầm. “Ước gì mẹ biết điều đó”.

Olivia Sinclair không nói một lời. Bà chỉ im lặng nhìn theo con gái đang bước ra khỏi cửa.

Một lát sau, khi không còn ai trong phòng, Olivia tháo bìa bọc ngoài của quyển tiểu thuyết và lật lại. Với những trang sách đã được lật lại cho đúng và bìa sách để ngược, bà bắt đầu đọc.

Chương 29

Tôi lôi ống kính máy ảnh ra chụp lại lần thứ ba trong vòng hai mươi phút.

Trong quãng đó, tôi đã nhắm đếm số đường khâu trên tay lái bọc da (312), chỉnh lại ghế ngồi (kéo lại gần và thẳng lên một chút), và rút cục cũng nắm được áp lực tối ưu cho loại lốp của chiếc 330i (ba mươi PSI ở đằng trước, ba mươi lăm phía sau, ấy là quyền hướng dẫn trong bao đựng găng tay nói thế).

Mọi sự chính thức bắt đầu.

Có lẽ là tôi nên gọi cho cô ta trước. Không, tôi quyết định. Màn giới thiệu phải được thực hiện trực tiếp. Mặt đối mặt. Ngay cả khi điều đó đồng nghĩa với việc gật gà gật gù lúc đợi chờ trong xe thể này.

Nếu biết trước chuyện này sẽ trở thành một dạng giám sát bí mật thế này, tôi đã mang theo bánh rán. Dunkins, Krispy Kreme's, của hãng nào cũng được.

Cô ta đâu nhỉ?

Mười phút sau, từ phía bên kia của đường lái chính tôi thấy một chiếc Mercedes mui trần màu đỏ rẽ vào lối trước nhà hình vòng cung của anh chàng Connor Brown quá cô. Nó đỗ lại phía trước và cô nàng bước ra ngoài.

Nora Sinclair. Và tôi đoán là nên nói thêm, Wow.

Cô cúi gập người và với về phía ghế sau, lôi ra một túi hàng tạp phẩm. Trong khi cô nàng bận nghịch ngợm với đồng chìa khóa của

căn nhà, tôi đã băng qua nửa mảnh vườn.

Tôi gọi với. “Thưa cô... Ừm, thưa cô”.

Cô ta quay lại. Bộ đồ đen tuyền của đám tang đã được thay thế bởi quần jean và áo phông trắng có cài nút. Vẫn là cặp kính đó. Mái tóc dày màu hạt dẻ hiện lên rực rỡ. Tôi lặp lại với chính mình - WOW.

Cuối cùng thì tôi đã tới trước mặt cô ta. Tự nhắc mình đừng quá lên giọng, tôi hỏi. “Cô có phải là Nora Sinclair không?”.

Kính hay không kính thì tôi vẫn có thể thấy được cặp mắt đang dò xét mình. “Điều đó còn tùy thuộc, chắc vậy. Anh là ai?”.

“Ôi trời, tôi xin lỗi. Đáng ra tôi nên tự giới thiệu trước”. Vừa nói tôi vừa chia tay ra. “Tên tôi là Craig Reynolds”.

Nora xóc lại đồng hồ và chúng tôi bắt tay. “Vâng, chào anh”, cô đáp, giọng nói vẫn hết sức cảnh giác. “Anh là Craig Reynolds - và...?”.

Tôi đút tay vào túi áo vét và vụng về lôi ra một tấm danh thiếp. “Tôi tới từ Công ty Bảo hiểm Trộn đời”. Vừa nói tôi vừa trao lại mảnh giấy nhỏ. Cô ta lẩm nhẩm đọc. “Tôi xin được gửi lời chia buồn”.

Cô nàng dịu giọng. “Cám ơn anh”.

“VẬY cô là Nora Sinclair, phải không?”.

“Vâng. Tôi là Nora”.

“Tôi tự đoán rằng cô hẳn rất gắn bó với ông Brown”.

Nhẹ nhàng thế là quá đủ, giọng cô lại trở về cảnh giác như trước. “Vâng, chúng tôi đã đính hôn. Bây giờ thì anh làm ơn nói cho tôi biết tất cả chuyện này là gì vậy?”.

Giờ thì đến lượt tôi giả bộ lúng túng. “Ý cô là, cô không biết gì sao?”.

“Biết gì cơ?”.

Tôi ngừng lại. “Về các điều khoản bảo hiểm của ông Brown. Chính xác là một phẩy chín triệu đô la”.

Cô nàng thất thần nhìn tôi, đúng như dự đoán.

“Tôi đoán là cô thực sự không biết, thưa cô Sinclair”. Tôi nói tiếp. “Cô là người thừa hưởng duy nhất”.

Chương 30

Nora giữ được bình tĩnh, kinh ngạc đến mức khó tin.

“Anh nói tên anh là gì nhỉ?”, cô hỏi.

“Craig Reynolds... nó được ghi ngay trên danh thiếp của tôi. Tôi điều hành một văn phòng của công ty, đặt ngay trong thị trấn”.

Trong khi Nora nhích người - phải nói là một dáng hình chết người - và đọc lại danh thiếp một lần nữa, túi hàng bỗng tuột khỏi tay cầm. Tôi nhào ra phía trước để đỡ lấy nó trước khi chúng kịp rơi xuống sân.

“Cám ơn anh”. Cô nói trong khi đưa tay nhận lại đồng hồ. “Suýt nữa thì thành một bãi chiến trường rồi”.

“Thế này nhé, sao cô không để tôi mang nó vào trong giúp. Chúng ta cần phải nói chuyện một lát”.

Tôi biết cô nàng đang nghĩ gì. Một gã mà cô chưa từng gặp đang cố thuyết phục để được vào trong nhà. Một kẻ lạ mặt. Một kẻ đang ôm túi kẹo, không hơn không kém. Mặc dù trong trường hợp này thì khoản tiền bảo hiểm khá ngọt ngào.

Cô lại cúi xuống đọc danh thiếp một lần nữa.

“Đừng lo, tôi được đào tạo để làm việc trong nhà rồi”. Tôi đùa.

Cô khẽ mỉm cười. “Tôi xin lỗi, tôi không có ý tỏ ra nghi ngờ quá mức như thế. Chỉ là vừa qua...”.

“Một quãng thời gian khó khăn, đúng vậy. Tôi chỉ có thể tưởng tượng ra điều đó thôi. Cô không cần xin lỗi. Nếu không tiện thì

chúng ta có thể bàn bạc vấn đề này lúc khác cũng được. Cô có thể ghé qua văn phòng của tôi chẳng?”.

“Không, không sao. Mời anh vào nhà”.

Nora bước lại phía căn nhà. Tôi đi theo. Tạm thời là ổn. Tôi tự hỏi không hiểu cô nàng có phải là một vũ công giỏi không, còn chắc chắn cô ta bước đi rất ổn.

“Quả phi vani?”. Tôi hỏi

Cô ta ngoái nhìn lại. “Xin lỗi, gì cơ?”.

Tôi ra hiệu về phía gói cà phê đang lộ ra từ phía trong túi đồ. “Mặc dù gần đây tôi đang dùng loại hạt crème brûlée, mùi cũng gần như y hệt như thế”.

“Không, đúng nó là vị quả phi vani”, cô nói. “Anh khá ấn tượng đấy”.

“Một cú ném chín mươi dặm trên giờ sẽ hay hơn. Nhưng thay vào đó thì tôi lại được trời phú cho khứu giác hơn người”.

“Còn hơn là không có gì”.

“Ồ, cô đúng là một người lạc quan”, tôi nói.

“Trong những ngày này thì không phải vậy”.

Tôi vội vỗ trán. “Chết tiệt thật. Thật là ngu ngốc khi nói vậy. Tôi thật sự xin lỗi”.

“Không sao đâu”, cô nói, và gần như đã mỉm cười.

Chúng tôi bước lên thềm nhà và tiến vào bên trong. Ngay chỉ phòng nghỉ thôi cũng đã to hơn căn hộ của tôi gấp bội. Chùm đèn phía trên đầu ắt hẳn đáng giá cả năm tiền lương. Tám tám phương Đông, những chiếc bình Trung Quốc. Chúa ơi, đúng là phô trương.

“Bếp ở phía này”. Cô vừa nói vừa dẫn lối về phía góc nhà. Khi

tới đó thì mọi thứ đã quá rộng lớn so với căn hộ của tôi. Cô chi về phía quầy lát đá granit bên cạnh tủ lạnh. “Anh có thể đặt các thứ xuống đó. Cảm ơn anh rất nhiều”.

Tôi đặt túi xuống và bắt đầu lôi các thứ ra.

“Anh không phải làm vậy đâu”.

“Đó là điều tối thiểu tôi có thể làm sau lời bình luận về sự lạc quan lúc trước”.

“Thật sự là không sao mà”. Cô bước tới cầm chiếc túi đựng quả phi vani. “Tôi mời anh một cốc nhé?”.

“Đương nhiên rồi”.

Tôi cố giữ những cuộc hội thoại ở mức vụn vặt trong khi chờ ấm nước sôi. Không nên làm nhiều thứ nhanh quá - nếu không thì cô ta sẽ hỏi quá nhiều. Mà đúng thế, một vài điều nghi vấn đã bắt đầu xuất hiện rồi.

“Anh biết tôi không hiểu điều gì không?”. Một vài phút sau cô nói, khi chúng tôi đã ngồi bên bàn bếp với tách cà phê trong tay. “Connor sở hữu một đồng tiền nhưng không có vợ hay một đứa con nào. Sao anh ấy phải quan tâm đến bảo hiểm trọn đời chứ?”

“Đó là một câu hỏi hay. Tôi nghĩ là câu trả lời nằm ở cách những điều khoản này bắt đầu. Cô thấy đấy, ông Brown không tìm tới chúng tôi. Chúng tôi tới chỗ ông ấy. Nói cách khác là công ty của ông ấy”.

“Tôi không chắc là mình bắt kịp mạch truyện”.

“Công ty Bảo hiểm Trọn đời của chúng tôi đang tiến hành, ngày một nhiều, các chính sách bồi đắp cho người lao động. Để thuyết phục các công ty ký hợp đồng, chúng tôi cung cấp cho những người nắm quyền khoản bảo hiểm trọn đời miễn phí”.

“Quả là một đặc quyền hay”.

“Vâng, nó có vẻ giúp chúng tôi ký được kha khá hợp đồng”.

“Anh nói là số tiền của Connor là bao nhiêu nhỉ?”.

Như thể cô nàng đã quên vậy.

“Một phẩy chín triệu”, tôi nói. “Đó là mức tối đa dành cho công ty cỡ như của anh ấy”.

Cô nhú mày. “Và anh ấy đề tên tôi là người thừa hưởng độc nhất?”.

“Vâng, đúng vậy?”.

“Khi nào?”.

“Ý cô là những điều khoản đã được ký kết lúc nào?”.

Cô gật đầu.

“Mới chỉ gần đây thôi. Năm tháng trước”.

“Tôi đoán là như vậy khá dễ hiểu. Mặc dù lúc đó chúng tôi mới ở bên nhau được một quãng thời gian ngắn thôi”.

Tôi mỉm cười. “Anh ấy chắc hẳn phải rất có cảm tình với cô ngay từ đầu”.

Cô cố mỉm cười trở lại nhưng những giọt nước mắt lăn hai bên má đã ngăn lại. Cô vội quẹt chúng đi và nói lời xin lỗi. Tôi cố an ủi rằng tôi hiểu cả, không sao hết. Thật ra thì cảnh tượng khá cảm động. Hoặc là cô ta rất cừ.

“Connor đã cho tôi quá nhiều, và giờ thì cái này nữa”. Cô gạt đi một giọt nước mắt nữa. “Và có gì mà tôi không đáp lại anh ấy”.

Nora nhấp một ngụm cà phê dài. Tôi làm theo.

“Vậy, mọi chuyện sẽ được tiến hành ra sao? Tôi đoán là sẽ phải ký một số giấy tờ trước khi nhận tiền, phải không?”.

Tôi cúi người về phía bàn một chút và cầm lấy tách cà phê bằng hai tay. “Cô thấy đấy, đó là lý do tôi ở đây, thưa cô Sinclair. Có một vấn đề nhỏ”.

Chương 31

Anh ta có vẻ nghe như một nhân viên bảo hiểm, nhưng nhìn không giống như vậy đối với Nora.

Đầu tiên là, cô để ý thấy anh chàng ăn mặc không tồi chút nào. Chiếc cà vạt rất hợp với bộ đồ, và bộ đồ đó là một trong một lúc nào đó của thập kỷ này.

Một điều khác là anh ta khá lịch thiệp. Những gã bảo hiểm mà cô đã gặp trước đây đều có vẻ chỉ hấp dẫn cỡ một chiếc hộp các-tông. Thực tế thì nếu cân nhắc mọi yếu tố, Craig Reynolds là một người đàn ông lôi cuốn. Mọi thứ đều hòa quyện khá ổn. Anh ta cũng lái một chiếc xe tốt. Nhưng rồi Nora lại nghĩ, đây là Briarcliff Manor chứ không phải là East Bronx. Để điều hành một văn phòng đại diện cho một công ty bảo hiểm lớn ở chỗ rừng thối hẹp này thì cũng phải nhìn cho ra dáng.

Nhưng cô vẫn chưa hết cảnh giác.

Cô đã quan sát Craig Reynolds kĩ lưỡng và nhắm ghi nhớ trong đầu - từ giây phút anh ta xuất hiện cho tới khi đặt tay lên cốc cà phê và thông báo “Có một vấn đề nhỏ” với các điều khoản của Connor.

“Vấn đề như thế nào?”, cô hỏi.

“Tôi nghĩ cũng không có gì lắm. Nhưng chuyện là, vì ông Brown còn khá trẻ nên bọn họ quyết định điều tra khoản tiền này”.

“Bọn họ là ai?”.

“Trụ sở chính ở Chicago. Họ quyết định việc này”.

“Và anh không được có ý kiến gì trong chuyện này sao?”

“Trong trường hợp này thì không nhiều lắm. Như tôi đã nói, các chính sách dành cho ông Brown bắt nguồn từ một bộ phận liên đoàn, được điều hành từ trụ sở chính. Tuy nhiên, việc ai sẽ đảm nhận nó sẽ tùy thuộc vào mức độ gần gũi với khách hàng. Nghĩa là, nếu không phải vì việc điều tra này, tôi sẽ là người thu xếp mọi thứ”.

“Vậy bây giờ nếu không phải là anh thì ai?”.

“Tôi chưa được thông báo, nhưng nếu được đoán thì đó sẽ là một người đàn ông mang tên John O’Hara”.

“Anh biết ông ta không?”.

“Chỉ nghe tiếng thôi”.

“Uh-oh”.

“Chuyện gì vậy?”.

“Anh đã nhăn trán một chút khi nói thế.”

“Không, không có gì to tát cả. O’Hara được cho là một gã khá cứng nhắc - làm ơn thứ lỗi cho ngôn từ của tôi - nhưng đó cũng là điều mà người ta mong đợi ở một điều tra viên bảo hiểm. Trong tâm hiểu biết của mình thì tôi có thể nói đây chỉ là một yêu cầu mang tính thủ tục thôi”.

Trong khi Craig Reynolds với lấy tách cà phê lần nữa, Nora lại ghi nhớ thêm một điều trong đầu: không có nhăn cười.

“Anh thích vị quả phi vani này chứ?”, cô hỏi.

“Còn tuyệt hơn cả mùi thơm của nó nữa”.

Cô ngả người ra ghế. Đã nín khóc, cô mỉm cười một cách dễ chịu với Craig Reynolds. Anh xuất hiện hoàn toàn tận tâm và chu đáo.

Còn tuyệt hơn nữa là khi mỉm cười lại với cô, có hai lúm đồng tiền bên gò má. Tiếc là anh chàng chẳng có xu nào.

Không phải là Nora đang than phiền. Từ vị trí của cô, Craig Reynolds là anh chàng bảo hiểm có giá \$1.9 triệu. Đó là một khoản trời cho mà cô chắc chắn sẽ không từ chối. Trở ngại duy nhất là cuộc điều tra đó. Dù chỉ mang tính thủ tục nhưng nó vẫn làm cô lo lắng.

Nhưng cũng không quá mức. Cô đã có một kế hoạch hoàn hảo để kiểm soát mọi tình huống. Đối với những viên cảnh sát, tại văn phòng điều tra những cái chết bất thường, với bất cứ ai hay thứ gì có thể ngáng đường cô. Và chắc chắn là một vụ điều tra bảo hiểm cũng nằm trong số đó.

Và như vậy, sau khi Craig Reynolds rời nhà buổi chiều hôm đó, cô quyết định rằng sẽ là một ý hay khi biến mất trong vài ngày. Dấu sao thì cô cũng phải tới gặp Jeffrey cuối tuần đó. Có thể cô sẽ đến sớm một ngày và làm anh ngạc nhiên.

Sau rốt thì, đó là chồng mình.

Chương 32

Sáng hôm sau, một ngày thứ Sáu, Nora bước ra khỏi căn nhà tại Westchester và bật mở cốp của chiếc Benz mui trần đang đậu phía trước. Hành lý được xếp vào. Người dự báo thời tiết trên tivi đã hứa hẹn một ngày với trời xanh nắng vàng cùng nhiệt độ cao nhất chỉ ở tầm hai mươi sáu độ. Một ngày “đỉnh cao”, nếu có thể gọi như thế.

Nora nhấn nút trên chiếc điều khiển không cần khóa và đứng nhìn mui xe nhanh chóng hạ xuống. Đó cũng là lúc một chiếc xe khác thu hút sự chú ý của cô. Cái quái gì thế?

Chiếc xe BMW giống hệt hôm trước đang đậu dưới những tán cây sồi và gỗ thích cao lớn, ngay phía ngoài Đường lái Trung tâm. Ngồi trong ghế trước là nhân viên bảo hiểm, Craig Reynolds, với cặp kính râm.

Anh ta lại tới đây làm gì?

Chắc chắn chỉ có một cách để tìm ra câu trả lời. Nora bắt đầu bước thẳng tới xe. Cô đã nghĩ rằng anh ta khá thân thiện khi họ mới gặp nhau. Nhưng bây giờ, chuyện này... quan sát cô từ trong xe ư? Khá là ghê rợn. Hoặc tệ hơn, hơi đáng nghi ngờ. Đó là lý do vì sao cô tự nhắc mình đừng phản ứng thái quá.

Craig nhìn thấy cô bước tới và nhanh chóng nhảy ra khỏi chiếc Beemer. Anh bắt đầu bước lại phía cô trong bộ đồ mùa hè màu sạm nhạt. Anh vẫy tay chào khá thân thiện.

Họ gặp nhau giữa đường.

Nora nghiêng đầu và mỉm cười. “Nếu không biết rõ thì tôi sẽ cho là anh đang do thám mình đấy”.

“Nếu thực như thế thì có lẽ tôi nên chọn chỗ nấu tốt hơn chứ?”. Anh mỉm cười trở lại. “Thứ lỗi cho tôi - không phải như vậy đâu. Thật ra thì cô có thể đổ lỗi cho đội Mets”.

“Toàn bộ đội bóng chày ư?”.

“Phải, kể cả người quản lý chúng. Tôi chuẩn bị rẽ vào nhà cô thì kênh Fan phát một đoạn quảng cáo, nói rằng câu lạc bộ sắp có một vụ trao đổi lớn với Houston. Vậy nên tôi tạt vào bên đường để nghe”.

Cô nhìn anh vô cảm. “Kênh Fan?”.

“Một kênh thể thao trên đài”.

“Tôi hiểu. Vậy không phải là anh đang do thám tôi?”.

“Không. Tôi đâu phải James Bond, chỉ là một người giữ vé cả mùa của đội Mets thôi”.

Nora gật đầu. Cô đoán hoặc Craig Reynolds đang nói thật hoặc anh ta là một kẻ nói dối bẩm sinh. “Anh tới tìm tôi có chuyện gì vậy?”, cô hỏi.

“Thật ra là tin tốt. John O’Hara, cái người mà tôi đã kể với cô từ trụ sở chính ấy, đã chắc chắn được giao quyền đảm nhiệm vụ điều tra cái chết của ông Brown”.

“Tôi cứ tưởng đó không hẳn là một tin tốt”.

“Không, nhưng phần này thì có. Chúng tôi đã nói chuyện sáng nay và ông ta nghĩ là sẽ không có vấn đề gì lắm”.

“Vậy thì tốt”.

“Tuyệt hơn, tôi đã đề nghị ông ta xúc tiến nhanh công việc. Ban

đầu ông ta khá dứt khoát rằng sẽ không có bất kỳ sự đối đãi đặc biệt nào, nhưng tôi đã đề nghị như vậy bởi văn phòng Westchester đã mang lại kha khá lợi nhuận cho công ty. Dù sao thì, tôi cũng chỉ muốn báo cho cô biết điều này”.

“Tôi thật sự đánh giá cao điều đó, anh Reynolds ạ. Quả là một điều bất ngờ dễ chịu”.

“Cứ gọi tôi là Craig”.

“Vậy thì hãy gọi tôi là Nora”.

“Được thôi, Nora”. Anh liếc nhìn chiếc xe mui trần màu đỏ với cốp xe còn đang mở, đậu ở lối vào. “Cô sắp đi xa à?”.

“Quả đúng vậy”.

“Nơi nào đó hay ho không?”.

“Điều đó còn tùy thuộc vào quan điểm của anh về Nam Florida”.

“Như mọi người nói, đó là một nơi tuyệt vời để đi du lịch nhưng tôi sẽ không muốn bầu cử ở đó”.

Cô cười khẽ. “Có lẽ tôi sẽ dùng câu nói này với khách hàng của mình ở bờ biển Palm. Hoặc có thể không”.

“Cô làm nghề gì vậy - nếu không quá ngại trả lời?”.

“Thiết kế nội thất”.

“Không đùa đấy chứ. Chắc hẳn phải vui lắm. Ý tôi là, không có nhiều nghề cho phép người ta tiêu tiền của người khác, phải không?”.

“Không, tôi đoán là không có nhiều lắm”. Cô nhìn vào đồng hồ đeo tay. “Ồ, có người sắp lỡ chuyến bay rồi”.

“Tôi xin lỗi. Thôi, cô khởi hành đi”.

“Vậy thì, anh Reyn...” Cô lỡ lời một lần nữa. “Anh Craig cảm

ơn vì đã ghé quá. Việc đó thật ngọt ngào”.

“Không có gì, Nora ạ. Tôi sẽ báo lại cho cô khi có báo cáo về vụ điều tra”.

“Tôi sẽ rất biết ơn việc đó”.

Họ bắt tay và Craig chuẩn bị rời đi. “À, mà cô biết không?”, anh nói. “Tôi mới nghĩ ra, nếu cô đi vắng thế này thì có lẽ tôi nên xin số di động?”.

Nora ngập ngừng trong tích tắc. Mặc dù cho số điện thoại là một trong những điều cuối cùng cô muốn làm, cô cũng chẳng muốn làm cho anh chàng bảo hiểm này nghi ngờ.

“Chắc chắn rồi”, cô nói. “Anh có bút chứ?”.

Chương 33

Tôi gọi cho Susan ngay sau khi trở lại trong xe. Hai lần gặp đầu tiên với Nora đáng được báo cáo lại cho sếp.

“Ồ ngoài cô ấy có đẹp không?”.

“Đó là điều mà em muốn biết đầu tiên ư?”.

“Đương nhiên rồi”, Susan nói. “Cô ta không thể làm những gì mà mình đang làm nếu không có một vẻ đẹp chết người. Sao, thế nào?”.

“Có cách nào để trả lời mà vẫn nghe có vẻ chuyên nghiệp không?”.

“Có chứ. Nó gọi là thành thật”.

“Vậy thì, chính vậy”. Tôi đáp. “Nora Sinclair là một phụ nữ vô cùng hấp dẫn. Nói là lộng lẫy cũng không quá lắm đâu”.

“Ồ con lợn”.

Tôi cười lớn.

“Anh nghĩ sao sau khi đã nói chuyện với cô ta?”, cô hỏi.

“Còn quá sớm để có thể nói được điều gì. Hoặc là cô ta chẳng có gì để che giấu cả, hoặc đó là một kẻ nói dối bẩm sinh”.

“Em sẽ đặt cược mười đô cho về sau”.

“Thế thì phải chờ xem đó có phải là một vụ cá cược ngon ăn không”. Tôi đáp.

“Với anh xử lý vụ việc thì chắc chắn là có rồi”.

“Em biết đấy, nếu em mà ca ngợi anh nữa thì anh sẽ đập đầu vào

trần nhà mát”.

“Như vậy, hoặc là đâm bổ vào em”.

“Ồ, anh hiểu rồi. Quyển hướng dẫn nói là phải vui đùa với sự tự tin của mình”.

“Tin em đi, không có quyển sách nào hướng dẫn cách xử lý anh đâu”, cô nói. “Bây giờ anh đang ở đâu?”.

“Phía ngoài nhà Connor Brown”.

“Anh đã thực hiện cuộc viếng thăm thứ hai chứ?”.

“Rồi”.

“Mất bao lâu thì cô ta nhìn ra?”.

“Trong có vài phút thôi”.

“Mets hay là Yankees?”.

“Mets”, tôi nói. “Steinbrenner đã lo xong các vụ trao đổi của năm nay rồi. Hay ít ra là đã kéo căng như dây thòng lọng”.

“Liệu cô ta có thực sự biết được điều đó không?”.

“Không. Nhưng cẩn thận chẳng bao giờ là thừa”.

“Amen”, Susan nói. “Cô ta có tin anh không?”.

“Khá chắc chắn đấy”.

“Tốt. Tất nhiên rồi. Em biết anh là gã thích hợp cho công việc này mà”.

“Ồi”.

“Sao thế?”.

“Đầu anh đập vào trần rồi”.

“Cho em biết điều gì xảy ra tiếp theo nhé”.

“Tuân lệnh sếp”.

“Đừng có quá kẻ cả đấy”.

“Sếp yên tâm, không có lần hai đâu”.

Và Susan đập máy.

Chương 34

Nora chưa lái xe đi xa lắm khi nhận ra cảm giác khó chịu và bồn chồn nhất quyết không chịu buông tha mình. Ngay giữa đường, phía sát với Bãi chơi gôn Quốc gia Trump, cô xoay ngoắt chiếc Benz 180 độ, lốp xe kêu lên những âm chói rít, bánh lái lộn như một vòng quay lễ hội trong tay cô. Nếu đủ nhanh cô vẫn có thể bắt kịp anh ta.

Có một điều gì đó khá buồn cười về Craig Reynolds.

Và nó chẳng liên quan gì đến khiếu hài hước của anh ta cả.

Nora nhấn ga và bắt đầu lái ngược trở lại con đường mà cô vừa đi qua kể từ lúc rời khỏi nhà Connor. Chiếc xe tăng tốc và vút qua từng con phố nhỏ hẹp với hàng cây hai bên đường, rồi đột ngột rẽ ngoặt để vượt lên trước một chiếc Volvo rùa bò. Xa xa phía dưới, một phụ nữ đứng tuổi dắt một chú chó giống xpanhơn cầu kính nhìn theo.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Nora tự phán xét chính mình. Có phải cô đang hoang tưởng quá không? Liệu việc này có thực sự cần thiết? Nhưng cảm giác bồn chồn đeo bám trở nên mạnh mẽ hơn. Cô nhấn ga mạnh hơn nữa. Sắp đến nơi rồi.

Cái quái quỷ gì...?

Nora vội bóp phanh thật mạnh.

Cô đã tới ngã rẽ vào phố của Connor và phải ngay lập tức kinh ngạc. Chiếc BMW màu đen vẫn còn ở đó. Craig Reynolds thậm chí còn chưa rời đi.

Vì sao? Anh ta đang làm gì?

Cô cho xe lùi lại bên lề đường, cạnh hàng rào và những cây gỗ thông quá cỡ. Chúng đặc biệt trở nên hữu ích khi giúp cô che đi phần lớn chiếc xe mà vẫn có được một tầm nhìn khá tốt. Tuy thế ở khoảng cách này thì Craig Reynolds chỉ còn là một cái bóng mờ nhạt. Nora nheo mắt. Dù không chắc lắm nhưng có vẻ như anh ta đang nói chuyện trên điện thoại di động.

Tuy vậy cũng không lâu lắm. Chỉ trong vòng một phút, đèn hậu của chiếc BMW bắt đầu lóe sáng giữa những làn khói phập phì của bộ giảm thanh xe hơi. Cuối cùng thì Nhân Viên Bảo Hiểm cũng rời đi.

Nora không biết anh ta đang đi đâu, cô chỉ biết rằng mình phải tìm cho ra bằng được. Kế hoạch gây bất ngờ cho Jeffrey ở Boston đã được thay đổi thành một kế hoạch mới.

Mang tên: Tìm hiểu con người thật của Craig Reynolds.

Chương 35

Và anh chàng rời đi.

Nora biết rõ mình không thể bám quá sát. Anh ta không còn lạ gì chiếc xe của cô, chưa kể đến việc nó rực màu đỏ chóc. Thật đáng xấu hổ là hãng Mercedes đã không sản xuất những chiếc mũ trần xanh lá cây để nguy trang.

LÀNG BRIARCLIFF MANOR.

LIÊN HỢP 1902.

Ngay cả trước khi nhìn thấy tấm biển, Nora đã đoán là Craig sẽ tới trung tâm thị trấn. May cho cô. Sau một vài biển dừng và giao thông lộn xộn, cô gần như không còn nhìn thấy anh. Nếu không phải vì anh đang lái xe trong thị trấn nhỏ yên bình này, ắt hẳn cô đã mất dấu từ lâu.

Thị trấn nhỏ này khá quen thuộc với cô, trước đây cô đã từng tới đây một vài lần cùng Connor. Nó là một hỗn hợp của giai cấp lao động và những cô nàng, những món tiền mới và những kẻ không xu dính túi. Những cột đèn thô kệch điểm xuyết cho các con phố chính, giữa các ngân hàng và cửa hiệu chuyên dụng. Những mái tóc xanh bước trên cùng vỉa hè với các bà mẹ trẻ với những chiếc xe đẩy tân thời. Amalfi's, cửa hàng đồ Ý ưa thích của Connor, đang om sòm những âm thanh của giờ ăn trưa.

Lại một lần nữa, Nora nghĩ mình đã mất dấu Craig.

Cô thở phào nhẹ nhõm khi thoáng thấy chiếc Beemer màu đen rẽ trái xa xa phía trước. Đến khi cô theo kịp thì anh đã đậu xe và chuẩn bị bước ra ngoài.

Cô lập tức tạt vào bên đường và đứng nhìn anh biến mất trong

một tòa nhà bằng gạch. Văn phòng của anh ta, chắc vậy.

Cô chậm chậm lái xe qua. Dù chắc chắn hơn, có một tấm biển phía trên cửa sổ tầng hai. CÔNG TY BẢO HIỂM TRỌN ĐỜI.

Đó là một dấu hiệu tốt, có thể nói vậy.

Nora lái quanh và đậu lại cách lối vào chừng hơn ba mươi mét. Đến giờ thì mọi chuyện vẫn ổn. Craig Reynolds có vẻ đúng như những gì anh ta đã nói. Nhưng cô vẫn chưa hài lòng. Có điều gì đó nói rằng anh ta còn nhiều hơn là vẻ bề ngoài.

Cô ngồi yên trong xe và chờ đợi, nhìn về phía tòa nhà, một khối hộp chữ nhật hai tầng khó tả. Không có gì hào nhoáng cả. Cô còn không chắc màu gạch đó là thật hay không nữa. Chúng trông như đồ giả, giống kỹ thuật tráng mà cô từng xem trên tivi.

Cô không phải đợi lâu. Chưa đầy hai mươi phút sau, Craig bước ra và trở lại trong xe. Từ trong ghế của mình, Nora ngồi thẳng người dậy và đợi cho anh ta quành xe khỏi lề đường.

Giờ thì đi đâu đây, Anh Chàng Bảo Hiểm? Ở đâu chẳng nữa thì anh cũng đã có bạn đồng hành.

Chương 36

Quán ăn Nơ Xanh là chặng dừng kế tiếp. Địa điểm này chỉ cách thị trấn khoảng vài dặm về phía đông, không xa lắm từ phía Đại lộ Sông Saw Mill. Quán có một dáng vẻ cổ xưa kinh điển. Một khối hộp lập phương nhuộm vàng cùng những dải ruy băng chằng đầy cửa sổ.

Nora tìm thấy một khoảng trống sát mép bãi đậu xe mà từ đó, cô có thể nhìn thấy lối ra vào. Cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay - mới quá trưa một chút.

Sáng nay cô đã nhịn và giờ thì đang đói lả người. Đó là còn chưa kể tới việc cô đang ở ngay hướng gió thổi của những chiếc quạt hút trong bếp. Mùi bánh bơ và các món rán khiến cô vội lục tung ví để tìm một gói kẹo bạc hà Life Saver đã ăn quá nửa.

Khoảng bốn mươi phút sau Craig bước ra khỏi quán ăn. Trong khi nhìn theo, Nora ghi nhận một điều ấn tượng khác. Anh ta chắc chắn là một người đàn ông đẹp trai với dáng bộ khá ổn. Có sự điềm tĩnh trong một chừng mực nào đó. Sự tự tin. Một vẻ phóng khoáng bảnh bao.

Đèn hậu lại lóe lên.

Craig chạy xe đi làm vài việc lật vặt và cuối cùng quay trở lại văn phòng. Trong suốt buổi chiều còn lại, phải có đến một tá lần Nora muốn kết thúc cuộc do thám, nhưng rồi cô lại cố thuyết phục mình đến một tá lần rằng hãy cứ tiếp tục đậu xe cách đó khoảng hơn một tòa nhà. Phần nhiều chỉ do tò mò xem điều gì sẽ tới vào buổi tối. *Liệu Craig Reynolds có một đời sống xã hội không? Anh ta có đang hẹn hò với ai? Và chính xác thì nhà anh ta ở đâu?*

Khoảng sáu giờ, những câu trả lời lần lượt tới.

Đèn vụt tắt trong Công ty Bảo hiểm Trọn đời và Craig đi ra khỏi tòa nhà. Tuy nhiên, không có những quán bar hay bữa tối lớn, không có những cuộc hẹn với các cô bạn gái. Ít ra thì cũng không phải đêm nay. Thay vào đó anh gọi một chiếc pizza và về nhà.

Đó là lúc Nora phát hiện ra rằng Craig Reynolds, rớt cuộc thì, cũng đang che giấu một điều gì đó: anh ta không hẳn sung túc như vẫn hay ra bộ với người khác.

Xét theo bề ngoài của nơi anh ta sinh sống thì có thể nói anh chàng này đã tiêu hết tiền bạc vào xe cộ và quần áo. Căn nhà ở Pleasantville là một căn hộ xập xệ giữa một loạt những căn hộ xập xệ khác trong một khu nhà sồn nát. Một tòa nhà trắng ốp nhựa vinyl hai bên cùng cửa chớp màu đen. Mỗi căn hộ có một hành lang hoặc ban công nhỏ. Không được ấn tượng cho lắm. *Liệu có phải Craig đang trả tiền cấp dưỡng cho vợ? Trợ cấp con cái? Rớt cuộc thì câu chuyện về anh ta là như thế nào?*

Nora có ý định phía ngoài Vườn Ashford Court thêm một lát nữa. Có thể lúc sau Craig sẽ có vài kế hoạch khác.

Hoặc cũng có thể, Nora nghĩ, cô đang mê sảng vì đã bị bỏ đói cả ngày. Nhìn thấy hộp bánh pizza trên tay Craig là quá đủ cho một đợt sôi bụng nữa. Thôi kẹo bạc hà Life Saver giờ chỉ như một ký ức xa xăm. *Tối giờ phải ăn tối thôi. Quán Ngựa sắt ở Pleasantville thì sao nhỉ? Ăn tối một mình - thật kỳ quặc.*

Cô lái xe đi và hài lòng với quyết định bám theo Craig. Cô biết rằng người ta không phải lúc nào cũng như vẻ bề ngoài. Tất cả những gì cô cần làm là nhìn vào trong gương. Điều đó gọi cho Nora nhớ đến một câu thần chú của mình: Thà hoang tưởng còn hơn hối tiếc.

Chương 37

Mục quảng cáo trên tờ Nhật báo Westchester nói rằng căn hộ này có một tầm nhìn hùng vĩ. Nhưng nhìn những gì thì chịu. Phía trước trông ra một con phố ngang của Pleasantview, đằng sau là toàn cảnh bãi đỗ xe chật cứng tất cả các bà mẹ của Dumpsters.

Bên trong còn tệ hơn.

Sàn nhà toàn nhựa vinyl. Chiếc ghế bành giả da và ghế sofa có hai chỗ ngồi đối diện nhưng có vẻ không được ưu ái lắm. Nếu nước máy và điện là những gì làm nên “căn bếp tân thời” thì, chúa ơi, đó là tất cả những gì tôi có. Còn nếu không thì ắt hẳn chiếc bàn bếp phoocmica màu vàng lại trở nên thời thượng một lần nữa.

Ít ra là những lon bia đã được ướp lạnh.

Tôi đặt bánh pizza xuống và mở tủ lạnh lôi ra một lon trước khi thả mình rơi tồm xuống chiếc ghế dài lổn nhổn đặt ngay giữa “phòng khách thoáng đãng”. Thật tốt là mình không mắc chứng bệnh sợ bị giam cầm.

Tôi nhắc điện thoại lên và bấm số. Không có gì phải nghi ngờ là Susan vẫn còn ở văn phòng.

“Cô ta có đi theo anh không?”, Susan hỏi ngay tắp lự.

“Cả ngày luôn”. Tôi nói.

“Cô ấy có thấy anh đi vào trong nhà không?”.

“Có”.

“Vẫn đang ở ngoài à?”

Tôi giả bộ ngập một tiếng. “Thế nghĩa là anh phải đứng lên khỏi ghế và ra nhìn à?”.

“Đương nhiên là không rồi”, cô nói. “Bê ghé theo cũng được”.

Tôi mỉm cười một mình. Tôi đã luôn yêu người phụ nữ có thể cho đi tuyệt vời như khi nhận lại.

Cửa sổ cạnh chiếc ghế được che kín bởi chiếc rèm lượn sóng ọp ẹp. Tôi cẩn thận kéo một bên sang và hé nhìn.

“Hmmm”. Tôi lẩm bẩm.

“Cái gì thế?”.

Nora đã đậu xe cách con phố khoảng một tòa nhà. Nhưng giờ thì nó không còn ở đó nữa.

“Chắc cô ta xem đủ rồi”. Tôi nói.

“Thế thì tốt. Cô ta tin anh”.

“Em biết không, anh nghĩ là cô ta sẽ vẫn tin thôi nếu anh có sống ở một căn hộ khá khảm hơn một chút. Nơi nào đó ở Chappaqua chẳng hạn?”.

“Ai đó đang cản nhân đấy à?”.

“Nó giống như một sự quan sát hơn”.

“Anh không hiểu rồi. Như thế này thì cô ta sẽ nghĩ rằng mình phát hiện ra được điều gì đó”, Susan nói. “Ăn mặc và lái xe vượt qua tầm tài chính sẽ khiến cho anh có vẻ người hơn”.

“Thì tử tế cũng có sao đâu?”.

“Nora bề ngoài khá tử tế, chẳng phải vậy sao?”.

“Ừ. Quả đúng như vậy”.

“Em không bàn cãi nữa”.

“Anh đã nói đến cái bàn bếp phoocmica màu vàng chưa ấy nhỉ?”.

“Thôi nào, chỗ đó không thể nào tệ đến thế”. Susan nói.

“Nói thì dễ lắm. Em có phải sống ở đây đâu”.

“Chỉ là tạm thời thôi”.

“Một khoảng bù đắp. Chết tiệt, đó có thể là lý do thực sự cho căn hộ này cũng nên”. Tôi nói. “Nó sẽ khiến anh làm việc nhanh hơn”.

“Đúng là em có nghĩ đến điều này”.

“Em chẳng để lỡ trò gì cả, phải không?”.

“Trừ khi em có thể tìm được”, cô bật lại. “Nhưng nghiêm túc đấy, hôm nay anh đã làm rất tốt”.

“Cám ơn”.

Susan cười điệu cười cuối ngày của mình. “Rồi, vậy là chính thức. Nora Sinclair đã đi vào hậu trường cuộc đời Craig Reynolds. Giờ thì sao?”.

“Dễ thôi”. Tôi nói. “Giờ đến lượt anh”.

Chương 38

Chỉ có một ghế trống duy nhất trong khoang hạng nhất. Nếu bình thường thì Nora sẽ tiếc hùi hụi rằng nó không phải là chỗ sát mình. Nhưng, thường thì cô cũng không có một anh chàng dễ thương đến thế để cùng chia sẻ chỗ tựa tay. Nhìn nghiêng trông anh ta hơi giống Brad Pitt, chỉ có điều không có chiếc nhẫn cưới nào, không có Jennifer trong vòng tay.

Trong lúc cất cánh, Nora - người cũng không đeo một chiếc nhẫn cưới nào - nhìn trộm anh bạn đồng hành ngồi phía sát cửa sổ của mình. Cô dám chắc là anh ta cũng đang làm điều tương tự với mình. Đương nhiên rồi. *Người đàn ông nào sẽ không làm thế chứ?* Khi cơ trưởng tắt dòng ký hiệu THẬT DÂY AN TOÀN, cô biết là anh chàng đã sẵn sàng để hành động.

“Tôi là một người chất đồng lại mọi thứ đấy”, anh nói.

Cô quay sang với vẻ giả bộ làm duyên như thể mới nhận ra rằng mình không chỉ ở một mình. “Xin lỗi anh?”

“Trên bàn cà phê kia kìa”. Anh cười rạng rỡ và hát đầu về quyển Tập san Kiến trúc đang đặt mở trên vạt áo của cô. Trang bên phải là một bức hình phòng khách rộng rãi.

“Cô thấy quyển tạp chí được mở ra không?”, anh nói. “Thực tế là, trên thế giới chỉ có hai loại người thôi... Những người chất đồng lại hoặc trải rộng ra. Vậy cô thuộc loại nào?”

Nora nhìn thẳng vào cặp mắt đang không hề chớp của anh. Những lời mào đầu này đáng được điểm cộng vì tính độc đáo của nó. “À, điều đó còn phụ thuộc. Ai muốn biết?”

“Cô hoàn toàn đúng”, anh vừa nói vừa bật cười. “Không nên để

lộ một thông tin cá nhân như vậy cho một kẻ hoàn toàn xa lạ. Tên tôi là Brian Stewart”.

“Nora Sinclair”.

Anh chìa bàn tay mạnh mẽ và đã được cắt sửa gọn gàng của mình ra, và họ bắt tay.

“Bây giờ khi đã biết nhau rồi, Nora, tôi nghĩ là cô còn nợ một câu trả lời đấy”.

“Trong trường hợp đó thì, anh sẽ hài lòng khi biết rằng tôi cũng là người chắt đồng lại đấy”.

“Biết ngay mà”.

“Thật không?”.

“Đúng”. Anh khề nghiêng người, nhưng không nhiều quá. “Cô có vẻ khá hòa quyện”.

“Đó là một lời khen à?”.

“Với tôi thì là vậy”.

Cô mỉm cười. Có thể Brad Pitt thực sự nhìn đẹp trai hơn, nhưng Brian Stewart chắc chắn quyền rũ không kém. Dù lý do để tiếp tục cuộc trò chuyện thêm một lát.

“Vậy, Brian, điều gì đang đợi anh ở Boston hôm nay?”.

“Một tá các nhà tư bản liều lĩnh. Và một cái bút”.

“Nghe hứa hẹn đấy nhi. Tôi đoán cái bút sẽ phục vụ cho việc ký kết”.

“Đại loại thế”.

Nora mong anh ta sẽ kể tỉ mỉ hơn, nhưng không. Cô cười. “Nghĩ tới việc tôi tự thú rằng mình là một kẻ chắt đồng, chỉ để bây giờ anh lại trở nên e thẹn thế này”.

Anh dựng thẳng chiếc ghế sát cửa sổ của mình, rõ ràng là đã trở nên khá thích thú. “Lần thứ hai rồi đây, cô hoàn toàn đúng. Được thôi, năm ngoái tôi đã bán công ty phần mềm của mình. Chiều hôm nay tôi sẽ mở một công ty mới. Chán phèoooo”.

“Tôi không nghĩ vậy đâu. Dù sao thì, chúc mừng anh! Và những nhà tư bản liều lĩnh đó - họ đang đầu tư cho anh à?”.

“Theo cách nhìn của tôi thì, sao phải dùng tiền của mình khi có những kẻ khác sẵn sàng làm việc đó”.

“Tôi không thể tán thành hơn được nữa”.

“Còn cô thì sao, Nora? Điều gì đang đợi cô ở Boston hôm nay thế?”.

“Một khách hàng”, cô nói. “Tôi là một nhà thiết kế nội thất”.

Anh gật đầu. “Khách hàng của cô có nhà trong thành phố à?”.

“Vâng. Nhưng không phải nơi cần tôi thiết kế. Anh ta vừa mới xây một chiếc villa dưới đảo Cayman”.

“Một khu tuyệt đẹp”.

“Tôi vẫn chưa tới đó. Nhưng sẽ sớm thôi”. Nora mở miệng như thể sắp nói một điều gì đó. Nhưng rồi ngừng lại.

“Cô định nói gì vậy?”, anh hỏi.

Nora ngược mắt. “Thật ra thì nó khá ngớ ngẩn”.

“Cho tôi nghe thử xem nào”.

“Chỉ là khi tôi kể về khách hàng của mình với mấy cô bạn gái, họ nói rằng lý do mà anh ta xây nhà phía dưới đó có thể là để trông chừng đồng tiền trốn thuế khỏi Cục Ngân khố Nội địa”. Cô lắc đầu với vẻ ngậy thơ giả tạo. “Ý tôi là, tôi không muốn bị lôi vào những thứ mình không nên biết”.

Brian Stewart mỉm cười vẻ hiểu biết. “Không hẳn là một hiểm họa như cô nghĩ đâu. Cô sẽ ngạc nhiên nếu biết được có bao nhiêu người mở tài khoản ở nước ngoài như vậy đấy”.

“Thật à?”.

Anh nghiêng người sát hơn, chỉ còn cách cô một vài centimet. “Phí tổn của tội lỗi”, anh thì thầm. Anh chàng nâng ly sâm-panh của mình lên. “Coi như một bí mật của chúng ta, được không?”.

Nora cầm ly của mình lên và hai người chạm cốc. Brian Stewart đang dần trở thành một người mà có lẽ cô sẽ muốn tìm hiểu thêm.

“Vì những bí mật”, cô nói.

“Vì những kẻ chất đống”, anh nói.

Chương 39

“Tôi có thể lấy gì cho anh?”, cô gái hỏi.

Tôi ngược nhìn người nữ tiếp viên hàng không - mệt mỏi, ngán đến phát khóc nhưng vẫn cố tỏ ra dễ chịu. Cô đẩy chiếc xe kéo đựng đồ uống lại phía tôi. “Một lon Coca loại ăn kiêng”, tôi nói.

“Ôi, tôi xin lỗi nhưng chúng tôi hết loại đó từ mười hàng trước rồi”.

“Vậy còn rượu gừng thì sao?”.

Cô gái phóng mắt về chiếc lon để mở phía trên cùng của xe kéo. “Ừmmm”, cô lẩm bẩm rồi cúi xuống và kéo ra hết ngăn này đến ngăn khác. “Tôi xin lỗi, rượu gừng cũng hết mất rồi”.

“Sao chúng ta không đổi lại nhỉ”. Tôi vừa nói vừa cười gượng gạo. “Cô còn những loại gì?”.

“Anh có thích nước ép cà chua không?”.

Chỉ khi pha lẫn một đồng vodka và một nhánh cần tây gài trang trí. “Còn gì nữa không?”.

“Tôi còn một lon Sprite”.

“Giờ thì không còn nữa rồi”.

Cô gái mất khoảng một giây để nhận ra đó là cách tôi nói “Được, tôi sẽ dùng thứ đó”.

Cô gái rót khoảng nửa lon Sprite và đưa cho tôi một gói nhỏ bánh quy mặn. Trong khi người nữ tiếp viên đẩy chiếc xe đi xa, tôi nâng chiếc cốc nhựa của mình. Nếu nhìn chăm chú vào phần sủi bọt thì nó nhìn gần giống với loại sâm-panh mà Nora chắc đang nhâm nhi ở khoang hạng nhất.

Tôi cho một mẩu bánh quy vào miệng và cố di chuyển chân. Đúng là hoang tưởng. Khay đồ ăn vừa được hạ xuống đã chèn vào mọi chỗ trống tôi có. Chỉ còn là vấn đề thời gian cho đến khi máu không thể lưu thông xuống chân được nữa.

Đúng vậy. Chính lúc đó tôi đã nhận ra sợi chỉ chung xuyên suốt nhiệm vụ này. Một tù thôi, tù túng.

Một văn phòng tù túng, một căn hộ tù túng, một chỗ ngồi tù túng ở hàng cuối cùng và hít thở mùi phòng vệ sinh ở sát cạnh.

Nhưng không phải cái gì cũng mất.

Một lợi ích khi bám đuôi ai đó trên máy bay là bạn sẽ không bao giờ phải lo lắng về chuyện mất dấu trong suốt chuyến bay. Ở độ cao gần 11000 mét, chẳng ai có ý định lách ra khỏi cửa cả.

Tôi đưa mắt xuống phía chiếc rèm xanh sang trọng ở tận cùng lối đi. Dù khả năng Nora bỗng nhiên có lý do để liều lĩnh đi lại phía sau và chen chúc với đám khách khoang hạng bét chỉ là rất mỏng manh hoặc không bao giờ, tôi vẫn phải ngồi yên một chỗ.

Nhưng không có nghĩa là tôi còn có thể cảm thấy các ngón chân của mình.

Một vài phút trước tại sân bay Westchester, tôi khá chắc rằng Nora đã không nhìn thấy mình trước chuyến bay. Thật ra, có thể cô ta đã nhìn thấy, nhưng chắc chắn đã không nhận ra. Bên cạnh chiếc mũ bóng chày Red Sox, cặp kính tối màu, bộ đồ chạy bộ và một chuỗi vòng vàng, tôi còn đính thêm ria mép giả. Thêm một tờ Tin tức hàng ngày không bao giờ cách mặt quá ba mươi centimét. Tôi đã có thể lũng đoạn thị trường của những kẻ ẩn danh.

Không, Nora không hề hay biết rằng mình có bạn đồng hành trên chuyến bay. Đó là những gì tôi biết. Điều tôi không biết chính là câu hỏi trong ngày.

Có gì ở Boston?

Chương 40

Tôi đi theo Nora cùng đồng nhỏ vali kéo tay thông minh xuống thang cuộn và băng qua khu nhận hành lý. Cô nàng trông vẫn rất tuyệt, như mọi khi, dù là nhìn trực diện hay nghiêng từ một phía. Cô ta có một phong thái đi đứng - và một nụ cười tuyệt vời mỗi khi cần đến nó. Thậm chí không một lần ngược nhìn bảng chỉ dẫn. Có thể chắc chắn rằng đây không phải là chuyến bay đầu tiên đến sân bay Logan.

Cô bước ra ngoài và đột ngột dừng lại - nhìn xung quanh. Phải mất vài phút sau, tôi mới hiểu ra là cô ta đang tìm gì.

Không phải một chiếc taxi và cũng không phải xe đưa đón từ một người bạn. Mà là chuyến xe bus tới Hertz.

Ngay khi cô ta lên xe thì tôi cũng lao bỏ tới hàng dài taxi đang chờ.

Taxi!

“Cho tôi đến bãi đỗ xe Hertz”. Tôi gào lên với gáy của gã tài xế.

Gã tài xế quay lại, dáng thủy thủ với khuôn mặt là bản đồ chẳng chịt những nếp nhăn. “Cái gì?”.

“Cho tôi đến...”.

“Không, tôi nghe anh rất rõ rồi, anh bạn ạ. Những gì tôi đang nói là, họ có xe bus đưa đón tới đó đấy”.

“Tôi không thích phải chờ đợi”.

“Tôi cũng không”. Gã chỉ tay về phía cửa sổ sau. “Nhìn thấy hàng dài taxi ngay sau tôi không? Tôi đã không ngồi chờ ở đây chỉ vì mức giá ba đôla đâu”.

Tôi nhìn lên và thấy xe bus của Nora đang ngày một xa dần.
“Được rồi, cho tôi một con số đi”.

“Ba mươi. Giá cuối đây”.

“Hai mươi”.

“Hai mươi lăm”.

“Rồi. Lái đi!”.

Chương 41

Gã tài xế tăng tốc, còn tôi lập tức lôi điện thoại ra. Trong đó đã được nạp đủ số liên lạc của mọi hãng hàng không, hệ thống khách sạn và các công ty cho thuê xe. Điều kiện tiên quyết cho công việc này.

Tôi gọi tới Hertz. Sau một phút chịu đựng hệ thống tự động thì cũng có một nhân viên trả lời.

“Và khi nào ngài sẽ cần xe ạ?”, cô ta hỏi.

“Năm phút nữa. Hoặc là nhanh hơn”.

“Ồ”.

Cô ta hứa sẽ cố hết sức. Trong trường hợp không được, tôi nói với gã tài xế rằng có thể chúng tôi sẽ phải có thêm một khoảng thời gian bên nhau nữa.

May là không đến nỗi thế.

Người lái xe bus của Nora có một chiếc chân bằng heli. Nhờ anh chàng lập cập này mà chúng tôi vượt qua cả chiếc xe buýt và tới nơi trước. Đến khi Nora chui vào chiếc mũ trần Sebring màu bạc thì tôi cũng đã an vị sau tay lái của chiếc xe tải nhỏ. Đúng vậy, một chiếc xe tải nhỏ. Nghĩ mà xem, ai sẽ nghi ngờ rằng mình bị bám đuôi bởi một thứ như vậy chứ?

Nhưng vẫn vậy thôi, tôi phải đảm bảo một khoảng cách nhỏ giữa hai xe. Ít ra là cho đến khi Nora thể hiện rõ rằng cô nàng không phải một người lái xe buýt. Giống một tay đua Công thức Một hơn.

Càng cô truy lùng thì cô nàng càng có vẻ lái xa hơn. Thay vì hòa vào cùng với những hàng xe trên đường, tôi buộc phải phóng vút

qua chúng. Thật quá sức cho chiếc xe tải nhỏ kín đáo này.

Chết tiệt.

Đèn đỏ. Trước đó tôi đã kịp vượt qua một cái, nhưng ở đây là một đoạn giao nhau. Nora đã đi qua còn tôi thì chưa.

Trong khi cô nàng trở thành một chấm mờ xa xa, tôi không thể làm gì hơn là chửi đổng và chờ đợi. Chỉ riêng nghĩ rằng bay cả một quãng xa tới đây để rồi mất dấu cô ta đã khiến bụng tôi trào lên sôi sục.

Đèn xanh!

Tôi nhấn ga và còi cùng một lúc, lớp xe rít lên. Trò chơi đã chuyển sang phần đuổi bắt và tôi đang ở thế nguy hiểm. Tôi liếc nhìn bảng chỉ tốc độ. Một trăm, một trăm mười, một trăm ba mươi kilômét một giờ.

Kia rồi! Tôi nhận ra chiếc xe phía trước. Thở dài nhẹ nhõm, tôi cho xe đi chậm lại và tiến gần hơn. Có hai làn đường và giao thông khá thuận lợi. Tôi có thể tiến lên lùi xuống mà vẫn không quá lộ liễu. Mọi thứ tốt đẹp lên rồi.

Ước gì tôi cũng như thế.

Chương 42

Đáng ra tôi phải thấy chỗ cắt sắp tới, nơi con đường chia thành các ngã rẽ. Thay vào đó tôi lại quá bận bịu nhìn chòng chọc vào chiếc xe giao hàng của hãng đệm Sealy ngay trước mắt, chuẩn bị vượt qua.

Quyết định sai lầm.

Với bàn chân phải nện trên sàn xe, tôi vượt lên ngang với chiếc xe tải lớn. Nó làm vướng tầm quan sát xe của Nora. Tôi cố rướn cổ ra phía trước để xem cô ta đang ở đâu.

Nhưng thay vào đó lại thấy thứ khác. Những chiếc thùng to dùng màu vàng chóc! Loại mà người ta dùng để chứa đầy nước và chất đông trước khi được đo đạc cụ thể.

Tôi nhìn sang chiếc xe tải lớn. Hai xe đang ở ngang hàng với nhau, người lái xe bên kia nhìn tôi soi mói.

Tôi liếc về phía những chiếc thùng vàng chóc. Chúng đang tiến lại rất nhanh, rất gần.

Những làn đường chuẩn bị tách ra. Tôi ở phía bên trái còn Nora lại đang ở phần bên phải, cần phải vòng sang đó ngay.

Cái xe tải chết tiệt này!

Ngay khi tôi thò mũi ra trước, gã tài xế bên kia tăng tốc. Tôi bấm còi inh ỏi trong khi nhấn ga hết sức.

Phía trước, Nora đã đi qua những chiếc thùng màu vàng và ngoặt về phần đường bên phải.

Còn tôi thì vẫn chết dí ở làn bên trái, không biết xoay xử thế nào. Chết tiệt.

Tôi bóp phanh thật mạnh. Nếu không thể chen ngang lên trước thì sẽ phải luồn từ phía sau. Chiếc xe tải nhỏ hai tấn bắt đầu ngoặt rộng thì tôi chợt thấy xe giao đệm Sealy - cỡ mười tấn - cũng chuẩn bị đổi chiều. Đó là lúc tôi nhận ra hẳn muốn rẽ sang phía làn đường của mình.

Tôi không thể nghe thấy tiếng còi xe inh ỏi từ phía sau. Hay là tiếng rít chói tai của lốp xe. Âm thanh duy nhất lúc này là tiếng tim tôi đập thình thịch khi mũi xe tải nhỏ của mình đâm sầm vào phía sau của chiếc xe lớn, kim loại chà sát với kim loại.

Những đốm lửa lấp lóe. Tôi mất điều khiển tay lái và xoay tròn một cách điên dại, một chút nữa thì đã lộn ngược. Ít ra thì đã suýt như vậy nếu không nhờ một chi tiết nhỏ.

Tôm!

Mặt tôi đập vào túi hơi và những chiếc thùng màu vàng đã hoàn tất phần còn lại. Đau đốn khủng khiếp, nhưng tôi hiểu ngay mọi sự. Tôi là một tên khốn vô cùng may mắn.

Những chiếc xe khác bắt đầu chuyển bánh trở lại khi tôi bước ra khỏi xe tải nhỏ. Cũng giống tôi, mọi người đã sống sót mà thậm chí không có lấy một vết sẹo. Nước tràn khắp mọi nơi, cả một bể nước, nhưng tất cả cũng chỉ có vậy.

Đồ ngốc. Tôi tự nguyện rửa mình. Nhưng cuối cùng cũng bình tĩnh lại và gọi điện.

“Anh mất dấu cô ta rồi”.

“Cái gì?!” Susan ngắt lời.

“Anh nói...”.

“Em có nghe thấy những gì anh nói. Sao lại có thể thế được?”.

“Anh gặp tai nạn”.

Giọng cô ngay lập tức lộ rõ sự quan tâm. “Anh không sao chứ?”.

“Không sao, anh ổn”.

“Thế thì, làm thế quái nào mà anh lại mất dấu cô ta được?”.

“Cô à này lái xe như một người điên vậy”.

“Cái gì cơ, và anh thì không thế à?”.

“Anh nghiêm túc đây. Đáng nhẽ em phải nhìn thấy cô nàng”.

“Em cũng nói nghiêm túc”, cô gào lại. “Đáng lẽ ra anh không được để mất dấu cô ta”.

Tôi cố thuyết phục bản thân giữ bình tĩnh. Tuy nhiên Susan không hẳn đang làm mọi thứ trở nên dễ dàng hơn. Mặc dù thật dễ để đón nhận cơn tức giận và đáp trả ngay lập tức, tôi nhận ra rằng sẽ tốt hơn nếu cứ im lặng mà chịu trận.

“Em nói đúng”, tôi nói. “Anh phá hỏng mọi thứ rồi”.

Susan dịu xuống một chút. “Anh có nghĩ là có thể cô ta phát hiện ra không?”.

“Không đâu. Không phải là cô ta đang cố cắt đuôi. Chỉ đơn giản là cô à lái xe rất nhanh thôi”.

“Cô ta mang theo bao nhiêu hành lý?”.

“Một túi kéo nhỏ thôi. Cô ta mang theo người”.

“Được rồi. Bỏ qua chuyện này đi và quay lại New York. Dù có đang đi đâu thì ta cũng có thể khẳng định rằng sẽ cô nàng sẽ sớm trở lại nhà Connor Brown”.

Tôi cho rằng chuyện chủ đề lúc này sẽ là một ý hay. “Việc điều tra của chúng ta ổn chứ?”.

“Ừ, tiến triển khá tốt. Các giấy tờ sẽ đến nhanh thôi”. Cô nói. “Em sẽ báo cho anh biết”.

Tôi chào tạm biệt, và đáng lẽ như thế là xong rồi. Nhưng tôi đang nói chuyện với Susan. Phòng trường hợp tôi không hoàn toàn chắc chắn về sự thất vọng của mình, Susan bồi thêm một câu.

“Có một chuyến bay an toàn nhé”, cô nói. “A, và cố đừng phá hỏng thêm thứ gì hôm nay nữa”.

Tôi nghe tiếng đập máy và lắc đầu. Tôi bắt đầu tăng tốc, cố giải tỏa sự bức tức của mình. Không có tác dụng. Càng đi nhanh hơn, tôi lại càng thấy tồi tệ. Sự căng thẳng lan ra khắp cơ thể, trước khi tôi kịp nhận ra, chúng dồn đóng lại trong nắm tay.

Vỡ toang!

Chiếc xe tải nhỏ đi thuê đã mất một tấm kính cửa sổ.

Chương 43

Nora nhìn lại một lần nữa vào gương chiếu hậu. Có chuyện gì đó đã xảy ra ở phía sau, hình như một vụ tai nạn.

Nếu quả đúng như vậy, cô cố trấn an mình rằng nó chỉ đơn thuần là một sự trùng hợp và chẳng liên quan gì tới cảm giác kì quái đang rộn lên trong bụng. Cái cảm giác đã xuất hiện khi cô bắt đầu rời bãi đỗ Hertz. Cái cảm giác “Mình không chỉ có một mình”.

Còn bây giờ, khi xe đã lăn bánh tới trung tâm Back Bay, thì cảm giác đó đã gần như biến mất.

Có một cuộc biểu tình nào đó phía Newbury và tất cả các con phố còn lại đang phải gánh chịu hậu quả của nó. Nora đã gặp may và tìm được chỗ đỗ xe chỉ sau có ba lần vòng đi vòng lại.

Cô đã đeo nhẫn cưới trở lại từ khi ngồi trên xe buýt của sân bay. Sau khi nhìn vào gương trang điểm trên xe như thông lệ, cô đã sẵn sàng. Hành lý được dỡ ra, mui xe được dựng lên. *Đến giờ trình diễn rồi, cung ạ.*

Như thường lệ, Jeffrey vẫn đang làm việc khi cô tự mở cửa vào nhà. Dần dần, cô nhận ra rằng chỉ có ba thứ có thể khiến anh ngừng viết: ăn, ngủ và làm tình. Không nhất thiết theo một thứ tự nhất định nào.

Thay vì gọi tên anh, Nora khẽ bước về phía sau của căn nhà xa hoa. Với sự tập trung cao độ và nhạc nền, anh sẽ không thể nào nghe tiếng cô.

Cô mở cánh cửa bên cạnh chạn đồ ăn và bước ra phần hành lang riêng. Với giàn hoa irít được phủ kín những cành thường xuân và những đám cây trồng đầy vẻ chiến lược khác, khu vực ẩm cúng này

đảm bảo sự riêng tư tuyệt đối.

Cô chỉ mất một vài phút để chuẩn bị. Ngả mình trên chiếc ghế liễu gai dài có đệm, cô với lấy điện thoại di động và bấm số.

Một vài giây sau cô đã có thể nghe tiếng chuông vang lên phía trong nhà.

Cuối cùng thì Jeffrey cũng nhắc máy.

“Anh yêu, là em đây”, cô nói.

“Ôi, đừng có nói là em không đến đây”.

Cô cười lớn. “Bây giờ thì chưa”.

“Đợi một phút, em đang ở đâu?”.

“Thử lén nhìn ra phía sau xem nào”.

Cô nhìn lên vừa lúc trông thấy Jeffrey xuất hiện chỗ cửa sổ trong thư viện. Anh há hốc mồm rồi bắt đầu cười lớn, cô có thể nghe rõ tiếng cười ấy qua điện thoại.

“Ôi... Chúa...”, anh nói.

Trên chiếc ghế dài là Nora, không một mảnh vải che thân ngoại trừ đôi dép có quai. Cô khẽ rên rừ qua điện thoại. “Thấy điều gì mà anh thích không?”.

“Anh nhìn thấy rất nhiều thứ mình thích. Không có thứ gì là không cả”.

“Tốt. Hãy cẩn thận khi chạy xuống cầu thang đấy”.

“Ai nói là anh sẽ dùng cầu thang?”.

Jeffrey mở cửa sổ, chui ra ngoài và trèo xuống theo đường ống nước. Một dáng vẻ lực lưỡng, khiến Nora càng thêm phấn khích.

Dù kỷ lục thế giới về việc cởi đồ là bao nhiêu thì đến giây phút này nó đã bị phá vỡ. Rồi Jeffrey chậm chậm trườn tới chỗ cô đang

nằm trên chiếc trường kỷ dài. Anh thúc sâu bàn tay vào trong những chiếc nệm ngồi và ôm trọn cô trong cánh tay lực lưỡng của mình. Đó quả là một người đàn ông gợi tình, một khi đã lôi được anh ta ra khỏi cái máy tính.

Nora nhắm mắt và để như vậy trong suốt thời gian họ bên nhau. Cô muốn cảm nhận một điều gì đó dành cho Jeffrey. Bất cứ điều gì. Nhưng rốt cuộc vẫn không có gì cả.

Thôi nào, Nora. Mà biết là mọi thứ sẽ phải được tiến hành cơ mà. Đây đâu phải là lần đầu tiên.

Giọng nói trong đầu cô vang lên, không còn nghe như một người bạn cũ nữa. Nó giống một kẻ xa lạ không được chào đón, một ai đó mà cô hầu như không biết. Cô cố lờ nó đi. Chẳng có ích lợi gì. Ngược lại, chỉ làm nó vang lên to hơn. Quyết liệt hơn. Quyền năng hơn.

Jeffrey đạt được khoái cảm của mình và rời khỏi người cô, gần như hụt hơi. “Đúng là một sự bất ngờ tuyệt vời. Em là người tuyệt nhất”.

Hỏi xem anh ấy có đói không đi, Nora.

Cô như muốn bật khóc để át đi tiếng nói nhỏ bé từ bên trong ấy. Nhưng làm vậy chỉ mất thời gian thôi. Chỉ có một cách duy nhất để ngừng nó lại.

Và cô biết điều đó.

“Em đi đâu thế?”, Jeffrey hỏi.

Nora nhòm người lên khỏi ghế mà không nói một lời. Cô hướng về phía bên trong ngôi nhà. “Em vào bếp”, cô đáp với qua vai. “Đề em xem có thể làm món gì tối nay. Em muốn nấu cho anh ăn”.

Chương 44

Ôi - Phải làm sao, làm sao đây? Đúng là một thảm họa.

Du Khách ngồi một mình trong căn phòng nhỏ xám xịt với một chai Heineken trong tay. Trước đó đã có bốn chai khác. Hay là năm nhĩ? Nhưng lúc này thì việc đếm số không quan trọng lắm. Cũng như trận đấu của đội Yankees trên tivi. Hay việc ăn miếng pizza hành và xúc xích đang dần trở nên lạnh cóng ở chiếc bàn trước mặt cũng thế.

Trên bàn là những mẫu báo được cắt ra, tường thuật lại cuộc đấu sùng ở New York. Để có đến cả tá bài về “Cuộc đấu trên vỉa hè”.

Những câu chuyện có lý lẽ của chúng, Du Khách chẳng lấy làm ngạc nhiên vì điều này. Anh đã để lại phía sau một đống những câu hỏi còn để ngỏ. Rất nhiều giấy mực đã được tiêu tốn cho những lời phỏng đoán và suy xét, một số khá tin cậy, nhưng phần lớn đều lập dị. Lời nhắn ngắn ngủi kèm theo những mẫu báo đã tóm gọn tất. “Gánh xiếc đã tới thị trấn. Cúi đầu xuống, Du Khách ạ. Hãy giữ liên lạc”.

Anh chàng mỉm cười và đọc lại những lời khai nhân chứng đầy mâu thuẫn. *Làm sao, chỉ một vụ việc lại có thể được tường thuật khác nhau đến thế bởi những người chỉ đứng cách đó chưa đầy mười mét?*

Anh ngã người ra sau ghế và đặt cả hai chân lên bàn. Anh có đủ lý do để tin tưởng rằng danh tính của mình sẽ được giữ bí mật. Anh cũng đã có sự đề phòng kỹ lưỡng, che đậy kín từng đường đi nước bước của mình. Như thể anh là một bóng ma vậy.

Chỉ có một điều khiến anh lo lắng bây giờ, lo lắng rất nhiều.

Danh sách mà anh đã chép lại từ chiếc ổ cứng rớt cuộc là sao?
Tất cả những tài khoản ngoại quốc đó.

Một phẩy bốn.

Ti.

Thế là sao?

Liệu nó có đáng giá bằng mạng sống của gã khờ đại phía ngoài Ga Lớn Trung Tâm không?

Hình như không.

Hay nó đáng giá bằng mạng sống của một ai đó khác?

Của chính anh chẳng hạn?

Đương nhiên là không.

Hay nó chỉ là một phần của một bức tranh lớn hơn, mà rồi cuối cùng cũng sẽ trở nên dễ hiểu?

Ai mà nói được? Nhưng chắc chắn là anh mong như vậy.

Chương 45

Jeffrey nhìn sang Nora ở phía bên kia của bàn ăn thấp nển. “Em chắc là mình ổn chứ?”

“Đương nhiên rồi”, cô nói.

“Anh không biết nữa. Lúc trước em có vẻ muốn lảng đi khi anh đề nghị chúng ta ra ngoài ăn tối thay vì nấu nướng ở nhà”.

“Đừng có ngốc vậy. Như thế này thật tuyệt vời”. Nora cố khóp điệu bộ của mình với những lời nói. Việc này thực sự đòi hỏi khả năng diễn xuất nghiêm túc. Đáng lẽ ra cô đang phải ở trong ngôi nhà đá nâu, bận rộn chuẩn bị cho bữa ăn cuối đời của anh. Cô đã quyết định như vậy.

Còn bây giờ thì họ đang ngồi trong nhà hàng ưa thích của Jeffrey. Nora chưa bao giờ thấy bồn chồn hơn lúc này. Như thể một chú ngựa đua đứng trước rào xuất phát nhất định không chịu mở ra.

“Anh yêu nơi này”, Jeffrey nói và nhìn ra xung quanh: Họ đang ở quán La Primavera phía đầu Bắc của Boston. Họ tiết trang trí khá đơn giản và tao nhã với khăn trải bàn bằng vải lanh trắng, đồ ăn bằng bạc sáng bóng và ánh đèn dịu nhẹ. Khi bạn ngồi xuống, đó sẽ là lời ngụ ý rằng bạn muốn nước thường, không phải loại đóng chai. Và thật ra, Nora có lẽ đã không để ý nhiều đến thế.

Jeffrey gọi thịt bê hầm rượu trắng còn Nora chọn cơm Ý ăn kèm với nấm. Nhưng sự ngon miệng với cô đã giảm xuống con số không. Họ dùng rượu Poggio dell’ Oliviera Chianti Classico, loại ‘94 Reverse. Món này thì cô rất cần. Khi đĩa ăn đã được dọn sạch, Nora lái cuộc nói chuyện sang kế hoạch cho kỳ nghỉ cuối tuần sau. Vụ việc còn dang dở vẫn đang đè nặng trong tâm trí cô.

“Em quên rồi à”, Jeffrey nói. “Anh sẽ đi vắng, em yêu ạ. Có một hội chợ sách dưới Virginia”.

“Anh nói đúng. Em quên khuấy mất”, Nora cảm giác như có thể hét lên được. “Không thể tin là em đang thả anh tới với hàng trăm người nữ hâm mộ đáng yêu”.

Jeffrey khoanh tay lại trước mặt và ngả người về phía bàn. “Nghe này, anh đã nghĩ rất nhiều”, anh nói. “Về cách chúng ta đối xử với cuộc hôn nhân của chúng ta. Không, thật ra là cách mà anh đã làm - giữ nó là một bí mật. Anh nghĩ mình đã bắt công với em”.

“Anh cảm thấy là điều đó làm em phiền lòng ư? Bởi vì...”.

“Không, thật ra em đã quá cảm thông với anh rồi. Và điều đó càng làm anh thấy tệ hơn. Ý anh là, anh có một người vợ tuyệt vời nhất trên thế giới. Đã đến lúc để tất cả mọi người biết được điều đó”.

Nora mim cười, nên như vậy, nhưng ẩn sâu bên trong cô biết đèn báo hiệu đã bắt đầu nhấp nháy. “VẬY còn những người hâm mộ anh thì sao?” cô hỏi. “Những cô gái ở Virginia tuần tới đang nóng lòng chiêm ngưỡng một trong những người đàn ông độc thân quyền rũ nhất mà tạp chí People đã bình chọn?”.

“Kệ xác họ”.

“Anh yêu, đó là những gì họ mong chờ đây”, Nora nói.

Jeffrey với lấy tay cô và khẽ siết chặt. “Em đã dành cho anh quá nhiều sự cảm thông, còn anh lại ích kỉ đến không thể tin được. Nhưng giờ thì hết rồi”.

Nora cảm nhận rõ rằng không có cách nào để thuyết phục anh thay đổi ý kiến. Ít nhất cũng không phải ngay lúc này. Đúng là một anh chàng điển hình. Anh quyết định làm những gì sẽ mang lại điều tốt đẹp nhất cho cô, và nhất quyết không thay đổi ý định.

“Vậy thế này”, cô nói. “Anh hãy tới hội chợ sách và làm các quý cô choáng váng bởi vẻ ngoài, sự duyên dáng và học bác uyên thâm của mình, rồi chúng ta sẽ bàn kỹ hơn về chuyện này lúc anh về”.

“Chắc chắn rồi”, anh nói với giọng chứa một ẩn ý khác. “Chỉ có một vấn đề nhỏ”.

“Chuyện gì vậy?”, Nora hỏi. *Anh muốn cầu hôn em một lần nữa, ở giữa nhà hàng đồng đức này sao?*

“Hôm qua anh đã trả lời phỏng vấn tạp chí New York. Anh đã nói thật và kể với họ về em. Về đám cưới ở Cuernavaca. Đáng nhẽ em phải nhìn thấy nữ phóng viên đó, cô ấy không thể đợi để viết về thông tin sốt dẻo đó. Cô ấy cũng hỏi liệu tạp chí có thể chụp ảnh của chúng ta không. Và anh đồng ý”.

Nét mặt khó đoán của Nora cuối cùng đã cau lại. “*Anh đồng ý?*”.

“Ừ”, anh nói, siết tay cô chặt hơn nữa. “Điều đó không thành vấn đề chứ, phải không?”.

“Không, không có vấn đề gì đâu”.

Không hề, cô nghĩ. Nó là một vấn đề lớn.

Chương 46

Cô nhớ căn hộ gác mái, cảm giác dễ chịu và yên bình của nó, những thứ đồ cô đã tự mua cho mình theo năm tháng. Cô nhớ những gì được coi là cuộc đời thực của mình.

Trong khi chuẩn bị bồn tắm, cô nghe tin nhắn trong hộp thư thoại. Chúng vẫn được cô kiểm tra định kỳ mỗi lần đi xa. Có bốn tin nhắn mới. Ba cái đầu liên quan tới công việc, những vị khách hàng ác ý. Tin cuối cùng tới từ Brian Stewart, bạn đồng hành hạng nhất tới Boston, bản sao của Brad Pitt.

Tin nhắn ngắn ngủi nhưng ngọt ngào, đúng kiểu cô thích. Brian nói rằng mình đã vui thế nào khi gặp cô và rằng anh rất mong đợi một cuộc hội ngộ sắp tới. “Anh sẽ về lại thành phố cuối tuần này và thật tuyệt nếu được dành một buổi tối với em. Sẽ rất vui, anh hứa đấy”.

Nếu anh cứ khẳng khẳng như vậy, Brian.Nora thả mình vào bồn nước nóng. Sau đó, cô gọi đồ ăn Trung Quốc và kiểm tra thư từ. Trước lúc bản tin mười một giờ kết thúc, cô đã gà gật trên đi-văng, ngủ như một đứa bé. Và cô đã ngủ muộn.

Trước giờ nghỉ trưa của ngày hôm sau, Nora bước vào cửa hàng Hargrove & Sons ở trên phía Đông thành phố. Cô thấy chỗ này thật ngọt ngào, với quá nhiều nhân viên bán hàng dường như còn già hơn những thứ đồ cô mà họ đang rao bán. Nhưng đây lại là cửa hiệu yêu thích của một vị khách hàng, nhà sản xuất phim lâu năm Dale Minton, và ông ta nhất định muốn gặp cô ở đây.

Nora tự mình xem qua một vài phút. Sau khi bước qua lại một chiếc sofa kẻ sọc nữa, cô thấy ai đó đập tay lên vai mình.

“Đúng là cô, Olivia!”.

Người đàn ông phần khích quá mức đang đứng trước mặt cô là Steven Keppler - tầm tuổi trung niên, luật sư thuê ở trung tâm thành phố với mái tóc chải bù.

“À... xin chào”, Nora nói. Cô nhanh chóng lục lại trí nhớ và bật ra được tên người đàn ông. “Dạo này ông thế nào, ông Steven?”.

“Rất tuyệt, Olivia ạ. Cô biết không, tôi vừa gọi tên cô mãi. Cô không nghe thấy sao?”.

Cô vẫn giữ được sự bình tĩnh. “Ôi thật đúng là tôi. Càng đi mua sắm thì tôi càng ít nghe thấy những gì diễn ra xung quanh”.

Steven cười lớn và cho qua. Khi ông mở đầu câu chuyện phiếm “thật tuyệt gặp lại cô ở đây”, Nora đã nhớ lại được khuynh hướng hau háu của người đàn ông. Sao cô có thể quên được chứ. Chắc chắn rồi, cặp mắt đã bắt đầu nhỏ dần. Mắt có nhỏ dần không nhỉ? Với Keppler thì có đấy. Trong khi đó, cô vẫn để mắt tới cửa ra vào tìm Dale. Đây có thể sẽ là một thảm họa.

“Olivia, cô đang sắm đồ cho mình hay khách hàng thế?”, Steven hỏi.

“Một vị khách hàng”, cô nói, nhìn xuống đồng hồ đeo tay.

Và đó là lúc cô nhìn thấy ông ta. Dale Minton đang đi vào cửa trước ngay tại giây khắc đó, tự nhiên như thể ông làm chủ cả cửa hàng. Chắc chắn là ông có thể, nếu muốn.

“Ồ, ông ấy đến kia rồi”, cô nói. Cô cố không hốt hoảng, nhưng cảnh tượng Dale gọi tên cô khi Steven đứng ngay đó, hoặc ngược lại, đang khiến cô rối óc.

“Tôi sẽ để cô quay lại với công việc”, ông nói, “Nhưng cô phải hứa là sẽ để tôi mời ăn tối một lúc nào đó”. Gã quả là một kẻ cơ

hội. Ông ta biết rõ những gì cô biết, rằng đồng ý sẽ là một câu trả lời nhanh chóng. Chẳng ai cần bịa ra một lý do cả.

“Vâng”, Nora nói. “Như vậy thật tuyệt. Gọi cho tôi nhé”.

“Kỳ nghỉ của tôi bắt đầu vào tuần tới, nhưng khi quay về, tôi sẽ bắt cô thực hiện lời hứa đó”.

Steven Keppler quay đi khi Dale vẫn còn cách đó một quãng. Suýt chết, nhưng cô đã tránh được viên đạn. Thế rồi...

“Rất vui được gặp cô, Olivia”, Steven gọi lớn.

Nora mím cười yếu ớt và liếc nhìn Dale, trông đầy vẻ băn khoăn. “Ông ta vừa gọi cô là Olivia à?”, ông hỏi.

Nora cầu nữ thần ban cho mình một ý tưởng nhanh chóng. Bà đã đáp lại lời thỉnh cầu. Nora nghiêng về phía Dale thì thầm. “Tôi gặp ông ta tại một bữa tiệc vài tháng trước. Tôi nói rằng mình là Olivia - lý do thì hiển nhiên rồi”.

Dale gật đầu, không thắc mắc nữa, và Nora mím cười. Hai mặt cuộc sống của cô được an toàn, tách biệt nhau.

Đến giờ là vậy.

Chương 47

Một phụ nữ tóc vàng đi từ chỗ món đồ cổ khác, mắt được che kín bởi một cặp kính tối màu. Cô đang chơi trò thám tử và thấy khá nực cười. Nhưng cô *phải* trông chừng Nora Sinclair.

Nếu ở một nơi nào khác chứ không phải New York, ắt hẳn cô sẽ khá nổi bật. Nhưng đây là khu phía Đông của Manhattan. Ở đây, cô hòa nhập dễ dàng. Chỉ đơn giản là khách xem đồ tại Hargrove & Sons.

Người phụ nữ tóc vàng dừng lại ở giá treo mũ bằng gỗ sồi với những chiếc móc làm từ đồng thau sáng loáng, ra vẻ nhìn xuống giá tiền. Cặp mắt và đôi tai của cô vẫn dính chặt lấy Nora.

Hay là Olivia Sinclair?

Cô không biết có thể suy ra được điều gì từ cuộc trao đổi với người đàn ông lúc trước. *Bất kỳ ai có hai tên hầu như đều chứa đựng một tội lỗi nào đó.*

Cô tiếp tục quan sát Nora - lúc này đang đi cùng một người đàn ông đứng tuổi. Để cẩn thận, cô đi ra xa họ một vài lần. Nhưng vẫn đủ để nghe lén vài phần của cuộc đối thoại.

Người đàn ông đứng tuổi là một khách hàng. Cũng tương tự như vậy, Nora thực sự là một nhà thiết kế nội thất. Những lời bình luận và gợi ý, những thuật ngữ chuyên môn - cô ta thực sự biết cách nói chuyện.

Tuy nhiên, nghề nghiệp của Nora chưa bao giờ bị nghi ngờ. Chỉ có phần còn lại trong cuộc đời cô là nằm trong vòng nghi vấn. Cuộc sống hai mặt, những bí mật. Nhưng vẫn chưa có một bằng chứng nào. Đó là lý do vì sao người phụ nữ tóc vàng quyết định phải nhìn

tận mắt.

“Xin lỗi, cô có cần gì không ạ? Liệu tôi có thể giúp gì được chăng?”.

Người tóc vàng quay sang và thấy một nhân viên bán hàng lớn tuổi đi lại gần phía sau. Ông đeo cà vạt thắt nơ, áo vét bằng vải tuyết và một cặp kính có gọng trông cổ xưa như chính chủ nhân của mình.

“Không, cảm ơn”, cô nói, giọng gần như thì thầm. “Tôi chỉ xem qua thôi. Nhưng chưa thấy gì vừa ý cả”.

Chương 48

Sau khi mất dấu Nora ở Boston thứ bảy đó, quãng thời gian còn lại của kỳ nghỉ cuối tuần có thể được tóm tắt trong một từ: kinh tởm.

Trong danh sách những việc ngu xuẩn tự nguyện của mình, trút giận lên cửa sổ của chiếc xe đi thuê có điểm số khá cao. May là còn chưa làm gãy tay, ít ra thì theo những phán đoán y học cá nhân. Rùng mình, với một câu hỏi duy nhất: *Mày còn cử động được các ngón tay không, đồ ngốc?*

Sáng thứ Hai cuối cùng cũng tới, tôi rẽ qua nhà Connor Brown xem Nora đã trở lại chưa, vẫn chưa. Sau khi vòng lại một lần nữa vào chiều muộn mà kết quả vẫn như cũ, tôi quyết định đã tới lúc gọi vào số di động của cô ta.

Tôi lôi ra tập giấy ghi chép, nơi ghi lại số điện thoại mà Nora đã đưa, và quay số từ trong xe hơi.

Một người đàn ông trả lời.

“Tôi xin lỗi, có lẽ là tôi nhầm số”, tôi nói. “Tôi đang tìm cô Nora Sinclair”.

Ông ta không biết ai mang tên đó cả.

Tôi đập máy và kiểm tra lại số ghi trên tập giấy và số trong danh sách cuộc gọi vừa thực hiện trên điện thoại. Không sai. Nhưng đó không phải là số của Nora.

Hừ.

Tôi nhìn chăm chăm vào tay lái rồi lại vớ lấy điện thoại và bấm số. Lần này một giọng nữ trẻ và dễ chịu trả lời.

“Chào buổi sáng. Công ty Bảo hiểm Trọn đời xin nghe”.

“Khá thuyết phục đấy, Molly”, tôi nói.

“Thật à?”.

“Đương nhiên. Nếu không biết rõ hơn thì tôi sẽ nghĩ cô đang cầm cái giữa móng tay cơ đấy”.

Molly là nhân viên tiếp tân mới. Sau khi Nora đi theo tôi tới nơi làm thì tất cả đã quyết định rằng “văn phòng hăng” không thể tiếp tục chỉ do một người duy nhất vận hành.

“Giúp tôi một việc nhé, được không?”, tôi hỏi. “Kiểm tra sổ di động của Nora”.

“Chẳng phải trong hồ sơ của cô ta đã có rồi sao?”.

“Có thể, nhưng tôi muốn chắc chắn rằng gần đây cô ta không đổi số”.

“Được. Cho tôi mười phút”.

“Tôi sẽ cho cô năm”.

“Đây là cách anh đối xử với nhân viên tiếp tân mới hả?”.

“Cô nói đúng”, tôi nói. “Giờ thì là bốn phút”.

“Thật không công bằng”.

“Tít, tít, tít...”.

Molly đã ra trường được hai năm. Mặc dù vẫn còn non nớt, theo lời Susan, và đôi lúc còn một vài thiếu sót khi đánh giá tình hình, nhưng cô học việc khá nhanh. Vậy nên chẳng đáng ngạc nhiên khi cô gọi lại sau có ba phút.

“Vẫn là số cũ như chúng ta có”, Molly nói. Cô đọc, và tôi đối chiếu với số mà Nora đã đưa.

Tôi phải nở một nụ cười. Điểm khác biệt duy nhất là hai chữ số

cuối. Chúng đã bị đảo trật tự.

Thú vị đây.

Có thể chính tôi là người đã viết lộn. Hoặc đó là điều Nora muốn tôi nghĩ. Hoặc, ít nhất là cho phép điều đó.

“Anh còn cần gì nữa không?”, Molly hỏi.

“Không, tôi xong rồi. Cám ơn”.

Tôi chào tạm biệt và đặt máy xuống. Có ý hay không thì Nora đã xoay sở để cắt đuôi thành công, lại một lần nữa. Giờ thì sao?

Trước đây tôi đã học được từ nghề nghiệp của mình rằng đôi khi có một sự khác biệt giữa những thông tin bạn có và thông tin bạn có thể dùng. Đây là một trong những lúc như vậy. Tôi có số điện thoại hiện thời của Nora, nhưng phải vờ như không có.

Với bàn tay bầm dập, tôi viết một lời nhắn và để lại trên cửa trước căn nhà của Connor Brown. Chắc chắn là cô ta sẽ nhận được. Vấn đề chỉ là khi nào.

Chương 49

Một vài ngày sau, Nora trở lại Briarcliff Manor để kết thúc mọi việc. Mặc dù em gái Connor đã đề nghị cô sử dụng căn nhà tới chừng nào cô thích. Thật ra, cô hy vọng không bao giờ phải gặp lại cô nàng California đó nữa.

Lời đề nghị của Elizabeth Brown mà cô sẽ chấp thuận là quyền sở hữu toàn bộ đồ đạc. Tất cả 3350 mét vuông. Là một nhà thiết kế nội thất, Nora biết rõ giá của mọi thứ - và mọi thứ tốn rất nhiều tiền. Một gia tài nho nhỏ, thật vậy. Hơn nữa cô quá hài lòng với việc thu lợi trên danh nghĩa làm khuây khỏa cảm giác tội lỗi của Lizzie.

Tất cả những gì cô cần là một vài sự giúp đỡ.

“Kho Báu Di Sản xin nghe, tôi có thể giúp được gì?”.

“Xin chào, tôi là Nora Sinclair. Có Harriet ở đó không?”.

“Chắc chắn rồi, Nora, đợi một giây nhé”.

Nora chuyển máy điện thoại sang tai kia. Cô đang ngồi ở ghế sau của chiếc taxi Town Car, trên đường về nhà Connor.

Harriet nhắc máy. “Xem nào, nếu không phải đây là nhà thiết kế yêu thích của mình”.

“Tớ cá là cậu nói vậy với mọi nhà thiết kế”.

“Thực tế là, đúng vậy. Và cậu biết không, họ đều tin đấy. Công việc thế nào, Nora?”.

“Khá tốt. Đó là lý do vì sao mình gọi điện”.

“Vậy khi nào tớ sẽ được đón cậu ở cửa hàng đây?”.

“Đó là điều tứ cần hỏi cậu, Harriet ạ. Tứ cần cậu đến một ngôi nhà”.

“Okay. Tứ sẽ tới đâu đây? Thành phố New York, hy vọng thế. Nora? Nói với tứ đi nào”.

“Briarcliff Manor. Một khách hàng vừa qua đời”.

“Tứ rất tiếc vì điều đó”.

“Mình cũng vậy”, Nora bình tĩnh đáp. “Dù sao thì, tứ đã được đề nghị giải quyết phần đồ đạc của anh ta”.

“Cậu muốn ủy thác chúng?”.

“Đó là những gì tứ đang nghĩ”.

“Một chuyến viếng thăm nhà hả? Chúng ta đang nói về bao nhiêu phòng tất cả?”.

“Hai mươi sáu”.

“Ồ”.

“Tứ biết. Đó là lý do vì sao tứ gọi cậu. Không ai làm việc này giỏi hơn cậu”.

“Tứ cá là cậu nói câu đó với tất cả các nhà cung cấp”.

“Và cậu biết không, họ đều tin đây”, Nora nói.

Nora mất vài phút tiếp theo để bàn bạc một vài món đồ và hẹn ngày để Harriet có thể đến xem. Đến lúc cô nói lời tạm biệt thì chiếc Town Car cũng bắt đầu rẽ tới lối vào của nhà Connor.

Trong khi người lái xe lấy hành lý, cô bước ra và đi tới cửa trước. Đó là lúc cô thấy lời nhắn từ Craig Reynolds.

Làm ơn gọi cho tôi càng sớm càng tốt.

Chương 50

Tiếng rè từ điện thoại văn phòng được nối tiếp bằng giọng Molly. “Cô ta đấy”, cô thông báo.

Tôi mỉm cười. Chỉ có một cô ta duy nhất được nói tới ở đây. Nora đã quay lại thị trấn. Đã tới lúc rồi.

“Đây là những gì tôi muốn cô làm, Molly ạ”, tôi nói. “Nói với cô Sinclair rằng tôi sẽ nghe máy ngay. Sau đó để cô ta ở chế độ chờ và nhìn vào đồng hồ trong bốn lăm giây. Sau đó thì nối máy”.

“Rõ rồi”.

Tôi ngả người ra sau ghế và nhìn chăm chăm vào trần nhà. Tôi có thể tận dụng thời gian để tập hợp lại những suy xét của mình, chỉ có điều đó là tất cả những gì tôi đã làm tuần trước. Không thể có một ý nghĩ nào vương vất trong bán kính một trăm dặm.

Reng

Cám ơn, Molly.

Tôi nhắc điện thoại và cố hết sức tạo ấn tượng về nhịp công việc điên cuồng. “Nora, cô vẫn ở đó chứ?”.

“Vâng, tôi vẫn giữ máy đây”, cô nói. Có thể thấy ngay lập tức rằng cô nàng không lấy làm vui vẻ lắm khi phải chờ đợi.

“Cho tôi thêm một giây nữa, ok?”.

Tôi chuyển về chế độ chờ trước khi cô nàng kịp nói lời phản đối. Rồi lại quay sang nhìn chăm chăm vào trần nhà. *Một một nghìn, hai một nghìn...* Tới mười lăm một nghìn, tôi nhắc máy lần nữa và thờ dãi.

“Chúa ơi, tôi xin lỗi vì đã bắt cô phải đợi, Nora”, tôi nói, giờ thì

lại đang cố hết sức gây ấn tượng về sự hồi lỗi. “Tôi vừa hoàn tất công việc với một khách hàng trên đường dây khác. Tôi đoán là cô nhận được lời nhắn rồi?”.

“Một vài phút trước. Tôi đang ở nhà”.

Tới lúc để kiểm tra khả năng nói dối của cô nàng. “Chuyến đi của cô thế nào? Maryland, phải không nhỉ?”.

“Thật ra là Florida”, cô nói.

Không. Thật ra là Boston, tôi đã muốn nói thế nhưng biết rõ rằng không thể. Thay vào đó: “Ồ, đúng vậy. Không ai muốn bầu cử ở đó! Chuyến đi ổn chứ?”.

“Rất tốt”.

“Cô biết không, tôi đã cố gọi vào máy di động theo số mà cô đã đưa - chỉ có điều hóa ra đó lại là số của người khác”.

“Lạ thật. Anh đã gọi số nào vậy?”.

“Để tôi xem. Tôi để nó ngay đây”.

Tôi đọc lại số cho Nora.

“Vậy đã rõ”, Nora nói. “Hai số cuối là tám-bốn, chứ không phải bốn-tám. Chúa ơi, hy vọng không phải là tôi đã đọc nhầm. Tôi thật xin lỗi nếu quả đúng như vậy”.

Ồ, cô nàng khá trôi chảy.

“Không sao. Có lẽ là lỗi của tôi”, tôi nói. “Cũng chẳng phải là lần đầu tiên tôi hứng chịu bệnh khó đọc số thập phân đâu”.

“Dù sao chúng ta cũng đang nói chuyện rồi đây”.

“Đúng thế. Lý do tôi muốn nói chuyện với cô là bởi việc điều tra bảo hiểm”.

“Có tin tức gì không?”.

“Có thể gọi như vậy”. Tôi ngập ngừng trước khi tiếp tục. “Làm ơn đừng nghĩ nhiều quá, nhưng tôi thấy chúng ta nên bàn bạc trực tiếp thì hơn”.

“Không ổn lắm, phải không?”.

“Tôi không nói vậy”.

“Trừ việc rằng nếu là tin tốt thì anh sẽ báo cho tôi qua điện thoại rồi. Ít ra thì hãy thừa nhận điều đó”.

“Thôi được rồi, đó không hẳn là tin tốt nhất”, tôi nói. “Tuy vậy đừng suy nghĩ nhiều quá. Liệu chúng ta có thể gặp nhau vào một giờ nào đó hôm nay không?”.

“Tôi đoán là mình có thể đến văn phòng của anh vào khoảng bốn giờ”.

Còn tôi đoán là cô sẽ không cần chỉ đường, Nora ạ.

“Bốn giờ là ổn - rất tuyệt là đằng khác. Chỉ có điều có lẽ chúng ta nên tìm một địa điểm khác. Sẽ có một đội sơn ở đây. Mùi khá khó chịu đấy”, Tôi nói dối. “Thế này nhé, cô có biết Quán ăn Nơ Xanh không?”.

“Chắc rồi, ở bên rìa thị trấn. Tôi đã từng tới đó”. Tôi biết.

“Tốt”, tôi nói. “Tôi sẽ gặp cô ở bên trong lúc bốn giờ và dùng cà phê nhé. Hay là một bữa trà mạn nhỉ?”.

“Không nên nếu như chúng ta đang nói về một quán ăn”.

Tôi cười lớn và nhất trí rằng nên trung thành với cà phê.

“Vậy thì hẹn gặp anh lúc bốn giờ”, cô nói.

Cô có thể tin tưởng vào điều đó, Nora.

Chương 51

Quán ăn Nơ Xanh sẽ không đoạt giải nhất cho bất kì mục nào trong danh mục đồ ăn, trang trí và dịch vụ, nhưng trên mặt bằng chung của các quán ngoại ô thì nó khá thơm tất. Món trứng không bao giờ quá lỏng, chai sốt cà chua luôn được đổ đầy và những cô phục vụ - trong khi khó mà là một trở ngại cho những ai muốn giành giải của cuộc thi phối hợp ăn ý - vẫn rất chuyên nghiệp. Phần lớn thời gian họ ghi lời gọi món chính xác và rất nhanh chóng đổ đầy cà phê.

Khi tôi bước vào vài phút trước bốn giờ, chủ quán gật đầu ý đã nhận ra. Trong quãng thời gian ngắn ngủi ở khu này, Quán ăn Nơ Xanh đã trở thành địa điểm ăn ngoài của tôi. Mặc dù chắc hẳn có những nơi khác tốt hơn, tôi chẳng buồn để tâm mà đi tìm.

“Thật ra là sẽ có hai người”. Tôi nói với chủ quán khi anh ta vừa tự động vớ lấy một quyển thực đơn sau khi nhìn thấy tôi. Một cái khuôn biết đi, đúng vậy, nhưng thuộc dạng tốt, trong mức còn liên quan đến mình.

Nora tới một vài phút sau. Tôi vẫy tay từ ghế ngồi được bọc đỏ ở phía sau. Cô ta mặc một chiếc váy tối màu, áo cánh trắng sữa trông như lụa và giày cao gót. *Vì tôi ư, Nora? Không cần phải thế.* Vì là khoảng thời gian giữa bữa trưa và tối nên quán chỉ đầy một nửa. Nora nhìn ra tôi một cách dễ dàng.

Nora bước tới, chúng tôi bắt tay và chào hỏi nhau. Tôi cảm ơn cô đã tới. Tôi cũng nhận ra là cô có mùi hương rất dễ chịu. *Cẩn thận đấy, Craig.*

Trong lúc Nora ngồi xuống, một người phục vụ ngay lập tức xuất

hiện bên bàn. Trong một khoảng nhỏ dành cho sự đùa giỡn giữa thái độ phục vụ hoàn toàn vì công việc, mảnh giấy ghi tên của cô ghi rõ NÀY, CÔ EM.

Hai chúng tôi chọn cà phê và tôi gọi thêm một miếng bánh táo cho mình. Vòng eo của tôi ắt hẳn không cần đến nó, nhưng tôi đoán đó là một hành động đầy chiến lược. Làm sao lại có thể không tin một anh chàng gọi bánh táo cơ chứ?

Nhìn lại Nora khi người phục vụ đã rời đi là đủ biết rằng câu chuyện phiếm nên được hạ xuống mức hoàn toàn tối thiểu. Cử chỉ của cô đã nói lên tất cả. Gò bó, điềm tĩnh và bồn chồn. Cô ở đây để đón nhận một vài tin không hay và không hề có ý định kéo dài sự chờ đợi.

Vậy nên tôi vào thẳng vấn đề.

“Tôi thấy thật tệ”, tôi nói. “Từ đầu tôi đã nói về việc điều tra như thế đó hoàn toàn là vấn đề thủ tục và không có gì cần phải lo lắng. Nhưng rồi một ngày nọ...”, giọng tôi xa dần khi ngán ngảm lắc đầu.

“Rồi sao? Một ngày nọ rồi sao?”.

“Là cái tên O’Hara chết dẫm đó!”, tôi nói, không gào lên nhưng âm lượng đủ để một vài người ở những bàn bên cạnh quay đầu lại. Tôi hạ giọng xuống một mức. “Tôi không hiểu vì sao họ lại để một gã như thế lo việc điều tra. Một việc thật sự không cần thiết”.

Nora nhìn tôi, chờ đợi, và tôi chắc hẳn cô nàng không quen với việc đó.

“Hình như ông ta đã liên lạc với FBI”, tôi nói.

Cô nheo mắt. “Tôi không hiểu”.

“Tôi cũng vậy, Nora ạ. O’Hara ắt phải là gã bán tín bán nghi

nhất mà tôi từng gặp. Đối với ông ta thì cả thế giới này là một âm mưu lớn. O'Hara chắc chắn là một kẻ tâm thần”.

“Tuyệt”. Nora ngả người ra phía sau, hai vai thông xuống. Cô chớp cặp mắt xanh lá cây đầy bối rối. Tôi hầu như cảm thấy tiếc cho cô nàng. “FBI ư? Điều đó có nghĩa gì?”.

“Một điều mà không ai vừa trải qua một mất mát to lớn đáng phải hứng chịu”, tôi nói. Và rồi ngừng lại đầy kịch tính và ngọt ngào, nhưng mau lẹ. “Tôi e là thi thể của chồng sắp cưới của cô sẽ bị đào lên”.

“Cái gì?”

“Tôi biết, thật kinh khủng, nếu có điều gì tôi có thể làm thì tôi đã cố hết sức. Tuy vậy, tôi không thể làm gì. Dù vì lý do gì đi nữa, gã ngốc O'Hara này nhất quyết không chịu thừa nhận rằng một người ở tuổi bốn mươi có thể qua đời một cách tự nhiên vì đau tim. Ông ta muốn tiến hành thêm các cuộc kiểm tra khác”.

“Nhưng người ta đã khám nghiệm tử thi”.

“Tôi biết... tôi biết”.

“Vậy ông O'Hara này không tin vào kết quả đó ư?”.

“Không hẳn là vậy, Nora ạ. Những gì ông ta muốn là những cuộc kiểm tra kỹ càng hơn. Khám nghiệm tử thi tổng thể... Ừm, chúng khá khải quát; không phải lúc nào cũng cung cấp những điều nhất định”.

“Ý anh là sao? Những điều gì?”.

Câu hỏi của Nora được để ngỏ trong không trung khi người phục vụ trở lại. Trong khi khay cà phê và bánh táo được đặt xuống, Nora ngày một thêm rối loạn. Sự xúc động của cô ta là thật. Chỉ có động cơ thúc đẩy là còn mập mờ. Cô đang đau buồn vì người chồng sắp

cưới, hay nữ sát thủ đứng trước nguy cơ bị lật tẩy?

Người phục vụ đi khỏi.

“Những điều gì?”, tôi lặp lại câu hỏi. “Bất kể điều gì, tôi đoán vậy. Ví dụ như, tôi chỉ giả sử thôi, nếu Connor đã dùng thuốc quá liều, hoặc có thể một vài điều kiện y học trước đây chưa được khai báo trong hồ sơ bảo hiểm - cả hai điều có thể vô hiệu lực các điều khoản”.

“Nhưng cả hai điều không phải trường hợp này”.

“Cô biết điều đó, tôi cũng vậy, dù không thể ghi lại chính thức. Thật không may, John O’Hara thì không”.

Nora mở nắp giấy của chiếc cốc quá cỡ loại nửa cà phê nửa sữa và cho thêm hai viên đường.

“Anh biết không?”, cô nói. “Hãy nói với O’Hara rằng ông ta có thể giữ số tiền. Tôi không muốn nó nữa”.

“Tôi ước gì mọi chuyện đơn giản như vậy, Nora ạ. Công ty Bảo hiểm Trọn Đời có nghĩa vụ pháp lý phải thực hiện hợp đồng, đâu có bất kỳ sự thiếu nhất quán nào. Nghe thật lạ nhưng, cô không có quyền lựa chọn trong chuyện này”.

Cô hạ thấp khuỷu tay xuống bàn và gục đầu vào hai bàn tay. Khi cô ngẩng lên tôi có thể nhìn thấy một giọt nước mắt rơi bên má. Cô thì thầm: “Anh thực sự sẽ đào mộ Connor lên ư? Đó là những gì anh sẽ làm ư?”.

“Tôi rất xin lỗi”, tôi nói, và thực lòng cảm thấy rất tệ. Nếu cô ta vô tội thì sao? “Giờ thì cô hiểu rõ vì sao tôi đã không muốn cuộc trò chuyện của chúng ta diễn ra trên điện thoại. Điều duy nhất tôi có thể nói với cô rằng nếu tôi là O’Hara, tôi sẽ không bao giờ làm như thế này”.

Trong khi nói những lời đó và quan sát cô lau khô nước mắt, tôi không thể không nghĩ về lời nói của cha.

Mọi chuyện không phải lúc nào cũng như bề ngoài của chúng.

Tôi vẫn không thể nói rõ nước mắt của Nora là thật hay giả, nhưng tôi biết chắc một điều rằng cô đã bắt đầu khinh miệt O'Hara. Và khi càng căm ghét ông ta, cô sẽ tin tưởng tôi nhiều hơn.

Khá mỉa mai, tôi phải thừa nhận vậy.

Bởi lẽ John O'Hara không phải đang ở Chicago, tại trụ sở chính của Công ty Bảo hiểm Trọn Đời.

Thay vào đó, John O'Hara đang ngồi trên ghế của Quán ăn Nơ Xanh, nhấm nháp một miếng bánh táo và được biết tới qua cái tên Craig Reynolds.

Và bảo hiểm không hẳn là trò chơi của tôi.

PHẦN BA

NHỮNG TRÒ CHƠI NGUY HIỂM

Chương 52

Susan đang quát âm ỉ bên tai tôi. Rõ ràng là cô đang rất tức giận. “*Ý anh là sao, anh nói với cô ta rằng chúng ta sẽ khai quật thi thể của Brown?*”.

“Hãy tin anh, việc này sẽ có lợi cho chúng ta”. Tôi nói. “Hơn lúc nào hết, Nora nghĩ rằng anh đang đứng về phía cô ta. Thêm nữa, chính em cũng nói rằng đào thi thể đó lên là một sự mạo hiểm còn gì. Cô ta có thể tự mình phát hiện ra lắm chứ”.

“Em đã bảo rằng đó là một sự mạo hiểm nhỏ”.

“Và chúng ta có thể biến việc đó thành một lợi thế”.

“Chúng ta chẳng làm gì cả, O’Hara ạ. Anh tự động quyết định việc này mà không thèm bàn bạc trước với em”.

“Thôi thì anh có du di một chút”.

“Không, anh du di rất nhiều. Đó là thương hiệu của anh, phải không nào? Và chính nó sẽ khiến anh gặp rắc rối cho xem”, cô cầu nhàu. “Chúng ta có lý do để chuẩn bị một chiến lược cụ thể, như vậy cả hai đều biết rõ người kia đang làm gì”.

“Thôi nào, Susan, ít nhất hãy đồng ý rằng việc này sẽ mang lợi cho chúng ta”.

“Đó không phải là vấn đề. Em cần anh có tinh thần đồng đội, hiểu không? Hãy nhớ rằng anh không còn là cảnh sát mật nữa”.

Tôi ngập ngừng, nhưng rồi cũng nói. “Em nói đúng. Anh đang là mật thám liên bang”.

“Không được lâu đâu nếu anh còn phát âm như thế nữa. Em không thích cao bồi cho lắm”.

Cả hai chúng tôi đều không nói gì trong vài giây tiếp theo. Tôi phá vỡ sự yên lặng. “Em biết không, anh thích lúc em đang huấn luyện mình hơn”.

Susan khẽ bật cười chán nản.

“Nào thiên tài, kê cho em xem”, cô nói, “giờ khi Nora đã biết rằng chúng ta chuẩn bị đào bới vị hôn phu của cô ta, anh sẽ hành động tiếp ra sao?”.

“Dễ thôi”, tôi đáp. “Chúng ta chờ kết quả. Nếu phòng thí nghiệm nói rằng có dấu hiệu ngộ độc, chúng ta sẽ tóm được kẻ sát nhân”.

“Anh vẫn cần có bằng chứng rằng cô ta đã làm việc đó”.

“Mà điều đó thì sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều một khi người ta biết mình đang tìm kiếm điều gì”.

“Nếu phòng thí nghiệm không tìm thấy gì thì sao?”.

“Thì anh báo cho Nora biết tin tốt lành và sẽ phải làm việc cật lực hơn để lột trần cô nàng”.

“Anh quên mất một điều”.

“Gì vậy?”.

“Cô ta có thể thật sự vô tội”.

“Điều này đang được nói bởi một người vốn nghĩ rằng tất cả mọi người đều có tội đây sao?”.

“Em chỉ đang nói...”

“Không, anh hiểu mà. Mọi chuyện đều có thể. Nhưng người phụ nữ này có liên quan tới ít nhất hai người đàn ông quá cố ở hai bang khác nhau. Nếu đó chỉ là sự trùng hợp, thì nghiêm túc mà nói, Nora Sinclair không được may mắn lắm với đàn ông”.

“Em thật ngốc”, cô nói. “Hãy trói chặt cô ta vào ghế điện”.

“Có vậy chứ, tốt hơn rồi. Trong một giây anh đã nghĩ em là người khác rồi đấy”.

“Vậy có khi nào Nora để mắt tới cái bản ngã biến đổi xoành xoạch của anh không?”.

“Không đâu. Craig Reynolds không phải tuýp người của cô ta”, tôi nói. “Anh chàng không kiếm đủ tiền”.

“Chẳng ai biết trước điều gì. Chẳng phải anh đã luôn nói với em rằng cô ấy rất tin tưởng việc anh đứng về phía mình hay sao. Dựa vào đó, cô ta có thể đổi vị sang tồi tàn cũng nên”.

“Thế thì anh có đúng căn hộ thích hợp rồi. Một khu ổ chuột hoàn hảo”.

“Anh không định lại nói về chuyện đó đấy chứ?”.

“Không, nhưng nếu phải dành quá nhiều thời gian ở cái chốn bét tọe đó, thì anh sẽ phải liều thôi”.

“O’Hara, nếu việc đó hóa ra lại là phần khó nhất trong vụ này, thì anh là một gã may mắn đấy”.

Chương 53

Nora nhẹ nhàng đẩy mở cánh cửa phòng mẹ cô trong Khu Điều Dưỡng Tâm Lý Gõ Thông và cố hết sức để mỉm cười. Cô đang ở tâm trạng vô cùng khổ sở.

Trong một khoảng ngắn ngủi, cô đã cố làm như chưa từng có cuộc hẹn cà phê với Craig Reynolds ngày hôm trước. Cô cư xử như thể anh ta chưa bao giờ thông báo rằng thi thể của Connor sẽ bị đào lên.

“Con chào mẹ”.

Olivia Sinclair đang ngồi trên tấm ga giường, trong bộ đồ ngủ màu vàng. Bà hé nhìn Nora cùng một nụ cười trống rỗng “Ồ, xin chào”.

Bầu trời bị những đám mây che thấp suốt cả ngày đã bắt đầu quang đãng trở lại. Ánh nắng le lói chen vào phòng qua những mảnh rèm nằm ngang. Nora lấy chiếc ghế từ góc phòng và kéo lại gần giường.

“Trông mẹ ổn hơn nhiều, mẹ à”.

Bất kể cô con gái nào cũng sẽ nói vậy. Điều khác biệt duy nhất với Nora là cô thật sự tin vào điều đó. Cô đã không còn dùng mắt để quan sát mẹ mình nữa. Chỉ là những ký ức. Sau khi Olivia bị bắt vào tù, Nora không được phép tới thăm bà. Khi cô lớn lên, bà mẹ gần như hóa đá theo thời gian. Nora sống qua những gia đình nuôi khác nhau, và ý niệm về Olivia là một trong những thứ kiên định duy nhất trong cuộc đời cô.

“Mẹ thích đọc sách, con biết đấy”.

Ôi, chết thật. “Con biết, mẹ ạ. Nhưng con e là lần này con quên đem theo một quyển sách mất rồi. Gần đây mọi thứ... ừm, mọi

chuyện thật...”.

Một chiếc máy cắt cỏ được khởi động phía ngoài sân. Tiếng động cơ xén tung tràn khắp căn phòng làm cho Nora choáng váng. Đột nhiên cô cảm thấy tê liệt và ngột thở. Thứ duy nhất còn hoạt động lúc này là những giọt nước mắt. Cả bề ngoài của cô như đổ sụp xuống, và thế giới bên ngoài ập vào. Cô đưa tay lên quệt mắt.

“Mẹ ơi, con xin lỗi”.

Lần đầu tiên trong đời, Nora kể cho mẹ mình nghe về giấc mơ lặp đi lặp lại mà trong đó cô đã quan sát Olivia bắn cha mình. Cảnh tượng đêm đó đã trở nên quá sống động trong tâm trí cô. Những lời đã nói ra, những món đồ mọi người đã mặc, thậm chí cả mùi lưu huỳnh.

Sao những điều đó lại quan trọng chứ? Mẹ thậm chí còn không biết mình là ai.

Nora với lấy một tờ giấy ăn từ chiếc bàn cạnh giường. Cứ như thể đập nước đã sụp vậy. Những giọt nước mắt. Những xúc cảm. Tất cả đều đang tràn ra. Cô đang dần mất kiểm soát và cảm nhận được sự cưỡng bách không thể chống lại, rằng mình cần được nói chuyện với ai đó.

Nora hít một hơi thật sâu, cố làm hai lá phổi giãn ra. Cuối cùng cũng trút được hơi thở dài, cô nhắm mắt lại và nói. “Con đã làm một số điều rất kinh khủng, mẹ ạ. Con cần phải kể những điều đó với mẹ”.

Nora mở mắt, sự thật đã ở ngay trên đầu lưỡi. Nhưng đó là nơi mà chúng dừng lại. Có một điều tồi tệ đang xảy tới với mẹ cô.

Bật dậy khỏi ghế, Nora chạy ra phía cửa. Cô ào ra hành lang và hét, “Cứu với! Làm ơn nhanh lên! Tôi cần giúp đỡ! Mẹ tôi đang hấp hối!”.

Chương 54

Y tá Barrows rời mắt khỏi sổ y bạ và quay đầu về phía tiếng hét. Cô nhận ra giọng Nora ngay lập tức.

Cô nhanh chóng tìm đường tới khu y tá và thét gọi Patsy, người đang ở trong phòng chứa hàng dự trữ.

Ra tới hành lang, Emily nhìn thấy Nora đang điên cuồng vẫy tay. Cô đang đứng cách phòng Olivia Sinclair khoảng ba mươi mét và bắt đầu rút ngắn khoảng cách ấy với tốc độ nhanh hơn những gì mà đáng vẻ mập lùn của mình cho phép.

“Cái gì thế?”, Emily kêu lên. “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Em không biết”, Nora bật khóc. “Mẹ em...”.

Emily chạy qua cô để vào phòng. Những gì cô thấy là một cảnh trích trực tiếp từ bộ phim Thầy phù thủy. Olivia Sinclair đang co giật trên giường, cả cơ thể giãn ra hoàn toàn trong khi cả hai cánh tay và chân run rẩy và co rút đầy đau đớn. Tiếng lách cách của khung giường kim loại giờ đã trở thành một âm thanh chói tai.

Nhưng trước tất cả những gì đang diễn ra - tính cả trạng thái hoàn toàn hoảng loạn của Nora - Emily Barrows ngay lập tức trở nên bình tĩnh. Cô nhìn qua vai và nhìn thấy Patsy tới cửa phòng.

“Giúp chị một tay nào”, cô nói với người y tá trẻ tuổi.

Patsy nhập cuộc nhanh chóng và bồn chồn.

“Đây có phải ca đầu tiên của em không?”, Emily hỏi.

Patsy gật đầu.

“Được rồi, đây là những gì em cần làm. Đầu tiên em phải xoay nghiêng người bệnh nhân để phòng khi bà ấy nôn, thì sẽ không bị

ngạt”, Emily nói. Cô khoanh tay và gật đầu với Patsy, lúc này có vẻ như đông cứng một lần nữa. “Đừng chỉ đứng ở đó chứ, cô bé”.

Patsy lập bập bắt đầu công việc và đẩy nghiêng Olivia về một phía. “Rồi, giờ thì làm gì nữa?”

“Bây giờ thì đợi”.

“Đợi gì cơ?”.

“Đợi nó kết thúc”.

“Ý chị là, em chỉ cần làm có thể thôi?”.

“Chính xác. Đừng cố kìm bà ấy lại dù bằng bất kỳ cách nào. Chỉ cần chú ý đến thời gian thôi. Chị cá 9/10 là nó sẽ không quá năm phút đâu. Nếu lâu hơn thì chúng ta sẽ phải gọi bác sĩ”.

Nora đứng đó, con sóc càng tăng lên gấp đôi khi Emily dùng ca bệnh của mẹ mình thành một bài giảng. “Chị phải làm được điều gì đó nữa chứ!”.

“Thực sự là không thể làm gì hơn, Nora ạ. Tin chị đi, trông nó tệ hơn là thực tế nhiều”.

“Vậy còn lưỡi của bà thì sao? Liệu có khả năng bà sẽ nuốt phải nó không?”.

Emily lắc đầu, cố giữ kiên nhẫn. “Điều đó thật hoang đường”, cô nói. “Đó thậm chí không phải là một khả năng”.

Nora vẫn chưa hài lòng. Cô sắp định đòi gọi bác sĩ thì đột nhiên tất cả chấm dứt. Chiếc giường, tiếng động.. con co thắt của mẹ cô.

Căn phòng chìm trong yên lặng. Emily xoa dịu Olivia từ sau lưng, đỡ đầu bà lên những chiếc gối mỏng. Nora vội chạy tới và nắm lấy tay mẹ, siết lại.

Lần đầu tiên kể từ lúc có thể nhớ được, cô cảm thấy bà cũng siết

tay trở lại với mình.

“Mọi chuyện ổn rồi, mẹ ạ”, Nora nhẹ nhàng nói. “Mọi chuyện ổn rồi”.

“Đó, em thấy không”, Y tá Barrows thì thầm và nhẹ nhàng đặt tay lên vai Nora. “Chị biết em tưởng bà đang hấp hối, nhưng tin chị đi, em sẽ biết khi ai đó sắp ra đi. Em sẽ biết”.

Chương 55

Phía sâu hai mét?

Tôi thật sự không biết thuật ngữ ấy đến từ đâu. Chắc chắn không phải từ nghĩa trang Sleepy Hollow tại Nhà thờ Hà Lan cổ ở Hạt Westchester. Với hai mét đất đào lên cạnh mộ Connor Brown, không hề có dấu hiệu gì của một chiếc quan tài. Chỉ có đồng bùn dơ bẩn cao lên gấp đôi khi cuối cùng tôi cũng nghe thấy tiếng thạch mỏng dẹt của cán xẻng chạm vào gỗ.

Ít nhất thì tôi cũng không phải tự mình đào bới trong nghĩa trang cổ nổi tiếng này, nghe nói là nơi an táng của Washington Irving và một vài ông tổ nhà Rockefeller.

“Đáng lẽ họ nên đặt tên bộ phim truyền hình đó là Phía sâu bốn mét”. Tôi nói với viên cảnh sát đang phá khói thuốc đứng sát cạnh mình. Tôi đoán là anh chàng không biết tới HBO, bởi anh ta không hề hiểu câu nói đùa. Đương nhiên rồi, ánh nhìn trống rỗng của viên cảnh sát cũng có thể chỉ là sự kết hợp nhợt nhạt của nỗi mệt mỏi và niềm oán giận.

Mục tiêu của tôi là tới nơi rồi đi khỏi nhanh chóng và lặng lẽ hết mức có thể. Như vậy đồng nghĩa với một nhóm thợ đào bới, không máy móc âm ỉ bắt đầu công việc lúc hai giờ sáng. Ánh sáng ban ngày chói lọi và một đồng lớn là những thứ cuối cùng tôi mong muốn.

Bên cạnh tay cảnh sát sắt đá, tôi còn có ba công nhân từ nghĩa trang. Sau khi sắp đặt những chiếc đèn pha, họ đào bới trong khoảng một tiếng đồng hồ. Người còn lại ở cùng chúng tôi là viên lái xe từ phòng thí nghiệm bệnh lý của FBI. Trông cậu chàng vừa đủ

tuổi để nhận bằng hành nghề.

Tôi hé nhìn viên cảnh sát cạnh mình một lần nữa. “Nói về kíp làm ca ba mà xem, hử?”.

Không một tiếng cười lớn hay cười khẩy đáp trả. Cứ như thế đi, tôi nghĩ.

Vậy nên tôi dồn sự chú ý lại lỗ hồng trên sân. Đứng bên chiếc quan tài đã mở một nửa của Connor Brown là ba người làm công của nghĩa trang. Họ đang chuẩn bị buộc dây vòng quanh tay cầm, nhưng trông có vẻ không vững chãi lắm.

“Các anh chắc là mấy thứ đó sẽ giữ được cả đống này chứ?”, tôi hỏi.

Cả ba đều nhìn lại. “Nên như thế”, người cao nhất đáp, trông anh ta tầm một mét bảy. Tuy thế vốn tiếng Anh của anh chàng khá ổn. Hai người còn lại chỉ thông thạo việc gặt đầu.

Dây đai được buộc chặt và ba người đàn ông chui ra khỏi hố. Họ nâng chiếc khung nhôm với một tay quay gắn kèm, kéo nó ra khỏi hố trước khi móc vào đầu kia của đai.

Đột nhiên có một tiếng động.

Cái quái gì thế?

Thật ra đã không một ai thốt lên những lời đó, nhưng nét mặt chung của tất cả đã cho thấy rõ rằng mọi người đều đang nghĩ về một thứ. Nghe giống như tiếng rắc của cành cây, có thể là tiếng bàn chân. Nhân Mã không đầu lộ mặt cho một cuộc dạo chơi muộn ư?

Tất cả chúng tôi đều đóng băng và lắng nghe một lần nữa. Phía trên đầu là tán cây sồi đung đưa, kẽ kẹt và rên rỉ. Nhưng tiếng động không trở lại.

Ba người làm của nghĩa trang - trông không có vẻ kinh hãi như

chúng tôi - quay trở lại với công việc và bắt đầu lắp quay tay.

Quan tài của Connor Brown được nâng cao một cách chậm chậm.

Như một lời ám hiệu, những cơn gió thổi ngày một mạnh hơn. Một cảm giác lạnh lẽo đột ngột luồn trong không khí và kéo lên tận xương sống của tôi. Không hẳn là quá mê tín nhưng tại thời điểm ấy tôi không thể không băn khoăn về những gì mình đang làm. Quáy rối người đã khuất. Đùa giỡn với trật tự của vạn vật.

Tôi có một cảm giác không ổn về chuyện này.

Tách!

Âm thanh rạch toang qua cơn gió, dội lại trong đêm. Không phải cành cây. Lần này còn âm hơn gấp mười lần. Một bên tay cầm quan tài đã vỡ thành từng mảnh, khiến cho bản lề bật tung cùng tiếng rít kinh khủng tựa như tiếng móng tay chà xát trên bảng đen. Những thứ bên trong tràn dần ra ngoài như một cuộn phim quay chậm. Thi hài của Connor Brown.

“Chúa ơi, thật kinh tởm!”, tay cảnh sát bên cạnh tôi hét lớn.

Chúng tôi chạy vội tới mép hồ và bắt gặp một thứ mùi thối rữa. Tôi vội ngậm chặt miệng theo phản xạ, hai tay ôm cổ và lùi lại - nhưng trước đó đã kịp nhìn thoáng qua. Một khuôn mặt đang phân hủy, những thớ thịt trắng phợt, nhãn cầu lồi lên trong hốc mắt rỗng toác, cái nhìn đờ đẫn nhắm thẳng vào tôi.

Những người làm của nghĩa trang đang chửi rủa bằng thứ ngôn ngữ lẫn lộn giữa Tây Ban Nha và tiếng Anh trong khi tên nhóc từ phòng thí nghiệm bệnh lý chỉ đứng lắc đầu. Bên cạnh tôi là tay cảnh sát. Đang nôn ọe.

“Giờ thì chúng ta làm cái quái gì?”. Tôi hỏi.

Câu trả lời có dạng một chiếc thang. Những người đào bới phải

quay trở lại xuống hố. Cách duy nhất để lấy thi hài là vác nó lên.

“Làm ơn, chúng tôi cần giúp đỡ”, người phát ngôn của nhóm thợ nghĩa trang nói.

Đó là quyết định dễ dàng nhất của tôi.

Tôi quay sang viên cảnh sát, lúc này vẫn đang nghiêng người ho bật ra phần còn lại của bữa tối. Anh ta nhìn lại tôi với bộ mặt nhợt nhạt và hoài nghi bậc nhất. “Tôi ư?”, anh chàng há hốc mồm. “Xuống dưới đó?”.

Nụ cười mỉm của tôi đã nói lên tất cả.

Xin lỗi nhé, anh bạn, nhưng lẽ ra anh đã nên cười với câu chuyện đùa G-man của tôi.

Chương 56

Nora không rõ mình đã bị phát hiện hay chưa, nhưng chắc chắn họ đã nghe thấy gì đó. Trong khi cô cố tiến lại gần, những cành cây khô dưới chân bật gãy răng rắc tựa như tiếng pháo.

Khi tất cả bọn họ đều ngoái lại nhìn, cô ngồi thụp xuống đất, chỗ tấm bia gần nhất. Nora kéo hai đầu gối lại sát ngực và nín thở. Khoảnh khắc khá thích hợp để tự hỏi lại mình liệu có quá mạo hiểm khi tới đây không.

Nhưng Nora biết rõ rằng mình không thể đứng ngoài.

Cô phải tận mắt thấy việc này - dù có hỗn loạn và khủng khiếp tới mức nào chăng nữa. Thi thể của Connor sẽ được đào lên từ lòng đất - họ thực sự sẽ làm vậy ư?

Đúng vậy.

Nora rùng mình. Theo truyền thuyết, một phù thủy đã được chôn tại một nơi nào đó không rõ tại nghĩa trang này. Dù đã khoác ngoài một chiếc áo len, cô vẫn cảm nhận được phiến đá granite lạnh toát ở sau lưng. Thật chậm rãi, Nora hé nhìn ra xung quanh tấm bia. Ôi! Đám người đã trở lại với công việc. Những dây đai đã được móc với một dụng cụ thay thế nào đó phía trên phần mộ Connor. Họ đang chuẩn bị kéo quan tài của anh lên.

Cô quan sát mọi thứ đầy hoài nghi. Sau mỗi vòng quay của máy, sự rối loạn càng tăng thêm. Mọi thứ đã diễn ra thật êm ả. Không có lý do gì để bận tâm. Cô đã hoàn toàn tự do và trong sạch. Còn bây giờ thì lại là chuyện này.

Gã O'Hara chết tiệt đó nghĩ hẳn là ai chứ? Thằng chó! Đồ ngu!

Điều đó nhắc cô nhớ tới một câu hỏi khác. Hẳn đang ở chỗ chết

dẫn nào?

Nora đã rất chắc chắn rằng bằng cách bám theo Craig Reynolds đêm đó, cô sẽ nhìn thấy O'Hara lần đầu tiên. Nói đúng hơn, đó là lý do chính dẫn cô tới đây.

Nhưng ông ta không thuộc nhóm làm công đang bận rộn với mấy chiếc xeng. Bên cạnh Craig chỉ còn một người đàn ông - thậm chí chưa hẳn là đàn ông. *Không đời nào tên nhóc đó là John O'Hara*, Nora nghĩ.

Đúng lúc đó thì phần nắp trên của quan tài nhô lên khỏi mặt đất. Vừa thoáng thấy nó, cô vội quay đi, không thể tiếp tục nhìn. Cô dựa lưng mạnh vào tấm bia một lần nữa, gần như nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch.

Nhưng đó chẳng là gì, so với những gì cô nghe thấy sau đó.

Một tiếng tách kính khủng - từ chính phần mộ Connor. Mọi cơ bắp trên cơ thể Nora căng cứng. Cô không muốn biết điều gì vừa xảy ra, và một phần trong cô muốn mọi thứ cứ giữ nguyên như vậy.

Nhưng cô phải nhìn.

Vậy nên cô lại hé nhìn ra xung quanh tấm bia mộ.

Đôi mắt mở to và miệng há hốc, Nora gần như đã hét lên. Một bên quan tài đang đung đưa, nắp mở toang. Cảnh tượng còn lại tràn vào tâm trí Nora, và trong lúc nhìn viên cảnh sát nôn thốc nôn tháo, cô cũng muốn làm theo.

Thực tế, cô chắc chắn đã làm như vậy nếu không bị một bản năng khác chen ngang.

Chạy!

Chương 57

Ngày hôm sau Nora lái xe trở về Manhattan và tới thẳng Spa Bliss tại khu Soho cạnh nhà. Cô yêu cầu được mát-xa bằng dầu nóng và hỗn hợp vùng cùng cà rốt. Kèm theo đó là sửa móng chân và tay. Thông thường không gì khiến Nora dễ chịu hơn cảm giác được chiều chuộng một cách sung sướng.

Nhưng sau ba tiếng đồng hồ và bốn trăm đô la, cô không thấy khá hơn. Cảnh tượng đêm trước vẫn còn đè nặng trong tâm trí. Lúc đó đã là chiều muộn và ý nghĩ phải ở một mình cả tối khiến cô thấy ớn lạnh.

Cô nghĩ tới việc gọi cho Elaine và Allison. Có thể họ sẽ thích một cuộc tụ tập vào phút cuối. Mặc dầu vậy, trong khi với lấy điện thoại di động, Nora thay đổi ý kiến.

Cô có một ý khác. Có lẽ là một cách tốt hơn để làm mình phân tâm. Thay vì đắm chìm trong những gì đã qua, cô sẽ tập trung vào những thứ có thể tới.

Người tiếp theo trong danh sách. Nạp năng lượng vào, Brian Stewart!

Nora gọi ông trùm phần mềm giàu có mình đã gặp trên chuyến bay và hỏi liệu anh có kế hoạch gì cho tối nay chưa.

“Không có gì là không hủy được”, anh nhanh chóng trả lời. “Chờ anh một lát, chỉ bằng hai lần vẫy đuôi của cừu thôi”. Sau khi xóa mọi kế hoạch, anh gọi lại và sẵn sàng lên lịch mọi thứ một lần nữa. Cùng với Nora.

“Anh hy vọng là em sẽ không cần dậy quá sớm vào sáng mai”, anh vừa cười vừa cảnh báo. Vô cùng háo hức, anh vạch ra những

địa điểm khả thi.

Cocktail tại quán bar Vua Cole.

Bữa tối tại Vong.

Kết lại bằng những điệu nhảy tại Làng Tây của khu Hoa Sen.

Nora không thể hài lòng hơn. Sau khi đã luồn lách ở nghĩa trang, một đêm trong thành phố mới hợp lý làm sao.

Chương 58

Cạnh một chai Perrier-Jouet tại quầy bar Vua Cole, Brian Stewart đang thiết đãi cô bằng những mẩu chuyện thú vị về tuổi thơ của anh. Nora lắng nghe và mỉm cười. Trong lúc đó, cô cũng không thể không để ý rằng phần lớn các câu chuyện đều xoay quanh gia đình của anh. Dựa vào cách kể của Brian, cô có thể thấy họ gắn bó với nhau thế nào. Điều đó làm cô ghen tị. Trong suốt những năm tháng di chuyển như con thoi từ gia đình nuôi này tới gia đình khác, sẽ quả là một điều may mắn nếu có ai đó nhớ được ngày sinh của cô.

Không phải là cô định kể cho Brian nghe những thứ đó.

Đến lúc này, Nora đã dựng được một câu chuyện hoàn hảo về tuổi thơ của mình. Một người cha làm kiến trúc. Mẹ là giáo viên trong trường. Ba người họ sống hạnh phúc giữa những con dốc nghiêng ngả của Litchfield, Connecticut. Càng kể lại cho nhiều người câu chuyện này, cô càng cảm thấy dễ dàng hơn để quên đi sự thật. Một ngày nào đó, cô hy vọng mọi thứ sẽ như thể mẹ chưa từng giết cha dưới sự chứng kiến của mình.

Trong bữa tối tại quán Vong, Brian chuyển sang dùng rượu và Nora chọn Pellegrino. Hai người mỗi lúc một trở nên gần gũi hơn khi ăn uống bên nhau. Cô thậm chí đã có thể nhìn anh mà không nghĩ tới Brad Pitt. Chỉ riêng Brian thôi cũng đã đủ đẹp trai rồi.

Đó là còn chưa kể tới sự vui nhộn khi bên anh, điều không phải lúc nào cũng đúng với những anh chàng giàu có. Đã rất nhiều lần, những gã lăm của cô gặp hóa ra đều thuộc dạng tẻ ngắt và đầy tự phụ. Thật khó để tìm thấy ai giàu có và thú vị. Chính điều này khiến Nora thấy hạnh phúc khi gặp Brian.

Cảm giác ấy đến từ cả hai phía.

Dựa theo diễn biến mọi việc thì, có vẻ như họ sẽ không tới với những vũ điệu tại khu Hoa Sen. Cô cố hình dung ra căn hộ của anh. Sẽ rất rộng, chắc chắn rồi, có thể là một căn phòng trên mái một tòa nhà lớn. Hoặc cũng có thể một không gian áp mái thú vị nào đó. Cô sẽ sớm tìm ra thôi.

“Em vui chứ?”, anh hỏi.

“Tuyệt vời”.

Anh mỉm cười. Chỉ có điều đó không phải là một nụ cười hạnh phúc. Có điều gì đó đang khiến anh phiền lòng, trông anh có vẻ bối rối.

Nora dịch ghế lại gần anh. “Có chuyện gì không ổn à?”.

Anh luống cuống với chiếc thìa của món tráng miệng, như thể cả não bộ đang làm việc hết sức. Hình như là vậy. “Có một điều anh cần nói với em”, anh nói. “Anh cần phải thú nhận một thứ”.

“Anh đã kết hôn rồi”.

“Không, Nora ạ, anh chưa kết hôn”.

“Vậy thì là chuyện gì?”, cô hỏi

Bây giờ thì thìa tráng miệng đang được tăng cường độ. “Mà có một thứ khác anh không có”, anh nói. Cuối cùng sau khi đã đặt thìa xuống và hít sâu, “Điều anh đang cố nói là... anh không thực sự là một nhà phát triển phần mềm giàu có”.

Những lời nói lơ lửng trong không khí, cũng như sự yên lặng mà nó kéo theo. Nora không thể thốt nên lời. Khuôn mặt của Brian đỏ bừng và không phải do thứ đồ uống có cồn trước đó. Lời thú tội của anh đã khiến cả hai trở nên tỉnh táo.

“Anh nói với em điều này bởi lẽ anh không thể nói dối thêm

được nữa”, anh nói.

“Vậy sao anh lại làm vậy ngay từ đầu?”.

“Anh đã sợ là sẽ không được em để ý tới”.

Nora chớp mắt. “Vậy anh thực sự làm nghề gì?”, cô hỏi.

“Viết bài quảng cáo”.

“À, vậy nghĩa là nói dối để kiếm sống. Thế, đã không có những nhà tư bản liêu lĩnh đợi anh ở Boston phải không?”

“Không, chỉ là một khách hàng thôi. Gillette”.

Cô lắc đầu. “Để em nói rõ xem nhé - anh đã nghĩ rằng em sẽ chỉ thích anh nếu anh là một người giàu có?”.

“Anh đoán là mình đã nghĩ như vậy”.

“Hay là vì anh nghĩ rằng đó là cách duy nhất khiến em ngu với anh một đêm - như đêm nay chẳng hạn”.

“Không phải vậy”.

Cô nhìn anh đầy hồ nghi. “Thật chứ?”

“Được rồi, có thể là hơi đúng”, anh thừa nhận. “Ít ra thì lúc đầu là vậy. Nhưng như anh đã nói, anh không thể nói dối em nữa”.

“Có bất cứ điều gì anh kể là thật không?”.

“Có. Mọi thứ, thực ra là vậy. Tất cả mọi thứ trừ việc giàu có đến không tin nổi. Anh xin lỗi vì đã nói dối như vậy”, anh nói. “Em có thể tha thứ cho anh chứ?”.

Nora ngập ngừng, chỉ để hiệu quả hơn, trước khi vờ qua và nắm lấy tay anh. “Vâng”, cô nói. “Em có thể. Em tha thứ cho anh, Brian”.

Một vài phút sau, khi tất cả có vẻ đã ổn trở lại, cô xin phép rời khỏi bàn để đi tới phòng vệ sinh. Nó nằm ở phía trước nhà hàng.

Cô đi qua và hướng thẳng ra cửa, bắt taxi về nhà. Nora tự hỏi Brian sẽ mất bao lâu để nhận ra rằng cô sẽ không quay trở lại.

Chương 59

Người phụ nữ tóc vàng cao lớn quay mặt đi khi Nora bước qua. Họ đã ở rất gần nhau, cô thậm chí cảm thấy được sức hút từ dáng hình của Nora. Đúng là một khắc nguy hiểm. Không, đó là lỗi của cô.

Người tóc vàng đã ngồi ở quầy bar của Vong, nhấp vài ngụm Martini và quan sát Nora suốt cả buổi. Cô chắc chắn rằng mình đang được chứng kiến một buổi hẹn - có thể là lần đầu tiên, dựa trên cử chỉ của họ. Dù không thể nghe thấy cuộc hội thoại nhưng có thể thấy rõ rằng mọi thứ tiến triển khá tốt.

Chính vậy nên việc Nora đột ngột rời đi gây nên rất nhiều hoang mang.

Vài phút trôi qua. Người tóc vàng xiên quả oliu trong ly Martini với một chiếc tăm, tâm trí thả trôi theo nhiều khả năng khác nhau. Ví dụ như, Nora tạm rời đi để gọi một cuộc điện thoại chẳng hạn. Hay hợp lý hơn là cô ta ra ngoài để hút thuốc. Nhưng rồi thì, cô đã không thấy bất kỳ dấu hiệu nào trên tay Nora.

Người phụ nữ quay lại nhìn chiếc bàn, nơi người bạn hẹn của Nora vẫn đang ngồi. Anh ta rõ ràng là một người tốt mã, cô nghĩ. Trông anh ta giống với...

“Xin lỗi cô”, một giọng nói vang lên qua vai.

Cô quay lại và thấy một người đàn ông trung niên với mái tóc muối tiêu. Ông ta mặc một chiếc áo khoác thể thao cổ lọ và đã dùng quá nhiều gel sau khi cạo râu.

Cô hé nhìn nhưng không nói một lời, tiếp tục chờ đợi.

Người đàn ông đặt tay lên chiếc ghế đầu bên cạnh. “Đã có ai ngồi

đây chưa vậy?”.

“Tôi không nghĩ thế”.

Người đàn ông nhõn cười ẻo lả và ngồi xuống. “Khó mà tin được lại có một chỗ trống bên cạnh người phụ nữ xinh đẹp nhường này”, vừa nói ông ta vừa để tay lên quầy bar. Ông nghiêng về phía cô. “Tôi mời em một ly nữa nhé?”.

“Tôi chưa uống xong ly này”.

“Không sao, tôi sẽ đợi”, ông ta nói, gật đầu đầy tự tin. “Cả buổi tối cũng được, nếu buộc phải như vậy”.

Người phụ nữ tóc vàng mỉm cười lả lướt rồi nâng ly rượu Martini và đổ nó lên đầu gã đàn ông.

“Đó, xong hết rồi”, cô nói.

Cô đứng dậy và bước đi. Nhưng không phải ra phía cửa. Tin chắc rằng Nora sẽ không quay lại, cô đi về phía chiếc bàn, nơi một nửa còn lại của cuộc hẹn vẫn tiếp tục ngồi một mình.

“Xin lỗi anh, có phải anh đang đợi cô Nora Sinclair không?”.

Anh nhìn cô, một thoáng bối rối. “Ồ... vâng, thật ra là đúng như vậy”.

“Tôi e là cô ấy sẽ không trở lại”.

“Ý cô là sao?”.

“Tôi vừa nhìn thấy cô ấy bước ra khỏi nhà hàng”.

Càng hoang mang hơn, anh ngoái lại phía lối ra, ánh mắt dò tìm. Anh bắt đầu đứng lên.

“Đừng phí công”, cô nói. “Đã được năm phút rồi”.

Anh ngồi lại xuống ghế. “Tôi không hiểu. Cô là bạn cô ấy hay sao?”.

“Không”. Cô ngồi xuống chỗ lúc trước của Nora. “Tuy thế, anh có phiền không nếu tôi hỏi một số câu?”.

Chương 60

Nora thấy mình cần rời khỏi New York trong ít nhất một vài ngày. May mắn là có một nơi cô có thể tới.

Giao thông khá thoáng dãn về phía Bắc trên đường I-95. Mặc dầu vậy, tất cả đã thay đổi sau nửa tiếng hướng về Nam Boston. Một chiếc xe moóc gãy gập đã chặn cứng mọi ngã đường tới hàng dặm, và Nora nhớ lại vì sao mình đã luôn chọn đường hàng không.

Nhưng cô không thêm quan tâm.

Sau vụ nghĩa trang và bữa tối với Brian Stewart - gã học đòi Don Juan với không một đồng dinero dính túi - những gì Nora muốn là một chút ổn định trong cuộc sống. Lái xe cả ngày tới Boston là việc cô nên làm lúc này. Cũng tương tự như việc dành buổi tối bên chồng.

“Chúa ơi, xem anh đã nhớ em chưa kìa!” Jeffrey nói, chào đón cô ở phòng nghỉ của căn nhà cát nâu tại Back Bay. Anh giữ cô trong vòng tay, đặt lên môi những nụ hôn, chuyển dần xuống má, cổ rồi bắt đầu lại một lần nữa.

“Suýt nữa thì em đã tin anh rồi đấy”, Nora đùa. “Ở đây thì em nghĩ anh đã quên hẳn em rồi, nhất là sau hội chợ sách và những cô nàng Virginia đáng yêu đó”.

“Làm sao mà anh có thể quên cái này, và những cái này, và cái này nữa?”, Jeffrey hỏi.

“Em không thể đồng ý hơn”, Nora đáp.

Họ tiếp tục hôn và đùa cợt với nhau suốt cả cầu thang và bước vào phòng ngủ chính. Quần áo bữa bọn khắp phòng và thân thể ướt đẫm mồ hôi, họ đã bên nhau chiều hôm đó và lại một lần nữa lúc tối

muộn. Lúc duy nhất một trong hai người rời khỏi giường là khi Jeffrey chạy tới gặp anh chàng giao đồ ăn Việt Nam mà họ đã gọi.

Họ ăn sa lát táo bẹ, gà Cừu Long và thịt bò lá chanh trong khi âu yếm nhau và cùng xem phim *Phía Bắc miền Tây Bắc*. Nora yêu thích Hitchcock, một trong những gã lập dị nhất trên đời. Tuy vậy, đến đoạn Cary Grant đang đứng đưa ở mồm núi Rushmore, Jeffrey đã gà gât.

Nora kiên nhẫn chờ đợi. Khi cuối cùng đã nghe thấy tiếng huyết nhỏ từ mũi mà anh hay có khi ngủ, cô trườn khỏi giường, đi xuống hành lang. Vào thư viện và ngồi xuống trước máy tính.

Tất cả đều diễn ra rất êm thấm. Nora truy cập vào tài khoản nước ngoài của anh một cách dễ dàng, xem qua và thấy những gì Jeffrey đã để dành được phòng khi thiếu thốn. Gần 6 triệu đô la.

Khoảnh khắc của sự thật đang tiến lại gần, rõ ràng còn nhanh hơn người thợ chụp ảnh của tạp chí New York.

Nhưng một đầu lông lẻo đang cần được buộc lại ở Briarcliff Manor. Tất cả đều dính dáng tới một nhân viên bảo hiểm nào đó và vài kết quả kiểm tra. Liệu Alfie Hitchcock quá cố sẽ làm gì trong trường hợp này? Ông ấy hẳn sẽ cáu điên lên với cảnh tượng trong nghĩa trang. Nora nghĩ, và không thể giấu một nụ cười.

Chương 61

Du khách - à, vị Du Khách tội nghiệp - đang thấy bồn chồn, nản chí và rã rời khắp cơ thể. Có ít nhất một trăm nơi khác anh muốn tới, nhưng chốn này - nơi trú chân tạm thời lúc xa nhà - là chỗ anh cần có mặt.

Anh vẫn chưa hiểu được danh sách các tài khoản nước ngoài. Hiển nhiên là những kẻ có tên trong tệp tin đang cố trốn thuế. Nhưng bọn họ là ai? Giá tiếp cận danh sách này là bao nhiêu? Và tại sao nó lại được đánh đổi bằng mạng sống của một con người?

Anh đã đọc báo và ngón xong một quyển tiểu thuyết dày cộp của Nelson Demille viết về Việt Nam. Còn bây giờ, anh đang ngồi trên đi văng, đọc ấn phẩm mới nhất của tờ Họa báo Thể thao. Khi đang đọc ở một bài viết về hy vọng kéo cờ chiến thắng trong năm đang phai nhạt dần của đội bóng chày Red Sox tại Boston, sự yên tĩnh của căn phòng bị phá vỡ.

Ai đó đang đứng ở cửa.

Anh lặng lẽ nhắc khẩu Beretta lại bên mình và đứng dậy. Anh bước tới cửa sổ, kéo tấm rèm che lên để hé nhìn ra cửa trước. Để làm mọi việc tồi tệ hơn, trời đang mưa như trút, biến tất cả mọi thứ thành một đồng bùn nhão nhét.

Đang đứng ở đó là một gã cùng với chiếc hộp vuông mỏng dẹt trong tay. Ở đằng sau, phía lối đi, là chiếc Toyota Camry đang nổ máy.

Du Khách mỉm cười. Bữa tối đã được phục vụ.

Nhét khẩu súng lại sau lưng và phủ áo lên trên, anh mở cửa chào đón một anh chàng giao hàng khác từ Nhà Pizza của Pepe. Anh đã

kịp gọi đồ cả nửa tá lần từ lúc mới đến.

“Xúc xích và hành, đúng không ạ?”, người giao hàng hỏi. Trông cậu ta ở tầm tuổi đại học, hoặc là hơn. Khó mà nói chính xác được với vành mũ bóng chày sùm sụp đó.

“Đúng. Bao nhiêu?”.

“Mười sáu đô năm mươi”.

“Và cậu nghĩ là đến giờ tôi đã phải biết điều đó”. Du Khách tự lẩm bầm một mình. Anh mò trong túi quần nhưng rút ra tay trắng. “Đợi một chút, để tôi lấy ví”. Anh sắp quay đi thì chợt để ý thấy người giao hàng đang bị nước mưa hắt vào. “Sao cậu không vào trong nhà một lát?”, anh đề nghị.

“Cám ơn, tôi rất trân trọng điều ấy”.

Anh chàng bước vào trong khi Du Khách đi về phía bếp để tìm ví. “Trông ngoài kia ướt át quá”, anh nói với qua vai.

“Đúng thế. Ướt át nghĩa là chúng tôi còn bận hơn bình thường nữa”.

“Tôi cá là vậy. Sao lại ra ngoài ăn lúc trời đang mưa trong khi có thể gọi ai đó mang đồ đến, đúng không?”.

Du Khách quay trở lại với một tờ hai mươi trong tay. “Của cậu đây”, anh nói. “Hòa nhé”.

Người giao hàng đưa bánh pizza và nhận lấy tờ hai mươi. “Cám ơn, tôi rất trân trọng điều này”. Nói xong, anh ta cho tay vào trong áo mưa và mỉm cười. “Chỉ có điều chúng ta vẫn chưa hòa đâu”.

Du Khách điên cuồng vòng tay ra sau lưng, nhưng đã quá muộn. Một giây trước, đã có khẩu súng khác chĩa thẳng vào ngực anh.

“Không được động đây!”, người giao pizza nói. Anh ta bước quanh và lấy đi khẩu súng Beretta được Du Khách giắt bên quần.

“Bây giờ thì để cả hai tay lên tường”.

“Anh là ai?”.

“Tao là gã sẽ khiến mày ước mình đã gọi đồ ăn Trung Quốc, O’Hara ạ”.

Chương 62

Cảm thấy mình ngu ngốc đến không tưởng nổi, John O'Hara, Du Khách, để cho mình bị tóm dễ dàng. Anh không thể tin được rằng mình bị lừa bởi một tên oắt con, gã thanh niên trẻ, tên chó đẻ này.

“Được rồi, giờ hãy quay người lại, chậm thôi”.

O'Hara quay 180 độ. Chậm rãi.

“Giờ thì, nó đang ở đâu?”, gã hỏi. “Cái vali. Những thứ bên trong. Tất cả những gì mà có”.

“Tôi không biết. Thật lòng đấy, anh bạn”.

“Nhảm nhí”.

“Này, tôi đang nói thật đấy. Tôi đã giao nộp nó ngay khi vừa lấy được. Tại một gara ở New York”.

Người giao hàng chìa nòng súng vào trán O'Hara. Mạnh tới mức ê ầm. “Thế thì tao đoán chẳng còn gì để nói nữa”.

“Giết tôi rồi cậu cũng sẽ chết trong vòng hai mươi tư giờ thôi. Chính cậu. Cá nhân cậu thôi. Đòi mà”.

“Tao không nghĩ vậy”, Gã Pizza nói, và lên cò súng.

O'Hara cố đoán ý qua mắt của tên nhóc. Anh không thích thú lắm với những gì mình nhìn thấy. Lạnh lùng và đầy tự tin. Chắc hẳn cậu chàng này làm việc cho người bán những tệp tin đó lúc đầu. Có thể chính cậu ta là người bán. “Được rồi, được rồi, hượm đã. Tôi biết nó đang ở đâu”.

“Ở đâu?”.

“Tôi có nó ngay ở đây. Tôi giữ nó suốt cả thời gian qua”.

“Lấy ra cho tao xem”.

O'Hara dẫn gã xuống hành lang vào phòng ngủ. Anh có thể nghe thấy âm thanh yếu ớt từ dàn stereo nhà hàng xóm. Nghĩ tới việc kê cứu. “Dưới giường ấy”, anh nói. “Tôi sẽ lấy nó. Ở ngay trong túi cắm trại”.

“Mày chỉ việc đứng nguyên ở đó. Tao sẽ tự nhìn xuống giường thay cho cả hai”.

Người giao hàng cúi xuống để hé nhìn. Đủ để chắc là có một chiếc túi cắm trại màu đen. Gã mỉm cười. “Mày không biết nó là gì, phải không?”.

“Điều gì khiến cậu nói vậy?”.

“Vì nếu biết, tao không nghĩ là mày sẽ ngủ ở đây cùng với nó đâu”.

“Vậy thì tôi đoán là mình nên hân hoan mà trả lại cho cậu”.

“Đúng vậy. Giờ thì lôi nó ra đi. Đơn giản và dễ dàng”.

“Cậu là gì trong vụ này? Người bán ư? Hay một kẻ đưa tin khác?”.

“Chỉ việc lôi cái túi ra thôi. Mà nhân tiện, tao là một người đưa tin. Giống một người bạn cũ. Cái gã mà mày đã bán ở Ga Lớn Trung Tâm. Chúng tao đã như anh em một nhà”.

Du Khách quỳ xuống và chậm rãi với dưới gầm.

“Đề một tay lên trên giường”. Gã Pizza nói.

“Cậu nói sao cũng được”. Anh đặt tay trái lên tấm ga trải giường, bàn tay phải biến mất, lục lọi chiếc túi cắm trại.

Và khẩu súng dí sát bên cạnh.

“Lấy được chưa?”. Người giao hàng hỏi. “Đừng có giỡn với tao”.

“Rồi, lấy được rồi. Thoải mái một chút đi nào. Chúng ta đều là dân chuyên nghiệp cơ mà, phải không?”.

“Một trong hai có vẻ vậy đấy”.

O’Hara vung tay ra và nỏ hai phát súng, viên đạn xuyên qua lồng ngực tên còn lại. Hắn ngã vật xuống sàn, chết ngay tức khắc. Thật ra, có tới hai xác chết trong cánh cửa tủ quần áo ộp hai gương, còn sờn gai ốc hơn gấp đôi.

O’Hara lục tìm thẻ căn cước. Anh chẳng ngạc nhiên khi không thấy thứ gì. Thậm chí một chiếc ví cũng không.

Anh bước ra bếp và gọi một vài cuộc điện thoại cần thiết. Họ sẽ tới và dọn dẹp thi thể, thậm chí còn chùi cả vết máu trên thảm nữa. Rất hiệu quả. Cho tới lúc đó thì chỉ còn một việc để làm.

Anh mở hộp bánh pizza và cắn một miếng xúc xích cùng hành. Miếng đầu tiên luôn là ngon nhất. Và bây giờ, khi anh đang nhồm nhoàm đồ ăn, câu hỏi muôn thuở đó lại tới. Ai đã cử Gã Pizza bám đuôi anh? Ai có thể biết anh đang ở đây? Ai muốn anh phải chết?

Và làm thế nào anh có thể dùng những điều này làm lợi thế cho mình trong tương lai?

Liệu anh có tương lai không?

Chương 63

“Dạo này anh làm gì rồi, O’Hara?”

“Ồ. Em biết anh rồi còn gì, luôn giữ cho mình bận rộn. Còn cuộc kiểm tra nhỏ bé của chúng ta với Connor Brown quá cố thì sao rồi?”

“Không có gì... chẳng gì cả... hoàn toàn không”, Susan đáp, lộ rõ sự thất vọng.

Sau hai ngày chờ đợi tại căn hộ tạm bợ của mình, tôi nhận được điện thoại của cô vào buổi chiều. Báo cáo từ lần khám nghiệm tử thi thứ hai của Connor Brown vừa được đặt lên bàn cô. Susan nói lại rằng những cuộc kiểm tra toàn diện hơn vẫn mang lại kết quả như cũ. Anh chàng đó đã chết do tình trạng tim ngừng đập. Không có dấu hiệu bị đầu độc. Không có gì. Chẳng gì cả. Hoàn toàn không.

“Liệu có bất kỳ điều gì được phát hiện lần này mà cuộc khám nghiệm trước chưa tìm ra không?”. Tôi hỏi.

“Chỉ có một chỗ loét khá kinh tởm”, cô nói. “Đương nhiên, với một gã làm ngành tài chính chết vì đau tim ở tuổi bốn mươi, không có gì thực sự đáng ngạc nhiên”.

“Anh đoán là không. Chỉ vậy thôi à, còn gì không?”

“Ồ, ý anh là, ngoài những vết trầy xước vì thi thể bị rơi ra khỏi quan tài ấy hả?”

“Chết tiệt thật, cái thằng nhóc ở phòng thí nghiệm bệnh lý lại hót leo rồi, phải không?”

“Không, thật ra thì đó là tay cảnh sát vẫn còn nôn mửa suốt ba ngày sau, nhờ anh cả đấy”.

Tôi thấy mình mỉm cười khi nhớ tới cảnh tượng đã được cất giữ trong hồ sơ ký ức.

“Đó là một công việc bản thủ và ai đó phải làm thôi”.

“Ai đó ngoài anh ra, đương nhiên rồi”.

“Này, anh chàng đó đã không cười với câu chuyện đùa của anh”.

“Không cần phải nói thêm đâu”.

“VẬY thì, anh đoán là đến lúc gọi cho Nora rồi”.

“Em đã nghĩ về điều đó”, cô nói. “Có lẽ anh nên lờ kết quả khám nghiệm đi, để xem cô ta có bắt đầu run sợ không”.

“Nếu là một ai đó khác, thì anh sẽ nói Có. Nhưng không phải là Nora. Điều duy nhất là cô ta sẽ càng thêm nghi ngờ. Anh sợ cô nàng sẽ đáp trả đấy”.

“Anh chắc chứ?”.

“Chắc hết mức có thể. Anh nghĩ nếu chúng ta có gặp may với cô nàng này, thì dịp đó sẽ tới khi cô ta tin rằng mọi chuyện đã xuôi chèo mát mái”.

“Ví dụ như, tiền đã được chuyển đi?”.

“Đúng. Để cô ta biết được mình sắp giàu thêm một phẩy chín triệu đô la nữa”.

“Điều đó sẽ khiến em cảm thấy xuôi chèo mát mái”.

“Cả hai ta đều thế”.

“VẬY nghĩa là anh sẽ phải hành động nhanh hơn”. Susan nói. “Dù có viện lý do nào thì ‘Tám séc đang trên đường bưu điện’ cũng sẽ chỉ cho anh thêm một chút thời gian thôi”.

“Không thành vấn đề. Cray Reynolds đã tạo dựng được mối thiện cảm tốt với Nora. Thậm chí còn hơn nữa khi anh gọi điện báo

tin tức tốt lành này”.

“Hãy nhớ một điều”, Susan nói. “Sẽ luôn luôn có thêm ‘một điều’ với cô ta”.

“Cái gì vậy? ‘Một điều nữa’ của hôm nay đây à?”.

“Trong khi anh cố làm Nora mất cảnh giác, hãy chắc rằng mình không như vậy”.

Chương 64

Tôi không hề lãng phí thời gian. Ngay khi vừa dập máy với Susan, tôi bấm số di động của Nora. Cô ta không trả lời. Tôi để lại lời nhắn và không quên nói rằng mình mang tin tốt tới.

Nora cũng không phí phạm chút thời gian nào. Cô gọi lại gần như ngay lập tức. “Tôi có thể dùng một số tin tốt lành”, cô nói.

“Tôi đã nghĩ là có thể sẽ như vậy. Đó là lý do vì sao tôi gọi ngay cho cô.

“Nó liên quan tới...”, giọng cô rớt dần.

“Đúng vậy, kết quả kiểm tra từ lần khám nghiệm thứ hai đã tới”, tôi nói. “Trong khi tôi không rõ liệu ‘tin tốt lành’ là cách đúng để gọi nó hay không, thì cô sẽ rất vui khi biết rằng các cuộc kiểm tra kèm theo đều khẳng định kết luận của lần khám nghiệm ban đầu”.

Cô ta không nói gì.

“Nora, cô có ở đó không?”.

“Tôi đây”, cô đáp trước khi lại trở nên im lặng. “Anh nói đúng. ‘Tin tốt lành’ không phải là cách để diễn tả điều này”.

“Vậy ‘nhẹ nhõm’ thì sao?”.

“Có thể là đúng nó đấy”, cô trả lời, giọng nói dần trở nên ghen ngào. “Bây giờ thì Connor sẽ thực sự được yên nghỉ”. Nora khẽ khóc, và tôi phải thừa nhận rằng nghe khá thuyết phục. Với tiếng sụt sịt cuối cùng, cô nói lời xin lỗi.

“Không cần phải xin lỗi đâu, tôi biết chuyện này đã khó khăn đến thế nào đối với cô. Ừm, thật ra tôi đoán là mình không biết rõ lắm”.

“Chỉ là tôi không thể gạt bỏ suy nghĩ ấy ra khỏi đầu. Thực sự đào một chiếc quan tài lên”.

“Đó là một trong những kinh nghiệm khó chịu nhất trong nghề của tôi”, tôi nói.

“Điều đó có nghĩa là anh đã ở đó à?”.

Sự thật sẽ mang lại tự do cho bạn. “Tôi e là vậy?”.

“Vậy còn người chịu trách nhiệm toàn bộ chuyện này thì sao?”.

“Ý cô là gã O’Hara hâm hấp đó ấy hả?”.

“Phải, có điều gì đó nói với tôi rằng ông ta sẽ muốn tới tận nơi”.

“Có thể”. Tôi nói. “Nhưng ông ta vẫn ở lại Chicago. Ông ta không phải loại người thích làm vậy bần độn bàn tay. Tuy thế, tin tốt - và tôi nghĩ chúng ta thực sự có thể nghĩ đây là tin tốt - O’Hara cuối cùng đã sẵn sàng kết thúc vụ điều tra nhỏ bé của mình”.

“Theo tôi hiểu, ông ta đã hết nghi ngờ?”.

“Ồ, ông ta luôn hoài nghi mọi thứ”, tôi nói. “Về tất cả mọi người và mọi vật xung quanh mình. Mặc dầu vậy, trong trường hợp này, tôi nghĩ ngay cả ông ta cũng đã nhận ra rằng sự thật là sự thật. Công ty Bảo hiểm Trọn đời sẽ thực hiện thanh toán. Một phẩy chín triệu đô la, từng xu lẻ một”.

“Khi nào nó sẽ được tiến hành?”.

“Sẽ phải có vài thủ tục - cô biết đấy, luân chuyển giấy tờ thôi. Tôi có thể nói là sẽ có tờ séc sẵn sàng trong một tuần nữa. Như vậy ổn chứ?”.

“Hơn cả ổn, Có việc gì tôi cần phải làm trong lúc đó không? Điền cái gì đó chẳng hạn?”.

“Có một giấy biên nhận cần ký, nhưng cô sẽ làm việc đó khi đã

cầm tiền trong tay. Ngoài ra thì, cô chỉ cần làm một việc nữa”.

“Gì vậy?”, cô hỏi.

“Cho phép tôi mời cô dùng bữa trưa, Nora ạ. Sau tất cả những gì tôi bắt cô phải trải qua, đó là điều ít nhất tôi có thể làm”.

“Việc đó thực sự không cần thiết. Thêm vào đó, đâu phải anh bắt tôi chịu đựng điều gì. Anh đã rất tử tế. Tôi nói thật lòng đấy, anh Craig”.

“Cô biết không, cô nói đúng đó”. Tôi vừa nói vừa cười. “Nếu có bao giờ được một bữa ăn do công ty trả tiền, thì đây là lúc đó đấy”.

“Amen”, cô cũng cười lại. Kiểu cười dễ dàng và thoải mái. Dễ chịu. Không gò bó.

Âm nhạc vang lên bên tai tôi.

Như tiếng ai đó sắp mất cảnh giác.

Chương 65

Tối giờ nghỉ trưa, Susan bước vào quán Angelo's, một trong những nhà hàng Ý lâu đời và uy tín nhất, cũng không xa văn phòng FBI lắm. Bác sĩ Donald Marcuse đang đợi cô tại một bàn khuất ở phía sau.

“Susan. Quả là một niềm vinh hạnh. Hãy tưởng tượng mà xem, kéo được cô ra khỏi văn phòng cơ đấy”.

Susan mỉm cười. Donal Marcuse luôn biết cách làm cô dễ chịu bằng tài mĩa mai châm biếm của mình. Anh là một bác sĩ tâm lý pháp y thường làm việc với Cục điều tra, nhưng cô đã từng điều trị với anh trong sáu tháng, sau khi cuộc hôn nhân tan vỡ.

“Nhân tiện nói thêm, tóc cô trông tuyệt lắm”, anh nói. Cô đang để kiểu đầu bob ngắn và mới bắt đầu nhuộm hơi nâu.

“Chỉ vì mục đích thông tin thôi nhé”, Susan nói, “chứ không phải là tôi quan tâm đâu, nhưng kiểu tóc này bây giờ có được coi là gợi cảm không?”.

Vị bác sĩ nhún vai: “Giả thuyết của tôi là thế này: nếu một người phụ nữ đã nói được thế, thì một gã đàn ông cũng có thể. Không rõ là giả thuyết này có cần đưa đi kiểm nghiệm không đây”.

“Chắc là không. Quá logic rồi”.

Họ gọi đồ ăn rồi bàn về vụ việc hiện thời và những lễ thói ranh mãnh của New York cho tới khi Susan liếc nhìn đồng hồ.

“Một ngày thế là đủ?”, Marcuse nói và mỉm cười dễ chịu. “Thực sự thì cô đang nghĩ gì trong đầu vậy?”.

Một vài phút tiếp theo, Susan kể cho vị bác sĩ tâm lý nghe

những gì mình biết về Nora Sinclair. Sau đó cô đề nghị anh thoải mái điền vào chỗ trống đến chừng nào có thể. Cô muốn biết điều gì đã biến Nora thành một tên sát nhân và chính xác thì cô ta thuộc loại sát nhân nào.

Đúng theo phong cách của mình, Susan ghi lại lời của Marcuse nói. Cô sẽ xem lại những ghi chép đó khi quay trở về văn phòng để có thể chia sẻ chúng với O'Hara.

Theo Marcuse, một “góa phụ đen” là kiểu phụ nữ sát hại bạn đời hoặc người tình một cách máy móc, thỉnh thoảng cũng có thể là thành viên trong gia đình. Có thể thay từ “góa phụ” bằng “tội ác sinh lợi”. Với loại sát nhân này, mọi thứ chỉ thuần túy là công việc kinh doanh. Động lực cơ bản chính là lợi nhuận.

“Hầu hết các nữ sát thủ hàng loạt đều nhắm vào lợi nhuận”, Marcuse nói, và hẳn anh sẽ phải biết điều đó.

Người bác sĩ tiếp tục câu chuyện một cách dễ chịu và thực tế. Nora có thể đã khắc sâu vào tâm trí rằng không thể tin tưởng được đàn ông. Có thể bản thân cô ta cũng đã rất đau đớn.

Hơn thế, bà mẹ cũng đã từng bị một người đàn ông phụ bạc, hoặc là nhiều người đàn ông, khi Nora còn bé.

“Có lẽ Nora đã bị lạm dụng khi còn là một đứa trẻ. Hầu hết các đồng nghiệp của tôi sẽ nói như vậy. Tôi thì không quan tâm tới một câu trả lời dễ dàng đến vậy. Thế thì mất hết cả vui”.

Donald Marcuse cuối cùng cũng dừng nói về Nora và nhìn sang Susan. “Cô nàng thực sự chọc tức cô rồi, phải không? Chẳng giống cô chút nào”.

Susan ngẩng lên từ đồng ghi chép. “Cô ta rất nguy hiểm, Donald ạ, tôi không quan tâm nếu cô ấy có từng bị lạm dụng đi nữa. Cô ta xinh đẹp và duyên dáng, nhưng đó là một kẻ sát nhân. Và cô ta sẽ

không dừng lại đâu”.

Chương 66

Điện thoại trong ngôi nhà ở Westchester đổ chuông vào sáng hôm sau, tầm mười một giờ. Nora nhắc máy và đoán là Craig đang gọi tới hẹn lại buổi ăn trưa lúc đầu giờ chiều cùng ngày.

Cô đã lầm.

“Nora, có phải chị đó không?”.

“Đúng thế. Ai đang nói vậy?”.

“Elizabeth”, cô nói. “Elizabeth Brown”.

Chết tiệt. Em gái Connor đang gọi tới từ Santa Barbara và Nora ngay lập tức cảm thấy một chút ngớ ngẩn vì đã không nhận ra giọng nói ấy. Sau cùng thì, nói cho đúng, cô đang là khách trong nhà của cô em gái đó.

Dẫu sao thì mối lo âu đó đã không tồn tại lâu. Sự ngọt ngào vì cảm giác tội lỗi của Elizabeth lại tiếp diễn. Cô đã không thể dễ chịu hơn.

“Em đã rất lo lắng cho chị”, cô nói. “Chị ổn cả chứ?”.

Nora mỉm cười với mình. “Cám ơn em, Elizabeth. Chị đang cố đứng vững. Chị rất cảm kích vì em đã hỏi thăm. Em biết đấy, chị đã rất thận trọng khi ở lại đây. Đương nhiên chị không muốn mình lưu lại lâu hơn mong đợi”.

“Ôi, làm ơn đi, em hy vọng chị không nghĩ rằng đó là lý do em gọi điện”, cô nói. “Không gì có thể xa xôi hơn là ý nghĩ đó trong tâm trí em”.

“Em chắc chứ?”.

“Hẳn rồi. Bên cạnh đó, em thậm chí sẽ chẳng có thời gian lo thu

xếp cho căn nhà ngay cả khi em muốn vậy”.

“Chị hiểu vậy nghĩa là công việc đang rất bận rộn”.

“Vâng. Có hai tòa nhà do em thiết kế đang được thi công và cái thứ ba chuẩn bị đào móng”.

“Cuộc sống quynh rữ của một nhà thiết kế, nhĩ?”.

“Ước là vậy”, cô nói và thờ dài. “Không hẳn, em e là mình khá rập khuôn khi vơ vào người cả đồng giờ làm. Có lẽ đó là cách tốt nhất để không nghĩ về Connor”.

“Chị biết”, Nora nói. “Gần đây chị cũng đã nhận thêm ba khách hàng nữa - hơn cả những gì thời gian biểu cho phép”.

Hai người tiếp tục nói chuyện trong vài phút. Không có gì gượng ép trong cuộc hội thoại. Không hề ngập ngừng. Từng câu nói đều có vẻ được thốt ra rất tự nhiên.

“Chị biết không, thật tiếc”, Elizabeth nói.

“Chuyện gì cơ?”.

“Hoàn cảnh mà chúng ta quen biết nhau ấy. Hai ta có thật nhiều điểm chung”.

“Em nói đúng đấy. Quả là như vậy”.

“Có lẽ nếu những chuyên công tác đưa chị tới đây, chúng ta có thể hẹn ăn trưa hay gì đó. Hoặc nếu em quay lại New York chẳng hạn?”.

“Chị rất thích”, Nora nói. “Thật sự rất thích. Hẹn vậy nhé”.

Trong mơ ấy, Lizzie.

Chương 67

Mười hai rưỡi, tôi rẽ vào lối trước nhà Connor Brown - đó là cách tôi luôn nghĩ về nơi đó: nhà của Connor Brown. Thậm chí trước khi dừng xe, Nora đã bước ra khỏi cửa trước.

Cô mặc một chiếc váy mùa hè không tay nhẹ nhàng với hoa văn đồ xanh. Chiếc váy khéo léo để lộ làn da rám nắng, đó là chưa kể tới đôi chân. Cô vào trong xe và thông báo rằng mình đã đói mềm.

“Cả hai chúng ta đều vậy”, tôi nói.

Chúng tôi lái xe tới một nhà hàng mang tên Le Jardin du Roi trong khu Chappaqua. Đó là một địa điểm thượng hạng mà không quá đắt đỏ, và tôi đoán sự hòa quyện giữa những tấm vải lanh trắng cùng xà gỗ đủ điều kiện để nó mang về thời trang ngoại ô hợp thời. Chúng tôi chọn một bàn dành cho hai người ở góc xa.

Khách khứa trong quán một nửa bàn chuyện làm ăn, nửa còn lại gồm các quý bà tụ tập. Với bộ đồ vét của mình và chiếc váy hè của Nora, chúng tôi thuộc cả hai nửa. Tuy vậy không có gì phải nghi ngờ rằng Nora là người phụ nữ hấp dẫn nhất trong nhà hàng - và những cái ngoái đầu vô tình của những người đàn ông mặc vét khác đã khẳng định điều đó.

Một người hầu bàn bước tới. “Tôi có thể lấy cho hai người đồ gì để uống ạ?”.

Nora nghiêng người qua bàn. “Liệu anh có gặp rắc rối không nếu chúng ta dùng rượu?”, cô hỏi.

“Còn tùy xem bao nhiêu”, tôi trả lời, không quên mỉm cười. Khi cô cười trở lại, tôi trấn an, “Không, như vậy sẽ không phạm luật công ty đâu”.

“Tốt”. Cô cầm thực đơn rượu và đưa nó cho tôi.

“Không, cô cầm đi”, tôi nói. “Cô sẽ quyết định”.

“Nếu anh cứ khăng khăng như vậy”.

“Ông bà có cần một phút không?”, người hầu bàn hỏi.

“Không, không cần thiết phải vậy”, Nora nói. Cô kéo danh sách rượu lại phía mình và lập tức chạy ngón trỏ dọc trang giấy, dừng lại nửa chừng.

“Loại Châteauneuf-du-Pape”, cô thông báo. Một quyết định trong vòng sáu giây.

“Một người phụ nữ biết mình muốn gì”. Tôi nói trong khi người hầu bàn gạt đầu và rời đi.

Nora nhún vai. “Ít ra là khi liên quan tới rượu”.

“Tôi đang nghĩ một cách tổng quát hơn”.

Cô nhìn tôi đầy tò mò. “Ý anh là sao?”.

“Ví dụ như nghề nghiệp chẳng hạn. Tôi có một ấn tượng rõ ràng rằng ngay từ nhỏ cô đã biết mình muốn trở thành một nhà thiết kế nội thất rồi”.

“Không đúng”.

“Ý cô là đã không luôn luôn thay đổi vị trí đồ đạc trong Căn nhà Mơ ước của Barbie sao?”.

Cô bật cười và có vẻ đang có một khoảng thời gian khá tốt tính đến giờ. “Thôi được, đúng vậy”. Cô nói. “Vậy còn anh thì sao? Anh có luôn biết những gì mình muốn làm không?”.

“Không, tôi đã chỉ bán nước chanh tại quầy giải khát thôi. Không phải các khoản bảo hiểm”.

“Có lẽ đó là những gì tôi đang thực sự muốn hỏi”, cô nói. “Xin

đừng hiểu lầm, nhưng với anh tôi có một ấn tượng hoàn toàn ngược lại: Rằng có lẽ anh sinh ra để làm việc khác”.

“Chẳng hạn như việc gì? Cho tôi một ví dụ xem nào. Cô thấy tôi như thế nào hả Nora? Đáng lẽ tôi nên làm gì?”.

“Tôi không biết nữa. Một cái gì đó...”.

“Lý thú hơn?”.

“Tôi không định nói thế”.

“Có đấy - và không sao đâu. Tôi không thấy mình bị xúc phạm”.

“Anh không nên thấy thế. Thực tế là, anh nên coi đó như một lời khen”.

Tôi cười khẩy. “Giờ thì cô đang đẩy vận may đi đây”.

“Không, em nghiêm túc đấy. Anh có một phong cách nhất định, một dạng sức mạnh từ bên trong. Và anh rất vui tính”.

Tôi đã không phải trả lời nhờ người phục vụ bàn quay trở lại cùng chai rượu. Trong khi anh ta mở chai, Nora và tôi trao nhau một vài ánh nhìn qua thực đơn. Cô ta đang lả lướt với mình?

Không, Einstein ạ, chúng tôi đang tán tỉnh lẫn nhau.

Khuấy nhẹ và nhấp một ngụm, Nora đã thẩm định xong vị Châteauneuf-du-Pape. Người hầu bàn rót rượu. Khi anh ta rời đi, cô nâng cốc. “Dành cho Craig Reynolds. Vì đã lịch thiệp đáng kinh ngạc với tôi trong suốt cuộc thử thách này”.

Tôi cảm ơn cô và chúng tôi chạm cốc, dán mắt vào nhau.

Và tôi biết rằng thử thách thật sự mới chỉ bắt đầu.

Chương 68

Cánh áo vét bàn chuyện làm ăn đã rời đi. Và các quý bà cũng vậy. Chỉ còn lại hai người trong đám thực khách chiều hôm đó tại Le Jardin. Món pate của nhà hàng và salad trộn dầu cọ, món cá hồi nướng cùng món sò St-Jacques - tất cả các món ăn đều đã được chúng tôi ung dung thưởng thức tới miếng cuối. Còn lại trên chiếc bàn hai người trong góc là những ngum rượu cuối cùng.

Từ chai Châteauneuf-du-Pape thứ ba.

Xin nhớ rằng, kế hoạch ban đầu đã không hề bao gồm việc uống cạn nửa vườn nho vào bữa trưa. Tuy vậy, khi chúng tôi rời đi thì nó đã bị đảo lộn, và lại đảo lộn một lần nữa. Sau rốt thì, lượng còn sẽ dẫn lối cho sự thật. Còn cách nào hay hơn tôi cần làm để phát hiện ra điều gì đó ở Nora? Càng nói chuyện nhiều, cơ hội của tôi sẽ càng tăng cao. Ít nhất thì đó là những gì tôi cố nói với chính mình.

Cuối cùng tôi cũng liếc nhìn đám nhân viên nhà hàng, những người đang dọn bàn cho bữa tối. Một người dọn dẹp đang uể oải khua chổi phía quầy bar. Tôi quay lại nhìn Nora. “Em biết không, có một sợi dây khá mỏng manh giữa việc nấn ná và la cà. Anh nghĩ chúng ta đã chính thức bước qua ranh giới đó rồi”.

Cô nhìn ra xung quanh xem tôi đang nói gì. “Anh nói phải”, cô thẹn thùng cười lại. “Chúng ta nên đi thôi trước khi anh chàng kia tới quét bay ta như vụn bánh mì”.

Tôi ra hiệu tính tiền với người hầu bàn lúc này đã có thể thờ phào nhẹ nhõm. Khoản tiền bo 30 phần trăm được để lại giúp chúng tôi rời đi bớt áy náy - nếu không hẳn là tỉnh táo. Tôi cũng đã tiên liệu được Nora sẽ như vậy. Rốt cuộc thì cô chỉ nhỏ gầy như

tay vịn cầu thang. Nhưng kể cả khi nặng hơn cô tới bốn mươi cân, tôi cũng thấy ngấm đòn.

“Sao chúng ta không đi dạo một lát”. Tôi nói ngay khi vừa bước ra ngoài.

Tôi được trấn an khi cô đồng ý. Uống vì công việc là một chuyện, uống rượu và lái xe lại là chuyện khác. Một chút không khí trong lành và tôi biết mình sẽ ổn.

“Có thể chúng ta sẽ gặp nhà Clinton”. Nora líu lo. “Họ sống ngay trên phố này”.

Tôi quyết định bỏ qua câu này. Quá dễ. Chúng tôi tản bộ trên vỉa hè dọc theo những cửa hàng mặt phố. Tôi dừng lại bên cửa sổ một cửa hiệu đồ thêu mang tên Mũi Kim Bạc.

“Nó làm anh nhớ tới mẹ”, tôi nói. “Bà rất thích đan”.

“Bà hay đan những thứ gì?”, Nora hỏi, tỏ ra là một người biết lắng nghe tuyệt vời đến ngạc nhiên, không hoàn toàn chỉ nghĩ về bản thân mình như tôi đã mong đợi.

“Những vật thông thường ấy mà. Ga phủ giường, khăn quàng cổ, áo len. Thật ra, anh nhớ một dịp Giáng Sinh nọ khi còn học cấp ba, mẹ đã đan cho anh hai chiếc áo len: một chiếc màu đỏ, cái kia màu xanh da trời”.

“Như vậy thật ngọt ngào”.

“Ừ, nhưng em không biết mẹ anh đâu”. Tôi vừa nói vừa giơ một ngón tay lên. “Vào bữa tối Giáng sinh đó, anh đã mặc chiếc áo màu đỏ - và em biết bà nói gì không? “Sao vậy, con không thích chiếc màu xanh ư?”.

Nora đẩy vai tôi. “Anh đang bịa!”.

Quả là vậy.

“Không thật đấy”. Tôi nói. Chúng tôi lại tiếp tục rảo bước.
“VẬY còn mẹ em thì sao? Bà có hay đan không?”

Đột nhiên trông Nora có vẻ khó chịu. “Mẹ em... đã qua đời vài năm trước rồi”.

“Anh rất tiếc”.

“Không sao. Bà đã là một người mẹ tuyệt vời lúc sinh thời”.

Chúng tôi tiếp tục đi bộ, chỉ có điều giờ thì chỉ còn sự im lặng.

Tôi lắc đầu. “Thấy anh đã làm gì chưa?”.

“Gì cơ?”.

“Có một khoảnh khắc thật tuyệt vời làm hỏng nó”.

“Đừng có ngốc thế”, Nora nói và vẫy tay. “Đây vẫn là một khoảnh khắc gian tuyệt vời. Trên thực tế, nó là một trong những khoảnh khắc tuyệt nhất em có được gần đây. Em thực sự rất cần nó”.

“À, em chỉ nói vậy để anh thấy đỡ hơn mà thôi”.

“Không, em đang nói vậy vì chính anh đã làm em thấy ổn hơn. Anh có thể hình dung ra đấy, mấy tuần qua thật kinh khủng. Và rồi, từ một chốn nào đó, anh xuất hiện”.

“Ừ, trừ việc anh chỉ khiến mọi chuyện thêm khó khăn với em”.

“Lúc đầu thì, đúng vậy”, cô nói. “Tuy nhiên, hóa ra anh lại là một sự may mắn được nguy trang”.

Tôi cố không để mình lưỡng lự trước những từ cuối cùng đầy trớ trêu ấy khi cả hai dừng lại trước một ngã rẽ để đợi sang đường. Mặt trời buổi chiều đang hạ dần xuống phố. Nora khoanh tay trước ngực và khẽ rùng mình. Thực lòng, trông cô có vẻ mỏng manh và yếu ớt.

“Đây”, tôi nói. Tôi cởi áo vét ngoài và choàng qua vai cô. Trong

khi cô kéo ve áo lại, tay chúng tôi thoáng chạm vào nhau. Tấm biển ĐI BỘ trước mặt nhấp nháy, nhưng cả hai không dịch chuyển một bước. Thay vào đó chúng tôi đứng lại, lặng thinh, nhìn nhau.

“Em không muốn ngày hôm nay kết thúc”, cô nói. Và rồi Nora nghiêng người lại gần hơn, giọng hạ xuống trầm thì. “Hãy đi đâu đó, nhé?”.

Chương 69

Không cần là Johnny Casanova cũng có thể hiểu ý cô. Hãy đi đâu đó. Ngay cả Johnny Knucklehead cũng sẽ đoán ra được lời gợi ý không-máy-tinh-tế đó. Nora không phải đang nói tới việc đi uống cà phê để đầu óc tinh táo hơn.

Không thứ rõ ràng nhất với tôi thời điểm đó là: *Johnny O'Hara sẽ trả lời như thế nào?*

Suốt cả buổi tôi không hề lấy làm bận tâm khi thấy mình và Nora đang gần gũi nhau hơn, tán tỉnh, hay bất kể thứ gì mà hai chúng tôi đã làm. Trên thực tế, đó chính là ý tưởng từ đầu. Nhưng bây giờ đột nhiên mọi chuyện trở nên quá gần gũi.

Liệu cô ta có thể thích mình không? Tất nhiên, không thật sự là mình. Mà là Craig Reynolds, anh chàng bảo hiểm.

Có thể là do phần rượu cô đã uống. Hoặc có thể do một thứ gì đó khác, một thứ gì đó tôi đã không nhìn thấy. Một góc chơi nào đó của cô nàng. Nhưng có một điều chắc chắn. Cô nàng không theo đuổi tôi vì tiền.

Bán bảo hiểm trọn đời không hẳn được coi là một nghề giàu có. Ngay đến những người giỏi nhất cũng không thể sánh tầm với Connor Brown, nhà quản lý quỹ phòng hộ và cố vấn tài chính uy tín. Bên cạnh đó, Nora đã nhìn thấy tôi sống với cái tên Craig. Cô đã biết rằng chiếc BMW và những bộ cánh hào nhoáng chỉ là vẻ bề ngoài. Nhưng mặc cho tất cả những điều đó, cô ta đã nói những gì mình đã nói.

Hãy đi đâu đó.

Tôi đứng đó, một góc ngã rẽ của khu buôn bán Chappaqua. Cơ

hội để rẽ theo bất kì hướng nào.

“Đi theo anh”, tôi nói.

Chúng tôi rào bước trở lại nơi đậu xe phía ngoài nhà hàng. Tôi mở cửa xe phía ghế ngồi dành cho khách.

“Anh đang đưa em đi đâu vậy?”, cô hỏi.

“Rồi em sẽ biết”.

Tôi vòng qua và ngồi xuống sau tay lái. Chúng tôi thắt đai an toàn và tôi bắt đầu nổ máy, rồ ga vài lần trong khi vẫn còn đậu xe. Và rồi đạp bàn lái.

Chương 70

Nora hiểu ra vấn đề khoảng một dặm trước khi chúng tôi tới nơi.

“Anh đang đưa em về nhà, phải không?”.

Tôi quay lại nhìn cô và chậm chậm gật đầu. “Anh xin lỗi”, tôi nói.

“Cả hai chúng ta đều vậy. Anh đã làm đúng. Chắc là do những chai rượu đó. Em xấu hổ quá”.

Giọng nói, cử chỉ - tôi làm mọi thứ trông như thể đó là một quyết định dễ dàng, rằng ý nghĩ ở bên cô chưa một lần len lỏi trong tâm trí. Giá điều đó là sự thật.

Nora là một phụ nữ tuyệt đẹp, người đang trao cho tôi một lời mời gọi kinh ngạc. Tôi đã phải dùng đến từng gam ý chí để nhắc nhở bản thân lý do vì sao mình tới với cô nàng ngay từ đầu.

Tuy vậy, vẫn không thể phủ nhận một vài cảm xúc, một sự gắn kết giữa chúng tôi. Một điều gì đó khiến tôi bị thuyết phục rằng cô đã không giả mạo. Và ngay cả khi điều đó đúng, sao lại phải quan tâm chứ?

Chúng tôi lái xe dọc phần đường còn lại tới “nhà của Connor” trong yên lặng. Lần duy nhất hé nhìn sang phía bên kia, tôi không thể không chú ý rằng vạt váy đang được kéo dần lên cao. Bắp đùi rám nắng, thon thả, rắn chắc, lại một lần nữa nhắc tôi về những gì mình đang bỏ lỡ.

Tôi rẽ vào lối trước hình vòng cung và dừng xe trên tiếng đá cuội lạch xạch. Đó cũng là lúc cô nàng tha cho tôi.

“Em hiểu”, cô nói. “Có lẽ đó không phải là việc hay nhất chúng

ta nên làm. Không phải trong trường hợp này”.

“Có lẽ là không”.

“Cám ơn anh vì bữa trưa, em đã có một khoảng thời gian rất tuyệt”. Cô nghiêng người sang và trao cho tôi một nụ hôn thoáng qua trên má. Tôi có thể cảm thấy từng sợi tóc lòa xòa trên mặt. Tôi có thể ngửi thấy mùi nước hoa, rất dễ chịu, gần như vị cam quýt vậy.

“Anh... à... ừm”. Tôi háng giọng. “Anh sẽ báo cho em biết chừng nào những giấy tờ thủ tục liên quan đến khoản tiền bảo hiểm được hoàn thành, nhé?”.

“Chắc chắn rồi, anh Craig. Anh đã thật tuyệt”.

Nora bước ra khỏi xe và chậm chậm đi tới những bậc thềm trước nhà. *Và bước ra khỏi cuộc đời mình ư?* Tôi đợi cô lấy chìa khóa nhà ra khỏi ví. Tôi phải ngoảnh đi trong vài giây để loay hoay với mấy nút bấm của đài radio. Khi nhìn trở lại, cô vẫn đang cố mở cửa.

Tôi hạ kính xe xuống. “Mọi chuyện ổn chứ?”.

Cô quay lại và lắc đầu rồi thở dài chán nản. “Cái chìa khóa chết tiệt này bị kẹt rồi. Chuyện này càng ngày càng trở nên đáng xấu hổ hơn”.

“Đợi một lát”.

Tôi bước ra khỏi xe để xem xét mọi việc. Không có gì phải nghi ngờ, có một chiếc chìa khóa trong ổ.

Tuy nhiên, bị kẹt ư, không hề.

Ngay sau khi vừa được ấn chặt, chiếc khóa trượt nhẹ nhàng vào trong ổ trụ. Tôi xoay người và thấy Nora đứng đó, cách mình chưa đầy vài centimét.

“Người hùng của em”, cô nói, ép sát cơ thể mình vào tôi. Đôi

chân vô cùng rắn chắc. Bộ ngực mềm mại. Cô vòng tay quanh người tôi và bắt đầu hôn nhẹ lên môi dưới. “Em đã nói dối đấy. Em không hề nghĩ rằng đây là một ý tồi”.

Đó là lúc bản năng trời dậy và ý chí của tôi hoàn toàn gục ngã.

Tôi đáp trả nụ hôn của Nora.

Chương 71

Như một con sóng thần, hai chúng tôi tràn vào phòng nghỉ của ngôi nhà. Tôi đá cửa đóng sầm lại phía sau. *Mày đang làm gì thế, O'Hara?*

Vẫn còn thời gian để dừng lại. Một cơ hội để rút ra. Tất cả những gì mình cần làm là ngừng hôn Nora.

Nhưng tôi đã không thể dừng lại. Cô thật mềm mại và tuyệt diệu trong vòng tay tôi. Mùi hương thật quyến rũ: cả cơ thể, mái tóc. Cặp mắt màu xanh đã ở rất gần.

Nora nắm lấy tay tôi và lướt nó dọc theo phía trong bắp đùi. Hơi thở cô nén lại. Khi tôi chạm tới làn vải lụa lót mềm mại, cô túm lấy tôi chặt hơn, phần hông cử động theo từng sự động chạm. Cô bắt đầu rên rỉ, và nó phải là thật, phải là như vậy. Tại sao cần giả bộ với tôi chứ?

Áo sơ mi được lột tung. Quần dài được kéo xuống. Chúng tôi ngừng hôn nhau trong một khắc - chỉ đủ để nâng chiếc váy của Nora qua đầu. “Làm tình với em đi”, cô nói, khẽ khàng như thể hết hơi. Và chỉ như vậy. Chỉ có điều nó vang lên rất gợi tình và không thể cưỡng lại.

Nora kéo cả hai chúng tôi xuống sàn và cười lên tôi. Cô đẩy đồ lót xuống bên cạnh, nắm tôi trong tay và dẫn lối vào bên trong mình. Ngay cả trong khoảnh khắc nóng bỏng ấy, một lời khô hài chạy ngang qua tâm trí tôi: *Mày xong rồi, O'Hara ạ.*

Tôi cảm thấy choáng váng. Cả căn phòng đang xoay tròn. Căn phòng ư? Chúng tôi đang ở phòng nghỉ lát đá cẩm thạch tại nhà của Connor Brown, người đàn ông cô đã đính hôn. Người có thể đã do

chính tay cô nàng sát hại. Không thể hỗn độn hơn được nữa, tôi nghĩ.

Nghĩ lại đi. Việc tiếp theo mà tôi biết là tiếng chuông phía dưới chân. Chỉ mất một quãng để hiểu ra đó là cái gì.

Điện thoại di động.

Chúa ơi. Tôi biết đó là ai. Susan! Cô chắc hẳn gọi tới xem mọi việc thế nào. Nói về chuyện tính toán thời gian một cách đáng kinh ngạc.

“Đừng có nghĩ đến chuyện nhận cuộc gọi đó”, Nora nói.

Đừng lo, anh không nghe đâu.

Tiếng chuông ngưng bật trong khi chúng tôi tiếp tục, không lỡ một nhịp. Chúng tôi chìm trong nhịp điệu, ăn ý tới kinh ngạc. Nora lướt những lọn tóc nâu óng đẹp qua khuôn mặt tôi. Cô ở bên trên, rồi lại xuống dưới; cô quỳ lên hai tay và chân, những đường cong thanh tú và tiếng rên trầm tiếp tục đòi hơn thế nữa cho tới khi phòng nghỉ vang vọng tiếng cả hai đã đạt tới đỉnh điểm.

Trong một vài phút, nếu không hơn, cả hai chỉ nhìn chăm chú lên trần, không nói một điều gì, cố lấy lại hơi thở.

Cuối cùng, tôi nháy mắt. “Chìa khóa bị kẹt?”

“Này, anh là người đã bị lừa cơ mà”.

“Anh đã như thế, đúng không?” Tôi nói. Và rồi chúng tôi bật cười, cười một cách thật sự, như thể đó là điều buồn cười nhất đã từng xảy ra với một trong hai người. Nora có một tiếng cười tuyệt vời mỗi khi cô thả lỏng mình. Nó khiến bạn muốn hòa theo giọng cười ấy.

“Anh có đói không?”, cô hỏi. “Thịt nướng nhé? Bọn em có loại Kobe. Hay món ốp la thì thế nào?”

“Em cũng biết nấu nướng”.

“Em sẽ coi đó là câu trả lời Có. Nếu anh muốn thì có chỗ tắm trong phòng nghỉ dành cho khách đây. Ở tầng trên, phòng đầu tiên bên phải”.

“Thế thì tuyệt”.

Cô quay nghiêng người và hôn tôi. “Không tuyệt bằng anh đâu, Craig Reynolds”.

Chương 72

Tôi bước ra khỏi nhà tắm và xoa tay trên tấm gương mờ hơi cho tới khi có thể thấy hình ảnh của chính mình đang nhìn chăm chăm trở lại. Tôi lắc đầu. Và lại lắc đầu một lần nữa.

Thế đấy, giờ thì mày đã thực sự làm chuyện đó rồi, O'Hara.

Nhiệm vụ bí mật đòi hỏi một khoảng nhất định dành cho những thủ đoạn và sự xảo quyệt - nhưng chuyện này đã vượt quá giới hạn. Tôi đã tiến quá xa so với những gì công việc yêu cầu, và không hẳn theo cách mà người ta sẽ trao tặng huân chương tại Tòa nhà Hoover ở Washington.

Từ giờ trở đi, chuyện này sẽ vô cùng, vô cùng gian xảo.

“Craig, anh ổn chứ?”

Nora đang gọi từ chân cầu thang. Tôi mở cửa phòng tắm. “Tắm tấp thật là tuyệt. Anh tới ngay đây”.

“Tốt”, cô nói. “Bởi vì món ốp la sẽ sẵn sàng chỉ trong nháy mắt nữa thôi”.

Tôi chải tóc thẳng về phía sau, mặc lại quần áo, bước xuống cầu thang, đi vào trong bếp. Ôi trời, một cảnh tượng tuyệt đẹp, Nora chỉ mặc độc áo ngực, đồ lót, và con dao bay trong tay. Đúng là một cơ thể đẹp mắt, và một nụ cười tuyệt vời.

Tôi chú ý thấy chỉ có một suất ăn được dọn ra trên bàn. “Em không ăn gì ư?”, tôi hỏi.

“Không, em nhấm nháp một chút giấm bông rồi”. Cô giơ cao một chai nước. “Và em có món quen thuộc đây rồi. Phải canh chừng vòng eo chứ”.

“Anh đã trông chừng nó cho em rồi. Không có lý do gì để lo lắng cả”.

Tôi ngồi xuống và quan sát trong lúc cô chuẩn bị đồ ăn với chảo trên bếp. Nhìn chăm chăm thì đúng hơn. Nhìn từ đằng sau trông cô nàng vẫn lộng lẫy như lúc chính diện. Và nhân nói tới vòng eo đó - “Vòng eo nào nhỉ?”.

Thôi nào, Craig

Nhưng thật lòng, tôi không thể. Đó là một cảm giác rất kì lạ và ngay lập tức nó khiến tôi nghĩ về một người mình từng biết. Một sĩ quan phòng chống ma túy, một người bạn. Cậu chàng là một gã rất tốt, một cảnh sát tốt. Ít ra là cho tới sai lầm chết người ấy. Cậu bạn điên rồ đã thử một món hàng, và rồi trở nên nghiện ngập.

Bài học ấy khó mà bỏ qua. Ngay cả sau khi đã tắm rửa tôi nghĩ mình vẫn có thể thoảng thấy mùi Nora trên da. Tôi vẫn có thể cảm thấy cô ta. Và tất cả những gì tôi có thể nghĩ tới là tôi vẫn còn ham muốn cô nàng đến thế nào. Tôi không biết làm cách nào để ngừng bản thân lại.

“Của anh đây”, cô nói.

Tôi nhìn xuống đĩa trứng ốp la to đùng và mềm mịn mà cô vừa đặt xuống trước mặt. “Trông ngon đây”. Tôi đã khá đói, có thể bởi vì đã đốt cháy năng lượng ở phòng nghỉ lúc trước.

Tôi nhấc đĩa và cắn một miếng. “Thật ngoạn mục”.

Cô nháy mắt. “Anh sẽ không nói dối em, phải không?”.

“Ai cơ, anh á?”.

“Phải, chính anh, Craig Reynolds”. Nora nghiêng người và lướt tay qua mái tóc của tôi. “Anh có muốn dùng bia hay một thứ gì đó không?”.

“Một chút nước thì sao nhỉ”, thứ duy nhất tôi cần lúc này là thêm một lượng còn nữa.

Cô bước tới chạn bếp để lấy cốc trong khi tôi tiếp tục đánh chén món ốp la. Sự thật cần phải được nói ra, nó quả thực rất ngon.

“Anh có ở lại đêm nay được không?”, cô hỏi lúc quay trở lại cùng cốc nước. “Làm ơn hãy ở lại”.

Câu hỏi làm tôi sững sốt, mặc dù đáng lẽ ra không nên vậy. Tôi bắt đầu nhìn quanh bếp, mỗi lúc một ý thức hơn về chủ nhân của nó. Nơi này đáng đạt mức chuyên nghiệp - thật ra là tuyệt đẹp - về thượng hạng có ở mọi góc ngách và từng vết nứt nẻ. Viking Traulsen, Miele, Gaggia - những nhãn hiệu hàng đầu thế giới.

Nora nhìn theo hướng phòng nghỉ. Chiếc váy vẫn còn nằm trên sàn đá cẩm thạch.

“Em nghĩ là đã quá muộn để thấy rợn người rồi”, cô nói.

Cô ấy nói đúng, và tôi chuẩn bị thừa nhận điều tương tự - thì bỗng nhiên bụng rộn lên một cảm giác rất lạ.

Chương 73

“Chuyện gì không ổn vậy?”, Nora hỏi.

“Anh không biết”, tôi nói. “Tự dưng anh thấy...”.

Như thể mình sắp ọe ra khắp phòng bếp này.

Tôi nhảy ra khỏi ghế và chạy về phía nhà tắm, vừa kịp tới chỗ bồn cầu. Tôi quỳ thụp xuống hai đầu gối và nôn dữ dội. Món ọp la ra đầu tiên. Cả phần lớn bữa trưa cũng vậy.

“Craig, anh ổn cả chứ?”, cô hỏi từ phía sau cánh cửa phòng tắm.

Không, không hề. Tôi đã bị quật ngã và đang quay cuồng trong từng đợt sóng thủy triều của cơn nôn thốc nôn tháo này. Tầm nhìn mờ dần. Tất cả những gì tôi có thể làm là bám chắc và cầu cho nó qua đi.

Giá mà gã cảnh sát từ nghĩa trang có thể thấy cảnh tượng mình bây giờ.

“Craig? Anh đang làm em sợ đấy”.

Tôi quá bận bịu nôn mửa để đáp lại bất cứ điều gì cô nói. Quá choáng váng và yếu ớt.

“Em lấy cho anh thứ gì được không?”, cô hỏi.

Với hai cánh tay bám chặt quanh đồ sứ, tôi phải đối mặt với một nỗi sợ khủng khiếp: sẽ ra sao nếu nó không bao giờ kết thúc?

“Craig, làm ơn hãy nói gì đi”.

Tuy vậy, tới khắc tiếp theo, cơn đau đã qua đi. Nhanh chóng như lúc nó tới, cơn quặn thắt đã biến mất. Chỉ như vậy.

“Anh ổn”, ngạc nhiên cũng nhiều như nhẹ nhõm. “Giờ thì anh ổn

rồi. Anh sẽ ra ngay trong một phút nữa”.

Tôi ịch lết ra chỗ bồn rửa, súc miệng và đập nước lạnh vào mặt. Lại một lần nữa tôi nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình trong gương. Đó ắt phải là đầu độc thực phẩm.

Nhưng cũng không thể thoát khỏi một khả năng nữa - Tôi đã chỉ đơn thuần chịu đựng mối lo âu vì đã làm tình quá mức. Nói đơn giản hơn, món ộp la không hòa nhập lắm với lỗ lớn không khoan nhượng trong bụng tôi.

Chúa ơi, O'Hara. Tỉnh lại đi!

Tôi trở lại trong bếp và thấy Nora đầy lo âu. “Anh làm em sợ chết khiếp”, cô nói.

“Anh xin lỗi. Quả là rất lạ”. Tôi loay hoay đưa ra một lời giải thích có thể tin được. “Có lẽ là quả trứng không tốt lắm”.

“Có thể vậy. Ôi, em thấy tệ quá. Ôi, Craig. Nhưng bây giờ thì anh thấy tốt hơn rồi chứ?”.

Tôi gật đầu.

“Anh chắc chứ? Đừng có cố tỏ ra là người hùng”.

“Ừ”.

“Giờ thì em là người thực sự cảm thấy kinh khủng”, cô nói. “Anh sẽ không bao giờ ăn đồ em nấu nữa”.

“Đừng có ngốc thế. Có phải lỗi của em đâu”.

Cô bĩu môi. Trông cô thật sự đau đớn và hoảng sợ. Tôi bước tới và vòng tay qua người cô. “Anh sẽ hôn em nhưng mà...”.

Cô mỉm cười. “Em nghĩ là mình sẽ bới ra một chiếc bàn chải”, cô nói. “Nhưng với một điều kiện”.

“Gì vậy?”.

“Rằng anh đồng ý ở lại đây đêm nay”. Lại một lần nữa - với cảm xúc thật sự - “làm ơn đi mà?”.

Có lẽ nếu như cô nàng không chỉ mặc trên người áo ngực và đồ lót. Có thể nếu như tôi đã không ôm cô ta chặt đến thế vào lúc đó. Có lẽ tôi đã có thể nói Không. Có thể, nhưng tôi nghi ngờ điều đó.

“Anh cũng có một điều kiện của riêng mình”, tôi nói.

“Em biết anh định nói gì và em sẽ không nghĩ tới nó đâu”.

Có nghĩa là chúng tôi sẽ ngủ xa phòng ngủ chính đêm đó. Không có nghĩa chúng tôi đã thực sự ngủ nhiều cho lắm. Tôi tự hứa với bản thân rằng đây sẽ chỉ là chuyện của đêm nay. Ngày hôm sau tôi sẽ kết thúc nó. Tôi sẽ tìm ra một cách khác để gần gũi cô nàng mà không quá thân thiết.

Nhưng sâu thẳm bên trong tôi biết điều gì đang xảy ra. Tôi có thể cảm thấy nó ở mọi nơi.

Tôi đã dính vào Nora.

Chương 74

Tiếng chuông cửa vọng lên từ dưới nhà tạo nên một âm báo thức sỗ sàng vào sáng hôm sau.

Nora bật dậy trên giường. “Ai có thể đến lúc sớm thế này chứ?”.

Tôi nhìn vào đồng hồ đeo tay. “Chết tiệt”.

“Gì vậy?”.

“Không còn sớm lắm đâu. Giờ đã là chín rưỡi rồi”.

Cô đáp trả bằng một nụ cười nghịch ngợm, vừa mang vẻ tử tế và gọi tình. “Em đoán là chúng ta thực sự làm cho nhau mệt nhoài”.

“Cứ cười đi, nhưng lẽ ra anh đã phải có mặt tại văn phòng từ một giờ trước”.

“Đừng lo, em sẽ viết đơn xin phép cho anh”.

Chuông cửa lại vang lên. Lần này lặp đi lặp lại. Nghe như thể tiếng gió trong một cơn cuồng phong.

“Dù là ai thì em cũng sẽ tổng khừ đi hết”, Nora nói. Cô trườn ra khỏi giường cùng dáng hình tuyệt mỹ với không một mảnh vải che thân và bước tới cửa sổ. Cô hé nhìn qua tấm rèm cửa. “Chết thật, em quên băng mắt”.

“Quên gì cơ?”.

“Đó là Harriet”.

Tôi không biết Harriet là ai, nhưng điều đó không quan trọng. Tất cả những gì tôi biết là tôi không muốn cô gái đó hay bất kỳ ai tới cửa lúc này, nhất là khi mình có mặt tại phía bên kia. “Em có thể bảo cô ta đi đi, phải không?”.

“Thật ra là không. Cô ấy đang giúp em một việc lớn”.

“Nếu cô ấy thấy anh ở đây với em thì sao?”.

“Sẽ không có chuyện đó đâu. Em đã nhờ cô ấy tới xem qua đồ đạc để ủy thác cho cửa hàng. Anh cứ loanh quanh ở đây, em sẽ bảo đảm rằng bọn em không xem qua phòng này. Sẽ không lâu lắm đâu”.

John O’Hara không hề có vấn đề gì với việc đó. Tuy nhiên, Craig Reynolds thì cần phải đi làm. “Nora, ngay bây giờ thì anh cũng muộn giờ làm rồi”. Tôi nói. “Phải có một cách nào đó để anh có thể đi bằng lối cửa sau hay gì đó chứ”.

“Cô ấy đã nhìn thấy xe anh rồi. Nếu nó biến mất lúc cô ấy rời đi thì chắc chắn cô ấy sẽ hỏi em. Cả hai chúng ta đều không muốn như vậy”.

Tôi hít một hơi dài và thở hắt ra. “Việc này sẽ mất khoảng bao lâu?”.

“Em nói với anh rồi, sẽ không lâu lắm đâu”. Cô mở khóa cửa sô. “Xin lỗi, Harriet. Tớ xuống ngay đây”, cô gọi xuống. “Cái mũ trông ổn lắm, bạn yêu ạ”.

Nora xoay người lại, chạy tới và nhảy ngay trở lại giường với tôi. “Còn giờ thì về việc đi làm của anh hôm nay”, cô nói, bàn tay luôn xuống dưới tấm chăn. “Em không nghĩ đó là ý hay đâu”.

“Ồ, em không nghĩ thế à?”.

“Đương nhiên là không. Em nghĩ anh nên bùng việc để chúng ta có thể vui vẻ một chút. Anh thấy sao?”.

Việc tôi nghĩ gì là không quan trọng. Bàn tay của Nora dưới chăn đã có thể nói rõ những gì tôi nghĩ.

“Anh cho là mình có thể nghỉ một ngày”.

“Thế mới đúng tinh thần chứ”.

“Chúng ta nên làm gì?”.

Nora nhìn xuống tấm chăn đang phủ trên người tôi. “À, để em nói cho anh nghe. Có vẻ như ai đó đang muốn đi cắm trại đây”.

Cô nhảy ra khỏi giường. Vô cùng mềm dẻo. Chắc hẳn phải luyện tập khá nhiều.

“Từ từ đã, em không thể bỏ anh lại lúc này”, tôi nói.

“Em phải làm thế. Harriet đang đợi và em phải đi mặc quần áo”. Cô liếc nhìn về phía tấm chăn một lần nữa, nụ cười nghịch ngợm trở lại trên khuôn mặt. “Cứ giữ ý nghĩ đó nhé”, cô nói.

Chương 75

Tôi nằm trên giường, nhìn chăm chăm vào trần nhà. Đây có lẽ là phòng của một người giúp việc hoặc vú nuôi, và ngay cả vậy thì nó vẫn đẹp hơn phòng mình. Rốt cuộc tôi cũng bắt đầu vạch kế hoạch cho phần còn lại của ngày, những nơi tôi và Nora có thể tới. Quan trọng hơn, tôi sẽ lái mỗi quan hệ đang bắt đầu nảy nở này tới đâu, hay bất kể cái gì đang diễn ra giữa chúng tôi.

Cô nàng chắc chắn biết rõ làm cách nào để có được những gì mình muốn. Câu hỏi vẫn còn đọng lại: Có phải mình là thứ cô ta muốn? Và mình muốn nhận được điều gì từ chuyện này? Chúng mình rằng Nora trong sạch?

Tôi tự bảo mình bỏ ngay tính xấu đó đi. Câu hỏi duy nhất thực sự đọng lại là liệu cô ta có liên quan gì tới cái chết của Connor Brown - và đồng tiền bị biến mất của anh ta hay không. Đó là công việc của tôi, tìm ra câu trả lời.

Tôi nhắm mắt. Chỉ vài giây sau chúng đã bật mở.

Tôi nhảy ra khỏi giường và chạy tới bộ áo vét đang vắt trên ghế. Tôi vớ lấy chiếc điện thoại đang kêu âm ỉ ra khỏi túi quần và kiểm tra số chỉ để thấy những gì mình vốn đã biết. Là Susan!

Tôi không thể lờ cô ấy đi hai lần. Cô đã biết rằng tôi luôn mang điện thoại theo người và không bao giờ có thể vượt khỏi tầm phủ sóng.

Hãy là chính mình, O'Hara.

“Xin chào?”.

“Sao anh phải thì thầm thế?”, cô hỏi.

“Anh đang ở một trận đấu gôn”.

“Ha ha. Anh thực sự đang ở đâu hả?”.

“Thư viện Briarcliff Manor”.

“Cái đó còn khó tin hơn”.

“Trừ việc hóa ra nó đúng là sự thật đấy”, tôi nói. “Anh đang ôn lại những thuật ngữ bảo hiểm chuyên môn của mình”.

“Vi sao?”.

“Nora hỏi rất nhiều thứ. Cô nàng rất sắc sảo. Anh không rõ liệu cô ta đang kiểm tra mình hay chỉ tò mò thôi. Dù thế nào, anh cần phải biết rõ những gì mình nói ra”.

“Lần cuối cùng anh liên lạc với cô ta là khi nào?”.

Điều gì đó bảo tôi rằng “Cả đêm dài” không phải là câu trả lời tốt nhất cho câu hỏi đó.

“Ngày hôm qua”. Tôi đáp. “Craig Reynolds đã mời cô ta đi ăn trưa để xin lỗi về tất cả đồng phức tạp mà John O’Hara đã bắt cô nàng chịu đựng”.

“Biện pháp tốt đây, khéo lắm. Anh hẳn đã nói với cô ta về khoản tiền sắp được trả, phải không?”.

“Đúng, cô ta có vẻ thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng đó cũng là lúc cô nàng bắt đầu hỏi một đồng câu hỏi”.

“Anh có nghĩ là cô ta đang nghi ngờ?”.

“Với cô ta thì khó nói lắm”.

“Anh phải làm cách nào đó để khiến cô nàng chịu mở lời”.

Tôi khó có thể nuốt trôi câu đó. “Đây là một ý tưởng: nếu Craig Reynolds tiếp tục buổi ăn trưa đó bằng cách mời cô ta đi ăn tối?”.

“Ý anh là, như hẹn hò ấy hả?”.

“Anh không có ý nói theo cách như vậy. Chồng sắp cưới của cô ta vừa mới qua đời. Nhưng, đúng thế, như kiểu hẹn hò. Em đã nói là muốn cô nàng mở lòng hơn còn gì”.

“Em không biết nữa”, Susan nói.

“Đúng vậy, anh cũng thế. Nhưng anh sắp hết sự lựa chọn rồi, nếu chưa kể tới thời gian”.

“Nếu cô ta từ chối thì sao?”.

Tôi cười lớn. “Em đánh giá thấp nét duyên của O’Hara rồi”.

“Không hề. Đó chính là lý do vì sao anh đang lo vụ này, anh bạn ạ. Nhưng như chính anh đã nói, Nora không có vẻ là người sẽ phải lòng một anh chàng bảo hiểm”.

Tôi cắn vào lưỡi. “Cá nhân mà nói, anh nghĩ em sẽ quan tâm hơn tới việc Nora nói lời đồng ý”.

“Tin em đi, em có quan tâm”, cô nói. “Nhưng em nghĩ anh có lý đây. Đó có thể là ý tưởng tốt nhất của chúng ta”.

Tôi đang chuẩn bị tán thành thì nghe thấy giọng nói phía ngoài buồng ngủ. Nora và Harriet đang đi lên cầu thang, trò chuyện râm ran.

“Khi thật”.

“Gì thế?”.

“Anh phải dập máy đây”. Tôi nói. “Người thủ thư đang ném cho anh cái nhìn hình viên đạn”.

“Được rồi, bắt đầu đi. Nhưng nghe này - cẩn thận đấy, O’Hara”.

“Em nói đúng. Đây đúng là một viên thủ thư chết dẫm”.

“Buồn cười nhỉ”.

Tôi tắt máy, leo lên giường và trở lại với việc nhìn chăm chăm lên

sản. Tôi ghét phải nói dối Susan, nhưng không còn lựa chọn nào khác. Cô đã muốn biết liệu tôi có nghĩ rằng Nora đang nghi ngờ điều gì đó hay không. Bây giờ thì tôi đang băn khoăn điều tương tự về Susan. Liệu cô có đoán được rằng tôi đang nói dối không?

Susan là một trong những người ít cả tin nhất mà tôi từng biết. Đó là lý do vì sao cô ấy là sếp.

Chương 76

Nora trở lại cùng nụ cười tỏa sáng và tràn đầy sức sống. Khó mà cưỡng lại được. Cô nhảy lên giường và hôn vào ngực, vào má, vào môi tôi. Cô trợn mắt và làm một bộ mặt tức cười có thể cướp mất trái tim tôi trong những hoàn cảnh thông thường, nhưng giờ thì không phải vậy.

“Anh có nhớ em không?”

“Nhớ kinh khủng”, tôi đáp. “Mọi việc với Harriet thế nào?”

“Tuyệt vời. Em đã bảo là sẽ không lâu đâu. Em giỏi mà. Anh sẽ không tin được là em giỏi đến thế nào đâu”.

“Có chứ, chỉ có em là không mắc kẹt lại trong phòng này còn gì”.

“Ôi, anh chàng tội nghiệp”, cô đùa. “Anh cần chút không khí trong lành rồi đấy. Càng thêm lý do để không thể tới chỗ làm hôm nay”.

“Em nhất quyết không để anh nói Không, đúng chưa nào?”

“Thực tế là đúng vậy”.

Tôi gạt đầu ra hiệu về phía áo khoác và quần dài đang xếp trên ghế. “Được rồi, nhưng em có chắc là muốn dành trọn hai ngày với anh trong đồng quần áo kia không?”

Cô nhún vai. “Em lột đồ của anh ra một lần rồi. Em chẳng ngại làm việc đó lần nữa đâu”.

Chúng tôi tắm rửa, mặc đồ, và lấy xe cô ra đi một vòng. Chiếc Benz.

“Nào, chúng ta đi đâu đây?”. Tôi hỏi.

Nora đẩy gọng kính mát. “Em đã thu xếp mọi thứ rồi”.

Đầu tiên cô lái tới chợ của người sành ăn trong khu buôn bán mang tên Villarina’s. Tôi, một cách tự nhiên, làm như thể mình chưa hề tới đây. Khi chúng tôi bước vào cô hỏi liệu có thứ gì mà tôi không ăn hay không. “Ngoại trừ món ốp la của em”.

“Anh không hâm mộ món cá mèi cho lắm”. Tôi nói. “Trừ nó ra thì xin cứ việc”.

Cô gọi một bữa tiệc nhỏ. Những miếng pho-mát nhiều chủng loại, hạt tiêu rang, sa lát mì ống, ô liu, thịt rang, bánh mì Pháp. Tôi đề nghị được trả tiền. Cô vừa lấy ví vừa đáp lại rằng mình chẳng nghe thấy gì.

Điểm dừng tiếp theo là một cửa hàng rượu.

“Hôm nay ta thử loại trắng thì sao nhỉ? Em thích loại pinot grigio hơn”, cô nói.

Cô kiểm tra xem cái nào đã lạnh và lôi ra một chai Tieffenbrunner. Vậy là chúng tôi đã hoàn toàn sẵn sàng cho chuyến dã ngoại nhỏ.

Còn hơn cả như thế khi Nora cho tôi xem tấm vải bạt cát trong cốp. Bằng vải casomia, với biểu tượng của hãng Polo. Cô đã gói nó lại trong lúc tôi đang tắm.

Chúng tôi lái tới cạnh hồ Pocantico và tìm thấy một khoảng cỏ khá riêng tư, đây là còn chưa kể tới tầm nhìn về phía điện trang Rockefeller với tất cả những cồn đất, thung lũng đất đỏ và các thứ linh tinh khác.

“Anh xem, thế này thì cần gì phải đi làm việc nữa?”, cô nói sau khi chúng tôi thả mình xuống tấm bạt.

Nhưng tôi đang làm việc. Trong khi vừa thưởng thức đồ ăn thức

uống vừa tán gẫu, tôi tận dụng mọi sự tinh tế nhất của mình để tìm được một điều gì đó từ Nora có thể chỉ ra sự liên quan của cô trong cái chết của Connor Brown - và sự chuyển khoản tiền vốn là khởi nguồn của vụ điều tra này.

Để cố đánh giá khả năng vi tính của cô, tôi giả bộ tình cờ nhắc tới những bức tường lửa đã được cài vào chương trình web mới đang được sử dụng tại văn phòng. Khi thấy cô gật đầu, tôi tiếp tục. “Thử nghĩ mà xem, chỉ mới một năm trước thôi anh còn nghĩ là tường lửa có liên quan gì đó tới khoáng chất amiăng”.

“Cả anh và em đều thế. Em chỉ được biết nó là gì từ một trong những khách hàng cũ. Đó là một gã Internet khổng lồ”.

“Một trong những ngài tỉ phú chăm com, hả? Chúa ơi, bọn họ làm gì với cả chùng ấy tiền cơ chứ?”.

Nora làm một bộ mặt tức cười khác.

“Anh không tưởng tượng nổi đâu”.

“Rất đúng. Mặc dù anh có thể tưởng tượng được khoản thuế mà những người đó phải trả”.

“Em biết. Tất nhiên rồi, em đoán họ có cách của riêng để tối thiểu hóa số tiền đó”.

“Ý em là lỗ hồng pháp lý ấy à? Cái gì cơ?”.

Cô nhìn tôi một lúc. “Vâng, kiểu như lỗ hồng pháp lý ấy”. Có một nét nheo mắt nhẹ trên gương mặt Nora. Sự lưỡng lự bao quanh nỗi nghi ngờ. Đủ để tôi lùi lại.

Và trong phần còn lại của buổi chiều, tôi xả hơi như một anh chàng đang tận hưởng ngày nghỉ việc bất ngờ, cùng một phụ nữ xinh đẹp mà anh ta không thể nào thấy đủ.

Hãy về nhà, O'Hara. *Chạy đi, đồ ngốc.*

Nhưng tôi đã không chạy.

Sau buổi dã ngoại, chúng tôi xem một bộ phim tại rạp chiếu phim nghệ thuật ở Pleasantville. Đây cũng là ý tưởng của Nora, *Cửa sổ phía sau* đang được chiếu tại Jacob Burns. Nora nói với tôi rằng đó là bộ phim yêu thích mọi thời đại của mình. “Em rất thích Hitchcock. Anh biết tại sao không, Craig? Ông rất hài hước, ông cũng nắm bắt được những khoảng tối của cuộc sống. Như thể hai kiệt tác điện ảnh chỉ với giá một suất chiếu vậy”.

Tới lúc bộ phim kết thúc, cả hai đều quá no bụng với bóng ngô tới mức quyết định bỏ qua bữa tối mà Nora đã lên lịch tại Quán nướng Ngựa sắt gần đó. Tôi đứng trong bãi đậu xe của khu buôn bán cùng cô như thể hai chúng tôi lại đang học cấp ba một lần nữa, không chắc buổi hẹn sẽ kết thúc ra sao.

Không phải là Nora. “Ta tới chỗ anh ở nhé”, cô nói.

Tôi chăm chú nhìn cô, nét mặt không thay đổi. Cô đã nhìn thấy “chỗ của tôi”, một hộp giày ọp ẹp. Cô ta đang đùa giỡn để xem mình sẽ phản ứng ra sao ư? Hay thật sự cô nàng quan tâm đến việc mình sống ra sao?

“Chỗ của anh hả?”

“Như vậy được chứ?”

“Chắc rồi”. Tôi nói. “Nhưng anh phải cảnh báo trước, nó có lẽ không phải chỗ em mong đợi đâu”.

“Đó có thể là gì nhỉ? Em đang mong đợi gì vậy?”

“Hãy cứ nói là nó khác xa với những chốn quen thuộc của em”.

Nora nhìn thẳng vào mắt tôi. “Craig, em thích anh. Tất cả mọi chuyện là như thế. Chỉ anh và em thôi. Được chứ?”.

Tôi gật đầu. “Được”.

“Em có thể tin anh được không? Em muốn thế.

“Có, đương nhiên em có thể tin anh... Anh là anh chàng bảo hiểm của em cơ mà”.

Với những lời đó, chúng tôi lái xe tới chỗ ở của tôi. Nora hoàn toàn điềm tĩnh khi trông thấy nó - lần thứ hai. Ashford Court Gardens, mái nhà yêu dấu của tôi.

Tay trong tay, chúng tôi liêu bước tiến vào bên trong.

“Anh phải nói ngay là cô hầu phòng đang đình công”, tôi vừa nói vừa cười toe toét. “Cô ta quả quyết rằng điều kiện làm việc không thể chịu đựng nổi”.

Nora nhìn qua vùng phụ cận không-máy-gọn-gàng. “Không sao hết”, cô nói. “Điều đó nói cho em biết rằng anh đang không hẹn hò ai khác. Thật ra em có vẻ thích nó đấy”.

Tôi đề nghị mở bia và cô đồng ý. Trong khi đưa lon bia cho cô ở trong bếp, tôi bảo đảm rằng mình đã chế nhạo chiếc bàn bếp phoocmica màu vàng trước khi cô có cơ hội làm việc đó.

Nora uống một ngụm và đặt chiếc ví da màu đỏ xuống. “Nào, anh không định dẫn em đi xem xung quanh à?”.

“Em đang nhìn thấy nó rồi đấy thôi”, tôi nói.

“Anh có một phòng ngủ chứ, phải không?”.

Tôi tự nhủ thầm rằng việc này phải dừng lại ngay tại đây, ngay lúc này. Đương nhiên, nếu tôi thực sự có ý như vậy thì chúng tôi

đã không đứng trong bếp thế này. Mà tôi đã phải nói điều gì đó tại rạp chiếu phim, giả bộ muốn “mọi thứ chậm lại”.

Thay vào đó, chúng tôi đã bắt đầu hôn nhau trong khi hướng về phòng ngủ. Tôi lại chuẩn bị chui vào chăn với Nora một lần nữa.

Nhưng tôi thực sự đang lên kế hoạch xoay chuyển nó theo hướng có lợi cho mình. Và tôi nghĩ mình biết rõ phải bắt đầu từ đâu.

Chương 78

“Làm thế nào anh có thể lục ví mà cô ta lại không biết được chứ?”, Susan hỏi.

À, sắp thấy đấy, sau khi Nora và tôi ăn nằm với nhau một cách phóng túng và say mê trong cái xô độc thân của mình, tôi đợi đến khi cô nàng ngủ say. Rồi tôi chuồn ra bếp và lục lội trong túi.

Nhưng nghĩ lại thì...

“Anh có những cách của mình”, tôi đáp lại một cách đơn giản. “Chẳng phải chính bởi vậy mà em chọn anh làm vụ này hay sao?”.

“Hãy cứ nói là anh đã có bằng thành tích tốt, O’Hara ạ. Và lúc đó lại đang rảnh việc”.

Tôi đang ngồi sau bàn làm việc tại văn phòng ngày hôm sau, cập nhật qua điện thoại cho Susan về những gì đã bàn bạc lần trước: “buổi hẹn ăn tối” của tôi với Nora. Mọi quan tâm lớn nhất của Susan là tôi có thể quá vồ vập - rằng tôi đã khiến Nora sợ.

Ha.

Khi đã được tôi trấn an rằng đó không phải là vấn đề, cô tập trung sự chú ý của mình vào những thứ đã tìm được trong ví của Nora.

“Tên của gã bắt lương đó là gì nhỉ?”, Susan hỏi.

“Steven A. Keppler”.

“Hắn là một luật sư thuê ở thành phố New York?”.

“Đó là những gì ghi trên tấm danh thiếp”.

“Khi nào anh có thể nói chuyện với hắn?”

“Đó là vấn đề. Anh đã gọi và Kepler đang đi nghỉ tới tận tuần sau”.

“Đương nhiên, hẳn có thể chẳng biết gì cả”.

“Hoặc cũng có thể biết tất cả. Anh là một người lạc quan, em nhớ chứ?”.

“Hẳn ta sẽ viện đến quyền lợi khách hàng nếu thực sự Nora là như thế”.

“Chắc sẽ như vậy”.

“Tới lúc đó anh sẽ làm gì?”

“Như đã nói, anh có những cách của riêng mình”.

“Em biết, chính chúng làm em phát sợ đấy”, cô nói. “Hãy nhớ, anh phải cẩn trọng với đám luật sư. Một vài người bọn họ, tin hay không thì tùy, thực sự nắm rõ pháp luật đấy”.

“Thật nực cười cách mà nó vận hành, hử?”.

“Anh sẽ báo lại cho em chứ?”.

“Anh luôn làm vậy mà”.

Dập máy với Susan, tôi ngã ghế ra sau và hít một hơi sâu. Tôi thấy bồn chồn và khó chịu. Máy tính đang ở chế độ bảo vệ màn hình và với gót chân của mình, tôi nhấn dấu cách trên bàn phím. Màn hình bật sáng. Tôi dựng thẳng ghế lên và nhấp chuột mở thư mục về Nora. Tôi bắt đầu xem qua những bức ảnh đầu tiên mình đã chụp cô bằng máy ảnh kỹ thuật số, sau đám tang của Connor Brown.

Tôi dừng lại ở tấm cuối cùng và nghiên cứu.

Đó là bức hình chụp cô đứng trò chuyện với em gái Connor, Elizabeth, ở trước thềm nhà. Nora mặc một bộ đồ màu đen cùng

cặp kính mát cô đã đeo trong buổi dã ngoại của chúng tôi. Elizabeth cũng dễ nhìn gần vậy, chỉ có điều đó là một cô gái California tóc vàng - một kiến trúc sư, theo như ghi chép của tôi.

Tôi ngả người ra trước và chăm chú nhìn tấm ảnh thật kỹ lưỡng. Nhìn bề ngoài thì chẳng có điều gì bất thường. Nhưng đó mới là vấn đề. *Tri giác đối chọi với thực tế*. Hoặc Nora không có điều gì phải giấu giếm... hoặc cô ta đã lừa gạt tất cả mọi người. Cảnh sát. Bạn bè. Elizabeth Brown. Chúa. Liệu cô ta có thể đứng đó trò chuyện thật bình tĩnh với em gái của người đàn ông mà mình vừa ám hại hay không?

Nora có sức thuyết phục đến vậy sao? Điều khiến cô ta trở nên nguy hiểm là tôi không sao nói chắc được. Ngay bây giờ cũng vậy.

Tất cả những gì tôi biết là một điều: không thể đợi để được gặp lại cô ấy.

Tôi đóng thư mục, tự nói với bản thân rằng mình đang mất khả năng kiểm soát. Tôi phải làm điều gì đó. Tôi đang đứng quá gần ngọn lửa, hơi nóng có thể vượt quá tầm chịu đựng. Tôi cần phải rời đi. *Hạ hỏa nào, O'Hara*. Ít nhất là trong một vài ngày.

Tới lúc đó một ý tưởng lóe lên. Có thể là một cách để lập lại trật tự các quyền ưu tiên của mình.

Tôi gọi lại cho Susan và nói với cô về những gì mình muốn làm.

“Anh cần nghỉ một vài ngày”.

Chương 79

Khu Điều Dưỡng Tâm Lý Gỗ Thông. Cô nhấp ngụm nước cuối cùng rồi thả cái chai không vào thùng rác. Như mọi khi, cô rảo bước tới khu y tá. Ngoại trừ việc không có ai ở đó chiều nay. Không có Emily. Hay Patsy. *Đúng là một cái tên tràn đầy năng lực.* Không ai cả.

“Xin chào?”, cô gọi lớn.

Không có ai đáp lại trừ tiếng vọng của chính mình.

Nora chần chừ một lát rồi tiếp tục đi xuống hành lang. Cũng chẳng phải như thể cô sẽ phải đăng ký viếng thăm sau chừng ấy năm.

“Con chào mẹ”.

Olivia Sinclair quay lại phía con gái, người đang đứng tại ngưỡng cửa. “Xin chào”, bà đáp lại với ánh nhìn vô hồn thường nhật.

Nora hôn nhẹ lên má bà rồi kéo ghế lại gần. “Mẹ cảm thấy ổn cả chứ?”.

“Mẹ thích đọc, con biết đấy”.

“Đúng vậy”, Nora nói. Cô đặt ví xuống sàn và với lấy chiếc túi nhựa mang theo mình. Cô lôi ra cuốn tiểu thuyết mới nhất của Patricia Cornwell. “Của mẹ đây. Lần này thì con không quên nữa rồi”.

Olivia Sinclair nhận lấy quyển sách và xoa tay lên bìa trước. Bà dùng ngón trỏ của mình lần theo từng chữ cái được khắc nổi trên tiêu đề.

“Trông mẹ khá hơn rất nhiều, mẹ ạ. Mẹ có biết là lần trước con

đã sợ đến thế nào không?”.

Nora quan sát trong lúc ánh nhìn của người mẹ tiếp tục dán chặt lên trang bìa bóng loáng của cuốn tiểu thuyết. *Tất nhiên bà chẳng nhận ra điều gì cả*. Những bức tường bà đã dựng lên bao quanh thế giới của mình là quá dày.

Nhưng thực tế đó, vốn vẫn là nguyên do cho nỗi đau của Nora mỗi chuyến viếng thăm, giờ lại khiến cô nhẹ nhõm. Kể từ khoảnh khắc mẹ gặp phải con tai biến, cô đã lo lắng rằng mình sẽ phải chịu trách nhiệm. Những giọt nước mắt, những cảm xúc, sự cưỡng bách đột ngột bắt thú tội - tất cả những thứ mà cô không việc gì phải mang theo vào căn phòng ấy - đã châm ngòi cho sự phản ứng trở lại. Càng nghĩ về điều đó, Nora càng tự thuyết phục bản thân rằng mọi chuyện đã diễn ra đúng như vậy.

Tuy thế, bây giờ thì không.

Nhìn mẹ - hoàn toàn tách biệt và lãng quên - là biết rằng chuyện đã qua hoàn toàn không liên quan tới cô.

Mặc dù có vẻ thật lạ, nhưng ý nghĩ rằng có thể mình phải chịu trách nhiệm về con tai biến đã có thể mang lại hy vọng.

“Con nghĩ mẹ sẽ thích quyển sách này, mẹ ạ. Kay Scarpetta. Lần tới mẹ sẽ cho con biết nhé, được không?”.

“Mẹ thích đọc, con biết đấy”.

Nora mỉm cười. Trong quãng thời gian còn lại của chuyến viếng thăm, cô chỉ nói về những điều tích cực, những điều vui vẻ. Thịnh thoảng người mẹ quay lại phía cô, nhưng phần lớn thời gian bà chỉ chăm chú nhìn vào chiếc tivi đã tắt.

“Thôi, con nghĩ là mình phải đi rồi”. Nora nói sau chừng một tiếng.

Cô lặng lẽ quan sát mẹ nhắc chiếc cốc nhựa ở bàn cạnh giường lên. Nó rỗng không.

“Mẹ có muốn uống nước không?”, Nora hỏi.

Người mẹ gạt đầu trong lúc Nora đứng dậy và vớ tới bình nước.

“Ôi, cái này cũng hết rồi”, Nora cầm bình nước và hướng về phòng tắm. “Con sẽ trở lại ngay”.

Người mẹ lại gạt đầu một lần nữa.

Và rồi bà chờ đợi. Ngay khi vừa nghe thấy tiếng chảy của vòi nước bà đưa tay xuống dưới tấm ga trải giường và lấy ra bức thư mình đã viết. Trong đó giải thích rất nhiều thứ bà muốn kể cho con gái nghe suốt những năm qua nhưng biết rõ rằng mình không thể.

Bây giờ, bà thấy cần phải cho Nora biết sự thật.

Olivia nhắc đôi chân trần ra khỏi giường và cúi xuống ví của Nora, nắm chặt bức thư trong tay. Bà thả nó vào trong. Sau từng ấy thời gian, việc đó đơn giản như thể để một ai đó ra đi.

Chương 80

“Chị đây rồi!”

Emily Barows giật mình ngẩng lên từ ghế ngồi tại khu y tá và thấy Nora đang đứng trước mặt, trông lộng lẫy hơn bao giờ hết, đương nhiên là vậy. Cô đã không nghe thấy tiếng bước chân vì quá mê mải với quyển sách.

“Ôi, chào Nora”.

“Em đã không thấy chị lúc mới tới đây”.

“Xin lỗi em gái. Chắc chị đã ở trong nhà tắm”, Emily nói. “Chiều nay chỉ có mình chị ở đây thôi”.

“Cô y tá kia đâu rồi - cái người mà chị đang đào tạo ấy?”.

“Ý em là Patsy ấy hả? Cô ấy gọi điện báo ốm”. Emily gạt đầu về phía quyển sách đang đặt mở trước mặt. “May mắn là được một buổi yên tĩnh”.

“Chị đang đọc gì vậy?”.

Emily giơ cao bìa sách. *Khoảnh khắc khoan dung*, của Jeffrey Walker. Nora mỉm cười. “Anh ta rất khá”.

“Người giỏi nhất”.

“Nhìn cũng không khó coi, nhỉ?”.

“Nếu em thích những anh chàng cao lớn vạm vỡ, chị đoán vậy”.

Emily quan sát Nora bật cười thành tiếng. Đây hẳn không phải người phụ nữ căng thẳng và khắc khổ của lần xuất hiện gần đây nhất. Bất luận ra sao, tâm trạng của cô có vẻ như đang tốt hơn bao giờ hết.

“Em đã có một chuyến thăm dễ chịu với mẹ mình hả, Nora? Trông có vẻ vậy”.

“Vâng. Chắc chắn là tốt hơn so với lần trước”. Nora vén tóc lên tai. “Nhắc mới nhớ”, cô nói. “Em muốn xin lỗi chị vì cách cư xử của mình hôm đó. Em đã rất dễ xúc động. Còn chị, ngược lại, thu xếp mọi thứ thật bình tĩnh. Chị đã rất tuyệt. Cảm ơn chị nhiều lắm, Emily”.

“Có gì đâu, đó là lý do chị ở đây mà”.

“Em rất mừng vì chị đã ở đây hôm đó”. Nora liếc nhìn xuống quyển sách của Emily. “Thế này nhé, khi nào tác phẩm tiếp theo của anh ta xuất bản, em sẽ tặng chị một bản có kèm chữ ký tác giả”.

“Thật chứ?”.

“Chắc rồi. Em tình cờ quen biết Walker. Em có làm vài việc với anh ta”.

Nụ cười của Emily trở nên rạng rỡ. “Ôi Chúa ơi, thế thì chị sẽ vui cả ngày mất thôi. Cả tuần ấy chứ!”.

“Đó là việc nhỏ nhất em có thể làm”, Nora nở một nụ cười âm áp. “Nghĩ cho cùng thì bạn bè để làm gì nào?”.

Dù là xã giao hay không, Emily biết rằng đó là một lời nói rất dễ chịu. Cuối cùng Nora vẫy tay chào tạm biệt và đi tới chỗ thang máy.

Sau khi quan sát cô nhấn nút XUỐNG, Emily quay trở lại với cuốn tiểu thuyết của Jeffrey Walker. Chỉ khi nghe thấy tiếng cửa thang máy đóng lại cô mới ngẩng lên. Đó là lúc cô nhìn thấy nó.

Ví của Nora đang nằm trên quầy.

Emily đoán rằng cô ấy sẽ nhận ra là mình quên đồ lúc xuống tới tiền sảnh. Cũng vậy cả thôi, cô gọi xuống cho nhân viên bảo vệ. Sau

khi dập máy, cô tiếp tục trở lại với quyển sách. Nhưng trước khi kịp đọc hết một câu, ánh mắt cô đã quay lại phía chiếc ví tuyệt đẹp và đắt tiền.

Cô để ý thấy nó đang để mở.

Chương 81

Elaine và Allison không tin nổi vào tai mình. Họ không quen với việc Nora nói chuyện về một người đàn ông khác - nhất là từ khi chồng cô, Tom, đột ngột qua đời.

Nhưng đó lại là những gì mà cô bạn tốt của họ đang làm trong bữa tối giữa các bức tường gạch để trần của nhà hàng Mercer Kitchen tại Soho đêm đó. Trên thực tế, trò chuyện không hẳn là từ chính xác để miêu tả nó. Nói một thôi một hồi thì đúng hơn. Thật không giống Nora chút nào.

“Anh ấy có một nguồn sinh lực lạ thường ẩn sâu dưới vẻ bề ngoài. Sự tự tin kín đáo mà tớ yêu vô cùng. Anh ấy rất thực tế, nhưng cũng vô cùng đặc biệt”.

“Wow. Ai mà biết được những anh chàng bảo hiểm lại có thể gọi tình đến vậy chứ?”, Elaine đùa.

“Chắc chắc không phải là tớ”, Nora nói. “Nhưng Craig, xem nào, anh ấy không nên làm một anh chàng bảo hiểm”.

“Quan trọng hơn, anh ta ăn mặc ra sao?”, Allison hỏi, mãi là một biên tập viên thời trang.

“Những bộ đồ tỉ mỉ, nhưng không hề ngọt ngào. Anh ấy thích để hở cổ áo. Tớ không nghĩ là đã từng nhìn thấy anh ấy đeo cà vạt”.

“Được rồi, hãy rút ngắn cuộc săn đuổi này thôi”, Elaine vừa nói vừa phẩy tay. “Anh chàng này trên giường thế nào?”

Allison tròn tròn mắt. “Elaine!”.

“Cái gì? Chúng ta kể mọi thứ cho nhau mà”.

“Ừ, nhưng họ mới chỉ gặp gỡ thôi. Làm sao mà cậu biết liệu họ

đã ăn nằm hay chưa?” Allison quay về phía Nora với một nụ cười thăm dò.

“Bọn tớ làm rồi”.

Elaine và Allison chống khuỷu tay về phía trước, “Và?”. Họ cùng hỏi một lúc.

Nora, hoàn toàn nắm quyền kiểm soát khoảnh khắc, nhấp một ngụm cosmopolitan thật chậm. “Chuyện đó ổn... Không, tớ đùa đấy. Nó tuyệt vời đến không tin nổi”.

Cả ba người bật cười như ở tuổi thiếu niên.

“Tớ thật ghen tị với cậu”, Elaine nói.

Nora bỗng trở nên nghiêm túc, chính điều này cũng làm cô ngạc nhiên. “Tớ không thấy cô độc khi ở bên anh ấy. Tớ đã không có được cảm giác ấy quá lâu rồi. Tớ nghĩ... tớ nghĩ là bọn tớ có rất nhiều điểm chung”.

Elaine quay sang Allison. “Có lẽ là chúng ta sục sạo nhầm chỗ rồi. Cả thành phố với một triệu đàn ông độc thân nhưng cô ấy lại tìm thấy Anh Chàng Tuyết Vời ở phía ngoài”.

“Cậu chưa kể với bọn mình, ban đầu thì cậu làm gì ở đó?”, Allison hỏi.

“Tớ có một khách hàng ở Briarcliff Manor”, Nora đáp. “Tớ đang ở trong một cửa hàng đồ cổ trong khu Chappaqua thì thấy anh ấy, đang tìm những chiếc cần câu cổ dùng ruồi nhân tạo. Anh ấy sưu tập chúng”.

“Và phần còn lại trở thành quá khứ”, Allison tiếp lời.

“Cô ấy đã quay anh chàng từ đó”, Elaine thêm vào. “Tớ ghen tị quá”.

Không hẳn là như thế và Nora biết rõ. Điều duy nhất Elaine cảm

thấy là niềm hạnh phúc, hạnh phúc vì bạn cô, một người có vẻ như đã không thể tiếp tục cuộc sống của mình, đã gặp được một ai đó. Và Allison cũng có một niềm vui tương tự dành cho Nora.

“Thế khi nào bọn mình được gặp anh chàng Craig này đây?”, cô hỏi.

“Ừ”, Elaine nói. “Khi nào bọn tớ được gặp Anh Chàng Tuyệt Vời?”.

Chương 82

Nora trở về căn phòng gác mái sau bữa tối với thứ duy nhất trong tâm trí: Craig. Tất cả những lời trò chuyện về đời sống tình dục của họ làm cô ước rằng mình đang được ở bên anh. Nhưng ngay bây giờ thì cô sẽ phải bằng lòng với việc nghe thấy giọng nói của anh. Sau khi thay sang bộ pyjama, cô trèo vào giường rồi bấm số.

Chuông đổ năm hồi trước khi anh nhắc máy.

“Em làm anh thức giấc à?”

“Không hề”, anh nói. “Anh đang đọc sách ở phòng khác”.

“Có gì hay ho không?”

“Tiếc là không. Mấy thứ công việc ấy mà”.

“Nghe chán phèo”.

“Đúng thế. Càng thêm lý do khiến anh hạnh phúc vì em đã gọi”.

“Anh có nhớ em không?”

“Hơn là em tưởng”.

“Em cũng thế”, cô nói. “Em ước mình đang được ở bên anh. Em có cảm giác là như thế thì anh sẽ chẳng đọc gì đâu”.

“Ồ thế à? Thế thì anh sẽ làm gì nhỉ?”

“Anh sẽ ôm em”.

“Gì khác nữa không?”

Nora thì thào vào điện thoại. “Hôn em”.

“Hôn em ở đâu?”

“Trên môi”.

“Nhẹ nhàng hay dữ dội?”.

“Đầu tiên là nhẹ nhàng, rồi trở nên mãnh liệt”.

“Lúc ấy tay anh ở đâu?”

“Những chỗ thú vị khác”.

“Chính xác là ở đâu?”

“Ngực em. Để khai vị”.

“Hmmm. Khởi đầu tốt đấy, như anh từng nhớ. Ở đâu nữa nào?”.

“Phần trong bắp đùi”.

“Ồ, anh thích vậy”.

“Đợi đã... chúng đang dịch lên cao. Chậm chậm thôi. Anh đang chòng ghẹo em”.

“Anh còn thích vậy hơn”.

Nora cắn môi dưới. “Thật ra em cũng vậy”.

“Em có cảm nhận được anh không?”, anh thì thầm.

“Anh có ở bên trong em không?”.

Lách cách.

“Gì thế?”, anh hỏi.

“Chết tiệt, là một đầu dây khác”.

“Lờ nó đi”.

Nora nhìn vào số của người gọi đến. “Em không thể, đó là một trong những cô bạn gái của em”.

“Giờ thì chúng ta nói chuyện rồi đây”, anh vừa cười vừa nói.

“Hài hước đây. Đợi em một giây, được chứ? Bọn em đã cùng ăn tối lúc trước và nếu không trả lời thì cô ấy sẽ lo lắng”.

Cô nhấn nút chuyển sang đường dây kia. “Elaine?”.

“Cậu chưa ngủ đấy chứ, phải không?” cô hỏi.

“Không, tớ đang rất tỉnh táo là khác”.

“Họm đã, nghe cậu như hết hơi vậy”.

“Tớ đang có một cuộc gọi khác”.

“Đừng có nói gì nhé... Craig à?”.

“Đúng”.

“Và tớ xen ngang vào, phải không?”.

“Không sao đâu”.

“Kẻ phá đám điện thoại. Tớ xin lỗi”.

“Đừng có thể”.

“Tớ chỉ muốn nói lại rằng tớ rất mừng cho cậu thôi, bạn yêu. Giờ thì quay lại làm những gì hai người đang dở đi”.

“Tớ nghĩ sẽ như vậy đấy”.

“Ghen tị quáaaa!”.

Lách cách.

“Anh vẫn còn đó chứ?”, Nora hỏi.

“Anh đây”.

“Rồi, chúng ta đang ở đâu nhỉ?”.

“Ở đoạn mà anh chắc chắn sẽ không thể ngủ tối nay”.

“Em cũng vậy. Ngày mai em sẽ lái xe tới đó để dùng đồ thật”.

Nora đợi anh nói một điều gì đó. Thay vào đó, chỉ có sự im lặng. Anh ấy đang nghĩ gì nhỉ?

“Ngày mai thì không được”, cuối cùng anh cũng nói.

“Vi sao?”.

“Anh có việc phải đi tới Chicago, trụ sở chính. Thực tế là vậy nên anh mới phải đọc tài liệu để chuẩn bị”.

“Kiểu việc gì cơ? Anh không thể trốn được ư?”.

“Anh sẽ làm vậy, đó là một hội nghị chuyên đề. Chỉ có điều anh lại là một trong những người diễn thuyết”.

“Ồ”, cô nói, vẻ cụt hứng rõ rệt. “Poo”.

“Anh sẽ trở lại sau một vài ngày thôi”.

“Anh sẽ gọi cho em từ Chicago chứ?”.

“Em biết mà. Khi đó ta có thể tiếp tục phần còn dang dở”.

“Có thể, nếu anh là một cậu bé ngoan”.

“Ừ, anh sẽ ngoan, được không?”, anh nói. “Em không phải lo lắng cho anh đâu”.

Chương 83

Nhưng Nora đã lo lắng.

Suốt cả đêm dài. Cô đã nói mình sẽ không thể ngủ được nhiều, và cô đã đúng. Những gì cô muốn - những gì cô mong chờ - là có thể biết liệu Craig có kế cho mình nghe sự thật hay không. Đó là cách mà anh nói về hội nghị chuyên đề của mình. Cô đã từng có cảm giác nghi hoặc mơ hồ ấy khi họ mới gặp nhau. Có điều gì đó bí ẩn ở đây.

Sáng hôm sau, Nora tỉnh giấc lúc trời mới rạng đông. Không tắm rửa. Không trang điểm. Không còn nhiều thì giờ để phung phí. Trong một chiếc áo lạnh tay ngắn cũ và mũ bóng chày kéo sụp xuống che mắt, cô lái theo hướng nam tới Westchester. Điểm dừng đầu tiên là nhà của Connor tại Briarcliff Manor.

Tại đây, cô chuyên đồ, để lại chiếc mũ trần Benz màu đỏ và thay thế nó bằng một trong hai chiếc xe bám bụi khác trong gara. Chiếc Jaguar XJR xanh lá cây.

Bằng cách này, Craig sẽ không thể nhận ra mình. Thêm vào đó, cô thích chiếc Jag cũng gần bằng chiếc Benz vậy.

Hai mươi phút sau, cô đã đậu xe cuối phố nơi có căn hộ của Craig, chờ đợi với một cốc cà phê Starbucks to trong lòng. Cô nhấp một ngụm và quan sát.

Lần đầu tiên bám theo anh, cô đã không biết nên mong đợi điều gì. Nhưng lần này thì khác. Anh đã nói với cô rằng mình có một chuyến bay ra khỏi thị trấn vào buổi trưa.

Vào khoảng mười giờ, cánh cửa trước tróc sơn bật mở và anh bước ra ngoài. Áo phông vàng sáng, áo khoác thể thao sạm màu - nhìn anh rất ổn. Thời gian như vậy là hợp lý nếu anh sẽ lái xe ra sân

bay. Hơn nữa, anh mang theo một chiếc vali.

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Nora quan sát trong khi Craig chui vào chiếc Beemer đen của mình. Mái tóc chải ngược còn ướt từ lúc tắm xong. Chẳng cần cố gắng lắm nhìn anh vẫn tuyệt, cô nghĩ. Anh thậm chí còn chưa rời khỏi thị trấn, vậy mà cô đã thấy nhớ anh rồi.

Anh lùi xe ra khỏi đường lái ngấn trước nhà và đi về phía Nora. Cô vội cúi xuống, chờ cho anh vượt qua. Chiếc Jaguar xanh lá cây chỉ là một trong những xe đậu bên lề đường, mặc dầu nó là chiếc đẹp nhất.

Cô bám theo anh một vài dặm nữa cho tới khi mọi việc đã rõ ràng như thủy tinh rằng anh đang đi tới sân bay. Mọi chuyện sẽ ổn. Tốt hơn cả ổn. Anh sẽ gọi lúc tối muộn hôm nay từ Chicago và cô sẽ kể rằng mình đã nhớ anh đến thế nào, điều này không hề khó khăn gì. Cô sẽ trêu đùa anh về sự khoái cảm At & T.

Nora mỉm cười trước ý nghĩ đó. Điều gì đang xảy ra với mình thế này? Cô băn khoăn.

Cô đi theo Craig từ khoảng chín mươi mét phía sau khi anh lái xe theo hướng đông nam về phía sân bay Westchester. Đó là chặng đường cô nắm rất rõ. Trên đường đi, cô tự khiển trách chính mình, “Thà hoang tưởng còn hơn hối tiếc” vốn là câu thần chú yêu thích của cô, nhưng cô cảm giác mình đã hơi quá đà.

Cô đã từng có những nghi ngờ tương tự về Craig khi trước, nhưng cũng như lần đầu tiên, cuộc bám đuôi này chẳng đem lại điều gì.

Không gì cả, cho tới khi anh bật đèn tín hiệu.

Chương 84

Có rất nhiều lối dẫn tới sân bay Westchester, nhưng đây không phải là một trong số đó. Con đường này thậm chí không đủ tiêu chuẩn được gọi là một lộ trình phong cảnh đẹp. Khi Craig nháy đèn ra hiệu và rẽ, Nora đã biết ngay: anh có một điểm đến khác.

Cô không muốn kết luận vội vàng. Có tồn tại những thứ như lời nói dối “tốt” và cô vẫn giữ hy vọng. Có thể anh đang muốn làm cô ngạc nhiên.

Vài dặm sau, khi cô thấy tấm biển đề Greenwich, Connecticut phía trước, cô đã nghĩ ngay tới cửa hiệu đồ trang sức ưa thích của mình tại đó, Betteridge. Cô cố hình dung Craig dâng lên mình một chiếc hộp nhỏ với nơ bao quanh, nói rằng anh bịa ra chuyến đi tới Chicago để có thể làm cô bất ngờ với món quà này, một lời nói dối trong sạch.

Nhưng Greenwich tới rồi đi.

Cùng với nó là phần lớn những hy vọng của Nora. Cô vẫn không muốn có một kết luận nào, nhưng cô gần đạt tới mức giận dữ mà bất kỳ ai cũng có thể có. Giận dữ, đau đớn, rất nhiều cảm xúc lẫn lộn - không cái nào tốt.

Đó cũng là lúc Craig lái vào thị trấn Riverside, Connecticut. Dựa theo cách anh lái xe, có thể thấy rõ anh khá thông thạo nơi này. Sao lại vậy? Cuối cùng anh đi tới một con phố có ngõ cụt.

Nora ở lại góc phố. Cô nhìn quanh. Những căn nhà không to lớn, nhưng được bảo quản tốt. Hơn hẳn căn hộ của anh tại Westchester.

Vậy Craig đang làm gì tại Connecticut? Tại sao lại có chiếc vali? Tại sao lại phải nói dối mình?

Đến chừng giữa phố, chiếc BMW của anh ngoặt vào lối trước một ngôi nhà, đi qua hòm thư màu đỏ. Nora chăm chú nhìn theo trong khi anh bước ra khỏi xe, căng mắt để bao quát hết khoảng cách.

Anh vươn vai rồi bước tới thềm nhà, một căn nhà kiểu thuộc địa với cửa chớp màu xanh rùng.

Trước khi anh kịp gõ, cánh cửa đã mở toang và hai cậu bé chạy ra.

Chúng nhảy vào vòng tay anh trong khi anh ôm hôn cả hai bằng cách mà ngay lập tức loại bỏ khả năng làm chủ, làm anh họ hay một người Anh Lớn trong chương trình tình nguyện. Craig Reynolds chắc chắn là cha của hai đứa trẻ.

Liệu điều đó có nghĩa là anh đã... kết hôn?

Nora phóng ánh nhìn tới lối trước cửa khi thoáng trông thấy một ai đó. Tim cô đập mạnh và cô muốn bỏ cuộc. Nhưng ngay khi thấy người phụ nữ đứng đó, cô hiểu ngay đó không thể là bà Craig Reynolds. Không thể, trừ khi anh thích kiểu phụ nữ đáng tuổi bà mình. Người phụ nữ này có tấm biển vú nuôi dán khắp mình.

Rồi lại một người khác thu hút sự chú ý của Nora. Nhòm ra từ nhĩa cửa sổ xa xa trên tầng hai là một người phụ nữ khác - rất quyến rũ theo phong cách địa phương. Có một thứ khác như thể được viết quanh người cô.

Vợ.

Nora thả đầu về phía ghé ngòai của chiếc Jaguar và chửi rủa như điên. Mọi từ trong từ điển.

“Đồ nói dối chết tiệt kẻ lừa đảo, tên đáng khinh, Craig!”

Nora tiếp tục theo dõi trong khi anh dắt hai đứa trẻ vào trong, cô

không thể rời mắt khỏi bọn họ. Cô đang cố gắng để có thể hiểu mọi thứ. Vẫn còn một phần khó hiểu: Tại sao anh lại có một căn hộ ở Westchester trong khi anh sống ở đây?

Không lâu sau khi cô kết thúc việc nghiên ngẫm câu hỏi đó, cánh cửa bật mở. Craig và hai đứa trẻ đi ra, cười đùa và xô đẩy nhau, giờ thì mỗi đứa con của anh đều đeo thêm một chiếc ba lô. Craig có một chiếc túi đựng đồ cắm trại lớn. Họ chất đống mọi thứ vào trong chiếc BMW. Họ sắp rời đi. Tới đâu?

Nora nhìn lên tấm biển NGÕ CỤT phía trước. Cô lái xe đi. Không thể để Craig đi qua một chiếc Jaguar đỗ bên lề đường hai lần trong cùng một buổi sáng.

Rẽ lên phố tiếp theo ở bên trên, cô ngồi thừ tại đó trong vài phút, cố nghĩ xem nên làm gì tiếp theo. Cô không thể quan tâm ít hơn đến việc Craig đang dẫn bọn trẻ đi đâu. Chắc chắn không phải là một hội nghị chuyên đề tại Chicago, với anh là một trong những nhà diễn thuyết. Còn điều gì để biết ngoài việc anh đang lừa dối vợ mình?

Chẳng gì cả.

Cô quyết định sẽ lái xe trở lại Westchester. Sau này, vào một lúc nào đó, Craig sẽ gọi cho cô. Sẽ thật thú vị, chẳng phải vậy sao?

Nhưng trước khi quay lại đường cái, Nora không thể ngăn chính mình. Cô phải nhìn lại căn nhà ngoại ô nhỏ xinh của anh một lần cuối. Nhìn kỹ hơn. Như thể cô không thể tin vào những gì mình đã thấy suốt những phút qua. Craig rõ ràng là một điều gì đó hơn thế? Thực ra, anh giống cô hơn cô có thể mong ước. Có thể đó chính là nét quyến rũ?

Cô rẽ xuống phố của Craig và chậm chậm tiến lại gần lối vào nhà. Đột nhiên cô bóp phanh thật mạnh. Và nhìn chăm chăm. Trên một

bên của hòm thư màu đỏ là tên người được tô khuôn, dù đã mờ đi nhưng vẫn dễ đọc.

Nora thực sự không thể tin vào những gì mình đang nhìn thấy

Tên ghi trên hòm thư là O'HARA.

Chương 85

Ngùn ngụt tức giận, cảm giác bị phản bội, có lẽ cả một chút tan vỡ trong tim, Nora lái xe như ma quay về Westchester. Cô hoàn toàn mất trí và sôi sục trong sự coi thường.

Nhưng cô cũng ngập chìm trong hàng tá những câu hỏi chưa được trả lời, những câu hỏi nguy hiểm. Tại sao O'Hara lại dựng lên chuyện này? Có thật sự tồn tại một chính sách bảo hiểm hay không? Còn chuyện chặn gổ thì sao - nó đóng vai trò như thế nào? Điều duy nhất cô biết chắc chắn là mình đã bị qua mặt, bởi một chuyên gia.

Chuyện đó thế nào hả cưng? Bị lừa dối bởi một tay chuyên nghiệp.

Cô trở về căn nhà tại Westchester và nổi cơn tam bành, đập phá những món đồ đắt tiền khắp mọi nơi. Cô lật úp một chiếc bàn và xé toạc cả bức tranh. Cô ném mạnh chiếc bình Baccarat lên tường. Mảnh vỡ thủy tinh ở khắp mọi nơi.

Rồi tới phiên Nora nhừ tử.

Cô uống hơn nửa chai vodka, lảo đảo một mình suốt cả buổi cho tới khi tất cả những lời phát ra chỉ còn là tiếng líu nhíu. Cô thề sẽ trả thù, nhưng việc lên kế hoạch và bày mưu tính kế sẽ phải đợi. Tới giữa chiều, cô lả đi trên chiếc sô-pha ở phòng khách.

Cô đã không tỉnh lại cho tới sáng hôm sau. Dư vị khó chịu sau khi tỉnh rượu gần như là một điều may mắn, dù có nguy hiểm thế nào. Nó ngay lập tức làm cô quên mất lý do làm mình lao vào uống từ đầu.

Nhưng không được lâu. Chỉ sau khi pha một tách cà phê, cơn

thịnh nộ đã trở lại. Đó là bởi mùi thơm. Vị quả phi vani. Vẫn là loại cà phê cô đã cùng uống với Craig khi anh ta mới giới thiệu bản thân.

Chỉ có điều đó không phải là Craig. Đó chưa bao giờ là Craig.

Cơn choáng váng giảm dần. Với tâm trí thông suốt hơn cô trở lại với những câu hỏi chưa được trả lời. Đầu tiên và trước nhất, vì sao O'Hara phải đóng giả làm người khác?

Tạm quên đi chính sách bảo hiểm, liệu Công Ty Bảo Hiểm Trọn đời thậm chí có thực sự tồn tại hay không?

Sau khi nhìn thấy văn phòng trong thị trấn, cô nghiễm nhiên coi điều đó là sự thật. Giờ thì mọi dự đoán không còn nữa. Nora nhấc máy điện thoại. Cô gọi tới tổng đài tại Chicago, hỏi về trụ sở chính của công ty Trọn Đời.

“Làm ơn giữ máy trong lúc chờ đợi thông tin”, người trực tổng đài nói.

Nhưng Nora không bị thuyết phục rằng điều đó mang một ý nghĩa nào đó. Cô ghi lại số và tiếp tục bấm.

“Xin chào buổi sáng, Công Ty Bảo Hiểm Trọn Đời xin nghe”, một giọng phụ nữ dịu dàng trả lời.

“Vâng, liệu tôi có thể nói chuyện với ông John O'Hara được không?”.

“Tôi rất tiếc, ông O'Hara hiện đang đi vắng”.

“Liệu tôi có thể xin số hộp thư thoại của ông ấy được chăng?”.

“Thật không may, hệ thống thư thoại đang không làm việc lúc này”, người phụ nữ nói.

“Thật tiện lợi làm sao”.

“Xin lỗi?”.

“Không có gì”.

“Nếu cô muốn, tôi có thể ghi lại lời nhắn”.

“Không, không sao”. Nora chuẩn bị đập máy. “Tôi xin lỗi, cô tên gì vậy nhỉ?”

“Susan”.

“Thật ra, Susan, tôi có một câu hỏi nữa. Cô có thể cho tôi biết có ai mang tên Craig Reynolds đang làm việc trong công ty không?”.

“Làm ơn chờ một chút, tôi sẽ kiểm tra danh bạ. Cô nói là Reynolds, phải không?”.

“Đúng thế”.

“À, anh ta đây rồi. Anh Reynolds làm việc tại văn phòng của chúng tôi ở New York. Chính xác hơn là tại Briarcliff Manor. Cô có cần số liên lạc không?”.

“Chắc chắn rồi”.

Nora ghi lại số. “Cám ơn, Susan”.

“Không có gì, thưa cô...”. Cô ngừng lại. “Tôi xin lỗi, cô đã nói tên mình là..?”.

“Tôi chưa hề nói”.

Nora đập máy. Cô ngay lập tức lục ví và lôi ra tấm danh thiếp mà “Craig” đã đưa. Đủ để chắc chắn rằng hai số điện thoại hoàn toàn trùng khớp.

“Ồ, anh khá lắm, O’Hara”, cô lẩm bẩm một mình trong lúc chộp lấy chìa khóa xe hơi.

Nhưng tuần trăng mật kết thúc rồi.

PHẦN BỐN

TỚI KHI CÁI CHẾT CHIA LÀ ĐÔI TA

Chương 86

Nora tiếp tục nhấn nút TÌM KIẾM trên đài, nhảy từ kênh này sang kênh nọ trên suốt quãng đường tới Briarcliff Manor. Không có nổi một bài hát mà cô muốn nghe, phần lớn chỉ là đồng rap khiến cô muốn hét lên. Cuối cùng, đó là những gì cô đã làm! Cô đã rất lo lắng và bồn chồn, không phải bởi đồng ca phê đã uống lúc trước. Chỉ riêng việc nghĩ về O'Hara đã giáng cho cô một cú choáng váng.

Khi điện thoại di động đổ chuông, cô đã suýt lái chệch khỏi đường.

Là anh ta.

Ý nghĩ đầu tiên đến với cô lúc trước là gọi cho anh ta ngay tại đó, một vài lời để nói rằng cô đã biết anh ta thật sự là ai. Nhưng khi với lấy điện thoại, cô quyết định dừng lại. O'Hara không thoát khỏi vụ này dễ dàng như vậy.

Nora liếc nhìn số điện thoại gọi tới. Cô không thể nhìn rõ con số vì lóa mắt bởi ánh nắng. Tuy thế, cô vẫn chắc chắn đó là anh ta.

“Xin chào?”.

“*Em đã ở đâu vậy?*”.

Quá đủ để không còn nghi ngờ gì nữa. Giọng nói hơi bực mình trên điện thoại là của Jeffrey. Cô đã không nhận điện của anh từ hai ngày nay.

“Em rất xin lỗi, anh yêu. Em đã định gọi cho anh”, cô nói. “Nhưng anh đã làm vậy trước rồi”.

Ngay lập tức, giọng anh âm áp trở lại. “Trời ạ, anh đã bắt đầu lo lắng đấy, cưng. Anh không thể tưởng tượng nổi em đã ở đâu”.

Cô cần một cái cơ, thật tốt. “Vẫn là vị khách hàng đáng ghét đó của em - vị khách tới từ địa ngục. Anh biết đấy, cái người đã dọa sa thải em nếu em không đích thân đi chọn vải cùng bà ta?”.

“Làm sao mà anh quên được - bà ta đã khiến anh mất đi một cuối tuần có em”.

Nora im lặng một cách đáng ngại.

“Ôi, không”, anh nói. “Đừng có nói với anh”.

“Em sẽ cố tìm cách thoát khỏi nó”.

“Lần này thì bà ta lại có yêu sách gì đây?”.

“Bà ấy muốn em tới một ngôi nhà của mình tại phía Đông Hampton để xem xét khu nhà kính mới. Dẫu sao bà ấy cũng là một khách hàng tốt, một trong những vị khách đầu tiên của em”.

“Hôm nay đã là thứ Sáu rồi, Nora. Khi nào thì em sẽ biết?”.

Anh đang điên tiết. Anh ấy chỉ gọi mình là Nora khi rất bực mình.

“Em sẽ gọi lại cho anh chiều nay. Hãy tin em, chỉ riêng ý nghĩ phải dành cả một kỳ nghỉ cuối tuần nữa với người phụ nữ này thôi cũng làm em chết mòn rồi. Em nhớ anh”.

“Thật ra, nghe em có vẻ căng thẳng đấy, cưng ạ. Mọi chuyện ổn cả chứ?”.

“Vâng, tất cả đều ổn”. Hình ảnh O’Hara chợt lóe lên trong đầu. “Đôi khi một người có thể làm mình cáu điên lên được, anh biết không?”.

“Vậy lại càng thêm lý do để ở bên người có thể làm mọi chuyện tốt hơn”, Jeffrey nói. “Gọi lại cho anh sau nhé? Anh yêu em”.

Nora đồng ý và nói lời tạm biệt, kết thúc cuộc điện với câu “Em

cũng yêu anh”.

Cô hài lòng với Sự Duy Trì Jeffrey tại chỗ của mình - nhưng cũng chỉ vừa đủ. Bây giờ việc theo dõi những lời nói dối của mình đã trở nên khó khăn hơn, điều đó đồng nghĩa với hiểm nguy. Tuy nhiên, cô không định tới bên Jeffrey cả cuối tuần nếu chưa lần ra đầu mối về O'Hara và những gì anh ta định làm.

Một phút sau, cô tới trung tâm của ngôi làng. Bằng một cách kỳ diệu nào đó, cô tìm được một chỗ đậu xe, sau đó bước ra và nhìn lên tấm biển trên cửa sổ tầng hai.

“Công Ty Bảo Hiểm Trọn Đời”.

Cô đọc bảng tên thật chậm, như thể nếu vì một lý do nào đó đã bỏ qua một điều gì trong lần đầu tiên. Cô không còn cho bất kỳ điều gì là hiển nhiên nữa.

Không như vậy nữa đâu, O'Hara.

Chương 87

“Xin chào, tôi có thể giúp gì cho chị?”.

Qua cặp kính mát, Nora nhìn cô gái vui vẻ ngồi phía sau bàn làm việc; tầm giữa hai mươi tuổi, đôi mắt thông minh. *Quá thừa tiêu chuẩn cho công việc này.*

“Vâng, tôi tới gặp Craig Reynolds. Anh ta có ở đây không?”.

Cô quan sát người phụ nữ trẻ khẽ ngáp ngừng. Cô ta cũng phải ở trong trò đồ chữ này. Không phải là một diễn viên tồi, thật vậy.

“Tôi rất tiếc, anh Reynolds không ở đây lúc này”.

Nora liếc nhìn đồng hồ đeo tay. “Anh ta đang nghỉ dùng bữa trưa à? Có thể là tại quán Amalfi’s?”.

“Thật ra, hôm nay anh ấy đi vắng”.

“Cô có biết khi nào anh ấy sẽ quay lại không?”.

“Thứ Hai, tôi tin vậy”, cô gái trẻ đáp. “Cô đã hẹn trước để gặp anh ấy chưa? Cô có cần sắp xếp một cuộc ngay bây giờ không?”.

“Không. Craig nói tôi cứ nên ghé qua. Tuy thế có lẽ cô có thể giúp tôi một chút. Tôi muốn lấy một bản sao các điều bảo hiểm”.

Lại có một chút lưỡng lự nữa, ánh mắt hơi quắc lên. Trừ việc đó ra thì cô nàng đã hoàn thành xuất sắc vai diễn của mình.

“Là các điều khoản của chị phải không?”, cô hỏi.

“Không, nhưng tôi là người nhận tiền bảo hiểm”.

“Tôi hiểu”. Cô gái trẻ lắc đầu. “Thật không may, tôi chỉ có thể cung cấp bản sao cho người có hợp đồng bảo hiểm”.

Nora liếc nhìn xuống bảng ghi tên trên bàn. “Molly, phải vậy

không?”.

“Vâng”.

“Chuyện là, cô thấy đây, việc đó sẽ hơi khó khăn một chút trong trường hợp này. Lý do là, người có hợp đồng bảo hiểm thực sự đã qua đời”.

“Ôi Chúa ơi, tôi rất tiếc”.

“Vâng, tôi cũng vậy. Anh ấy là chồng sắp cưới của tôi”.

Một cái nhìn về đã nhận ra xuất hiện trên khuôn mặt Molly.
“Chị là chị Sinclair phải không?”.

“Làm sao cô biết?”.

Molly hé nhìn qua vai như thể để nhân mạnh sự chật hẹp của văn phòng. “Chỉ có hai người làm việc ở đây thôi. Vì vậy tôi nắm khá rõ vụ của chị. Một lần nữa, tôi thật sự rất tiếc”.

Nora cởi bỏ cặp kính mát và nhìn thẳng vào mắt Molly. “Vậy tôi đoán sẽ không có vấn đề gì nếu tôi được cung cấp một bản sao các điều khoản chứ, phải không?”.

Molly chớp mắt một vài lần trước khi mỉm cười. “Đương nhiên là không. Để tôi xem có thể tìm thấy nó trong văn phòng của Reynolds không”.

Trong khi cô ta đứng lên và đi về căn phòng phía sau, Nora nhìn ra xung quanh. Nó là một văn phòng khá bé và có vẻ hợp pháp. Có hàng đồng hồ sơ xếp quanh và các quyển sách mỏng bìa mềm đã được in ra. Tuy thế, vẫn còn điều gì đó không đúng cho lắm. Cụ thể là, Molly. Đối với một người có vẻ như nắm rõ mọi thứ diễn ra tại văn phòng, cô ta có vẻ quá điệu đà.

Ngay lúc đó, cô gái trở lại từ văn phòng phía sau... tay trống không, vừa đi vừa lắc đầu.

“Tôi xin lỗi, chị Sinclair. Tôi không thể tìm thấy những điều khoản đó”, cô nói.

Nora vỗ trán. “Cô biết gì không? Tôi chỉ vừa mới nhớ ra một điều. Craig đã nói rằng chúng nằm tại trụ sở chính ở Hartford”.

“Anh ấy đã nói vậy ư?Ồ, vậy thì chắc chúng phải ở đó rồi”.

Cô quan sát Molly trong một giây. Cô gái trẻ này quá điệu đà. Hình như “sếp” của cô nàng đã cầu thả tới mức không kể lại rằng trụ sở chính của Công Ty Bảo Hiểm Trọn Đời lẽ ra phải nằm ở Chicago.

Nora đeo lại cặp kính mát. “Trong trường hợp đó, sao tôi lại không đợi đến thứ hai, khi Craig về nhỉ”.

“Tôi sẽ nói lại rằng chị có ghé qua, như vậy được chứ?”.

Tôi chắc cô sẽ làm vậy, Molly.

Nora quay trở lại xe và ngay lập tức rút di động ra. Hiệu ứng lẫn tẩn mà O’Hara để lại trong cuộc sống của cô bỗng nhiên chỉ như một cơn sóng dội. Nora bấm số 2 trong hệ thống quay số nhanh của mình. Từ giờ trở đi mọi chuyện sẽ chỉ quay quanh nó thôi. Tốc độ. Cô phải làm mọi thứ thật nhanh và buộc chặt những đầu lỏng lẻo.

“Xin chào?”.

“Tin cực tốt đây, anh yêu”.

“Em thoát được rồi ư?”.

“Chính vậy. Cả cuối tuần này em là của anh”.

“Tuyệt!” Jeffrey nói. “Anh muốn gặp em đến chết đi được”.

Chương 88

Không khí im ắng một cách kì quái khi ba chúng tôi bước tới địa điểm cắm trại đặc biệt tối hôm đó. Sẽ rất tuyệt. Việc này sẽ hoàn hảo.

“Chúng ta sẽ không gặp rắc rối chứ bố?”

Tôi nhìn Max, đứa nhỏ tuổi hơn trong hai cậu con trai của mình. Nó mới lên sáu và bắt đầu thấu hiểu ý niệm về trách nhiệm giải trình. Trong khi đó, có lẽ bố nó mới là người cần tới một lớp tu nghiệp. Mặc dù không phải trong ví dụ cụ thể này.

“Không, chúng ta đã có giấy phép đặc biệt để ở đây đêm nay”. Tôi giải thích.

“Đúng thế, đồ đàn độn ạ”, John Jr. buột miệng. “Bố sẽ chẳng đưa chúng ta tới đây nếu không hỏi xin trước. Phải không bố?”

Ở tuổi lên chín, John Jr. đã từ lâu khám phá ra niềm vui đáng ghét khi được làm anh lớn.

“Thôi nào, J.J”, tôi bảo nó. “Max đã có một câu hỏi tốt và rất thông minh. Đúng vậy đấy, Max ạ”.

“Yeee!”, Max nói. “Thông minh!”.

Tôi tự mím cười và bắt đầu tăng tốc. “Nhanh nào, các chàng trai. Chúng ta sắp tới nơi rồi”.

Trong vài chuyến đi trước, tôi đã đưa hai đứa tới Núi Những Chú Gấu và Đường Mòn Mòn Mô-hoóc. Thậm chí tôi còn đưa hai đứa tới Yellowstone trong vòng một tuần. Còn bây giờ tôi cảm thấy sự cần thiết phải làm điều gì đó thật khác biệt. Hoặc có thể đó là cảm giác tội lỗi về Nora đang cần được xoa dịu. Dù là thế nào, tôi đã thu

xếp được một đêm với bọn trẻ và quyết làm cho nó thật tuyệt.

Tôi quay lại phía hai đứa khi chúng tôi bất ngờ dừng chân. “Sao, các con thấy thế nào?”

Max và John Jr. nhìn chăm chú với đôi mắt mở rộng và miệng há hốc. Chỉ một lần duy nhất này, cả hai đã không thốt nổi thành lời... và tôi đang tận hưởng điều đó. Không có nhiều địa điểm cắm trại ở Bronx, nhưng tôi chắc chắn rằng mình đã tìm ra nơi hay nhất.

“Chào mừng tới với Sân vận động Yankee, các cậu bé”.

Cả hai lập tức tháo bỏ ba lô và chạy hết sức về phía sân bóng. Lúc đó là chiều muộn và không có một bóng người xung quanh. Không ai cả, ngoại trừ chúng tôi. Derek Jeter cùng công ty đang ở nửa chừng một chuyến đi Bồ Tây và chúng tôi được chiếm trọn nơi này. *Ngôi Nhà Ruth Đã Dựng Lên!* Chỉ cần khóa lại khi nào anh rời đi, một người bạn của tôi ở văn phòng phía trước đã nói. Anh ta đã có thể làm tệ hơn là nợ một gã FBI.

Tôi mở túi đựng đồ và lôi ra mọi dụng cụ cần thiết. Gậy bóng chày, găng tay, mũ, áo nịt len, khoảng một tá bóng xơ xác.

“Được rồi, ai muốn đánh trước nào?”

“Con, con, con!”

“Không con, con, con!”

Cho tới khi tia nắng cuối cùng xiên tới sau tám băng tỷ số đồ sộ và những khán đài trên cao, tôi cùng hai cậu con trai đã có một khoảng thời gian hạnh phúc và náo nức tại Sân vận động Yankee.

“Chúng ta thật sự được ngủ lại đây à?”, John Jr. sừng sốt hỏi.

“Tất nhiên rồi, đồ đàn độn!”, Max líu lo, trả đũa lại ông anh trai.
“Bố đã nói vậy rồi”.

“Đúng vậy”. Tôi bước tới túi đựng đồ và túm lấy bộ đồ nghề

cắm trại. “Giờ thì chúng ta nên hướng về phía nào đây?”.

Tôi thấy một ngón tay chỉ về phía tâm của sân vận động, và một ngón khác chỉ về vị trí phát bóng của đội chủ nhà.

“Thế này nhé, chúng ta sẽ thỏa hiệp và quyết định hướng về góc gôn thứ ba nhé. Đó là nơi đội Yankee yêu thích của bố đã chơi khi bố lớn lên”.

“Yee, đội yêu thích của con nữa!”, John Jr. hét lên. “A-rod!”.

Tôi cùng hai đứa dựng căn lều che. Thực ra, tôi đã dựng lều trong khi Max và John Jr. tiếp tục chạy toán loạn giữa bụi đất trên sân. Chúng vẫn ngập tràn trong kích động và háo hức, ngắm nhìn hai đứa là một điều tuyệt vời đến không tin nổi. Có lẽ cuối cùng tôi cũng đang sắp xếp lại các trật tự ưu tiên của mình.

Chương 89

Họ ôm hôn nhau như một cặp thiếu niên bị kích động quá mức trong phòng nghỉ của ngôi nhà tại Back Bay. Nora vừa tới nơi.

“Đúng là một niềm vui sướng!”, Jeffrey nói, giữ chặt cô trong vòng tay, vuốt ve mái tóc. “Anh có em trong cả một kỳ nghỉ cuối tuần dài ngày này. Tưởng tượng mà xem”.

“Giờ thì đừng có mĩa mai nữa đây. Tuy thế em thấy mình tệ lắm, vì đã kéo anh khỏi đồng tiểu thuyết”, cô nói. “Em biết là anh đã sắp viết xong rồi”.

“Thực ra, anh không hề sắp xong một tí nào cả”.

Cô nhìn anh, vẻ không hiểu lắm, anh nở một nụ cười.

“Anh xong rồi ư?”.

“Ngày hôm qua, sau một buổi marathon suốt đêm. Có lẽ anh đã đổi hướng sự thất vọng vì không nghe tin gì của em”.

“Thấy chưa?”, cô vừa nói vừa thúc đầu vào ngực anh. “Em nên bỏ anh vất vợ thường xuyên hơn nữa”.

“Thật buồn cười là em nên nói vậy đấy”.

“Ý anh là sao?”.

“Cái vế vất vợ - treo lên ấy. Anh đã thay đổi phần kết, đó là cách mà nhân vật chính sẽ chết”.

“Thật ư? Cho em đọc đi”.

“Anh sẽ làm thế, trừ việc trước hết anh muốn cho em xem thứ này. Đi nào”.

“Vâng thưa ông chủ. Bất kỳ đâu”.

Anh nắm lấy tay và dẫn cô lên gác. Họ đi qua thư viện và hướng tới phòng ngủ chính.

“Nếu anh định cho em xem thứ mà em nghĩ anh sắp cho em xem, thì em đã thấy nó rồi”, cô châm biếm.

Anh bật cười. “Đúng là đầu óc thiên cận!”.

Anh dừng lại khi họ chỉ ở cách cửa phòng ngủ một vài bước và quay lại. “Giờ thì em nhắm mắt lại đi”, anh thăm thẳm.

Nora nghe theo và anh dẫn cô vào phòng.

“Được rồi, giờ thì em có thể mở mắt ra”, anh nói.

Nora làm theo. Cô phản ứng lại gần như ngay lập tức. “Ôi Chúa ơi”.

Cô nhìn Jeffrey và trở lại phía lò sưởi. Cô bước về phía nó. Một bức tranh sơn dầu - vẽ cô.

“Thế nào?”

“Tuyệt đẹp”, cô nói trước khi nhận ra điều đó có thể nghe ra sao, bởi đó là chân dung của mình. “Ý em là...”.

“Không, nó tuyệt đẹp, được rồi”. Anh vòng tay qua người cô từ phía sau, dựa đầu vào cô. “Làm sao có thể không như vậy được?”.

Cô nhìn chăm chú vào bức tranh, cuối cùng nước mắt cũng trào ra xung quanh. Anh thực sự yêu cô, chẳng phải vậy ư? Bức tranh này tượng trưng cho những gì anh cảm thấy, cách mà anh nhìn cô.

Jeffrey siết chặt cô trong tay một lần nữa. “Thấy chưa, không phải là tấm nệm. Mà là vải bạt”. Anh liếc nhìn qua vai về chỗ chiếc giường bốn cọc màu gụ. “Đương nhiên, khi ta đã ở đây rồi...”.

Nora quay người lại đối diện với anh. “Anh thực sự biết cách đưa một cô gái lên giường, phải không?”.

Một nụ cười lóe lên. “Dù với bất kỳ giá nào”.

“Em yêu điều đó”.

“Và anh yêu em”.

Họ hôn và cởi đồ cho nhau, cùng tiến lại gần giường. Anh bế cô lên nhẹ nhàng, như một sợi lông vũ trong cánh tay rắn chắc. Anh đặt cô lên trên chiếc chăn lông vịt và ngừng lại trước khi ngập vào cô. Với đôi mắt không hề chớp, anh chỉ đơn giản muốn tận hưởng cảnh này. Và Nora để anh làm vậy. Anh xứng đáng được ngắm cô khỏa thân; anh đã quá tốt với cô.

Họ làm tình thật chậm lúc đầu. Rồi dần trở nên luống cuống, không kìm nén chút nào. Những đôi chân và tay bện chặt lấy nhau như ngòi nổ. Cho tới lúc họ, rớt cục, đã nổ tung. Ít nhất là Jeffrey - và rồi Nora làm trọn phần của mình một cách hoàn hảo, ít nhất cũng như Meg Ryan trong phim *Khi Harry gặp Sally*, mặc dù không phải vì hiệu ứng gây cười.

Một phút trôi qua trong khi họ ghì chặt bên nhau, không nói một lời. Trút một hơi dài, Jeffrey sau rớt cũng trở mình sang một bên. “Anh đói quá”, anh nói. “Em thì sao?”.

Nora nâng đầu mình lên gối. Cô không thể không nhìn bức chân dung đang treo trên tường, trong một khắc đã nhìn chăm chăm vào đôi mắt mình. Cô tự hỏi liệu có bất kỳ người phụ nữ nào trên thế giới này giống mình không.

“Có”, cuối cùng Nora dịu dàng đáp lại. “Em cũng thấy đói”.

Chương 90

Nora đang đứng cạnh mặt bếp bằng thép nhẵn nhụi, trông cô như một giấc mộng khi Jeffrey bước vào bếp. “Em đã đúng”, anh nói. “Tắm rửa xong cảm giác thật tuyệt”.

“Thấy chưa, em đã bảo mà. Nora luôn biết những điều tốt nhất”.

Anh nhìn trộm qua vai cô và thấy chiếc chảo rán nhỏ. “Em chắc không có gì anh có thể làm ở đây chứ?”

“Không một thứ gì, anh yêu ạ. Em kiểm soát được mọi thứ rồi”.

Cô vói lấy chiếc dao bay. Quả thật anh không thể làm được gì, phải không? Cô đã quyết định rồi. Trong lúc anh ngồi xuống, cô lật món trứng ốp la lần cuối.

Không còn đường lùi nữa. Mình phải làm việc này. Đêm nay chính là đêm đó.

“Ôi, anh quên chưa kể với em”, anh nói. “Thợ ảnh của tạp chí sẽ tới vào cuối tuần sau. Anh ta sẽ đến vào chiều thứ bảy và chụp ảnh chúng ta để đăng kèm bài báo”.

“Em đoán như vậy nghĩa là anh đã nghĩ kỹ và có quyết định cuối cùng”.

“Về việc thông báo với cả thế giới rằng mình là một kẻ may mắn đến nhường nào ư? Đúng vậy, Jeffrey Walker và Nora Sinclair là một cặp vợ chồng vô cùng hạnh phúc. Nếu có bất cứ điều gì, thì anh càng thấy chắc lòng hơn về chuyện thông báo công khai này”.

Cô nén cười.

“Gì vậy?”.

“Anh nói như thể chào hàng vậy”, cô nói. “Giống trong kinh

doanh ấy”. Nora quay lại bếp và bày món trứng ốp la ra đĩa.

Trong suốt một phút yên ắng tiếp theo, cô ngồi bên bàn và quan sát anh ngấu nghiền hết miếng này tới miếng khác. Trông anh hạnh phúc và hoàn toàn toại nguyện. Sao lại không chứ?

“Nào, giờ thì kể cho em nghe về cuốn tiểu thuyết đi”, cuối cùng cô cũng mở lời. “Nó kết thúc bằng cảnh treo cổ ư?”.

Anh gật đầu. “Anh đã viết về máy chém, những cuộc đấu grom tay đôi, nhóm bắn súng nhưng chưa từng viết về một cảnh treo cổ lạc hậu nào hay ho cả”. Bất ngờ anh đưa tay lên cổ và bắt chước âm thanh của người bị nghẹn trước khi phá ra cười.

Nora cũng cố hết sức để cười lại.

“Em biết đấy, Nora, chúng ta nên nói chuyện về...”.

“Có điều gì không ổn ư?”.

Jeffrey chậm chậm mở mắt. “Không có gì”, anh nói như thể có vật gì đó trong họng. Anh hắng giọng. “Anh đang nói gì ấy nhỉ? À, phải rồi... chúng ta nên bàn bạc về...”.

Lại một lần nữa anh dừng lời, Nora dõi theo nét mặt anh một cách cẩn thận. Thuốc bắt đầu có tác dụng, nhưng cô lo rằng mình đã chuẩn bị một liều hơi nhỏ. *Anh ấy nên bị hơn thế này mới phải. Có điều gì đó không ổn.*

“Anh đã nói gì nhỉ?”, anh hỏi, giọng căng ra để giữ bình tĩnh.

Không lâu sau câu hỏi đó, anh bắt đầu lảo đảo trên ghế. Rồi giọng anh nghe như một bản thu đứt quãng. “Chúng ta nên bàn bạc về... bàn về... tuần trăng mật”. Anh ôm chặt lấy bụng và thở hổn hển trong đau đớn. Anh nhìn vào đôi mắt của Nora một cách tuyệt vọng.

Cô đứng đó và bước tới bồn, đổ đầy một cốc nước. Quay lưng

lại phía anh, cô vội đổ thêm vào đó một chất bột, một đồng thuốc neostigmine quá liều, hoặc, như người chồng đầu tiên của cô, Tom, vị bác sĩ chuyên khoa tim, từng gọi... chất xúc tác. Cùng với chất photphat chloroquine Nora đã trộn cùng món trứng tráng, nó sẽ đẩy nhanh quá trình suy hô hấp và, cuối cùng thì, chứng liệt tim. Tất cả sẽ được hấp thụ vào cơ thể anh.

“Đây, anh uống một chút đi”, cô nói và đưa cốc nước cho Jeffrey.

Anh ho hắng và lắp bắp “Cá... cái gì thế?”, anh hỏi, chỉ còn hơi đủ sức để chú ý vào thứ nước pha chế sủi bọt.

“Anh cứ uống đi”, Nora nói. “Nó sẽ lo mọi thứ.” Tôm, tôm. Xèo, xèo.

Chương 91

Anh muốn những câu trả lời; anh cần có sự kết nối đúng đắn. Anh phải hiểu được những mảnh ghép này.

Bỗng nhiên chuyện đó trở nên vô cùng riêng tư đối với O'Hara - người Du Khách.

Những tệp tin bí hiểm mà anh đã cứu thoát bên ngoài Ga Lớn Trung Tâm.

Danh sách tên tuổi, địa chỉ, tài khoản ngân hàng, khoản tiền.

Gã giao pizza đã cố giết anh.

Nhưng ai đứng đằng sau chuyện đó? Người bán hàng góc, kẻ tổng tiền?

Những người của hắn?

Bọn chúng muốn gì? Chúng có biết rằng anh đã sao tệp tin hay không? Hay chúng chỉ nghi ngờ vậy thôi? Hay bọn chúng đơn thuần chỉ tước đoạt khoản bảo hiểm trong trường hợp anh có nó?

Chúng không tin mình. Mình cũng không tin bọn chúng.

Như thế chẳng ám áp và dễ chịu sao.

Sự vận động của thế giới những ngày này.

Dù có thể nào, với mỗi thời gian rảnh rỗi - như sau ngày trọng đại với đám trẻ tại Sân vận động Yankee - anh đều làm việc với đồng tên ghi trên tệp tin, cố luận ra điều gì đó. Tuy thế, sự thật thì anh không hẳn là thần đồng trong lĩnh vực này.

Tuy thế, anh đã tiến xa tới mức này.

Tất cả những cá nhân trong tệp tin đều đang giữ tiền bất hợp

pháp trong các tài khoản ngân hàng ở nước ngoài.

Hơn một tỉ đô la.

Anh đã liên lạc với một số ngân hàng trên danh sách, nhưng có lẽ đó không phải là cách hay.

Anh gọi tới nhà của một số kẻ bại hoại. Nhưng đó cũng là một cách tồi. Anh mong chờ chúng thú nhận điều gì chứ?

Rồi vào đêm muộn ngày thứ Bảy, anh đọc tờ Thời báo New York, mục Phong cách. Thật ra vì những lý do khác. Liên quan đến Nora Sinclair. Những thứ giúp anh có thể trò chuyện với cô.

Nó đây rồi!

Pow!

Bingo!

Ba, bốn, năm, chín, mười một cái tên từ “danh sách”, tất cả bọn họ đều có mặt trong buổi tiệc dành cho các nhân vật tai to mặt lớn tổ chức tại Waldorf-Astoria.

Cuối cùng anh đã hiểu ra - vụ tổng tiền, mưu đồ bắt lương, sự hoảng loạn, thậm chí cả lý do vì sao người ta gọi cho anh để đảm bảo mọi chuyện diễn ra ổn thỏa. Vì sao một ai đó có thể muốn giết anh, chỉ bởi anh có thể biết điều gì đó.

Mà hóa ra đúng thế thật.

O'Hara biết nhiều hơn những gì anh muốn.

Về cả hai vụ do thám của mình.

Chương 92

Chặt, chặt, O'Hara. *Hành động đi*. Susan muốn có một sự bất giữ, điều đó nghĩa là tôi đang ở trong chế độ gấp rút, có thể đoán là sẽ không sao nếu phải phá vỡ một vài điều lệ. Ít nhất thì, đó là cách hiểu của tôi. Đương nhiên, đôi khi tôi nghe thấy những gì mình muốn nghe.

Ngồi trong một chiếc ghế đối diện với Steven Keppler, tôi không thể không để ý tới một vài thứ. Đầu tiên, tay luật sư này có một mái tóc chải rất tề. Quá nhiều bề mặt trống dành cho quá ít tóc. Thứ hai, gã thuế má của Nora đang khá lo lắng.

Tất nhiên, rất nhiều người trở nên bồn chồn bên cạnh nhân viên FBI - phần lớn chẳng vì lý do gì.

Tôi bỏ qua phần chuyện phiếm và lôi từ túi áo ngoài một bức hình. Đó là một tấm ảnh in ra từ máy kỹ thuật số mà tôi đã chụp ngày đầu tiên tại Westchester.

“Ông có nhận ra người phụ nữ này không?”, tôi hỏi.

Ông ta nghiêng người qua bàn và nhanh chóng đáp lại. “Không, tôi không nghĩ vậy”.

Tôi vươn tay ra xa để ông ta có thể nhìn rõ hơn. “Đây, nhìn kỹ hơn một chút đi. Làm ơn”.

Ông ta cầm lấy bức ảnh và giả bộ nghiên cứu nó - mức diễn xuất tương đương với trình độ của diễn viên một bộ phim loại B: nhíu mày, nheo mắt hồi lâu, cuối cùng thì nhún vai quá cường điệu và lắc đầu. “Không, trông cô ta không quen chút nào”, ông nói. “Nhưng là một phụ nữ xinh đẹp đấy”.

Steven Keppler đưa lại bức hình, tôi gỡ cầm. “Thế thì lạ thật”,

tôi nói.

“Sao vậy?”

“Sao người phụ nữ xinh đẹp này có danh thiếp của ông nhưng lại không biết ông”.

Ông ta nhấp nhòm, có vẻ không được thoải mái lắm trên ghế.
“Có thể ai đó đã đưa cho cô ấy chẳng”, ông nói.

“Chắc chắn rồi, tôi đoán vậy. Trừ việc điều đó sẽ chẳng giải thích vì sao cô ta nói với tôi rằng mình có biết ông”.

Một tay Keppler nắm lấy cà vạt trong khi tay kia liên tục chỉnh lại mái tóc.

“Để tôi xem lại tấm ảnh một lần nữa. Có được không?”.

Tôi đưa lại tấm ảnh cho ông ta và quan sát, chắc hẳn mình sắp được nhìn thấy một vài màn diễn xuất vụng về cổ điển nữa. Chắc chắn rồi.

“Ồ, đợi một phút! Tôi nghĩ mình có biết đây là ai”.

Ông ta gõ ngón trỏ vào tấm ảnh một vài lần. “Simpson... Singleton?”.

“Sinclair”, tôi nói.

“Tất nhiên rồi, Olivia Sinclair”.

“Thật ra là Nora”.

Người đàn ông lắc đầu. “Không, tôi chắc chắn tên cô ấy là Olivia”.

Điều đó được thốt ra từ người chỉ một phút trước còn khẳng định không hề biết cô nàng là ai.

“Vậy thì, tôi đoán đây là một vị khách hàng?”, tôi hỏi. “Rất xinh đẹp, như ông nói. Tôi ngạc nhiên là ông lại không nhớ cô ấy”.

“Tôi có làm việc cho cô ấy, đúng vậy”.

“Kiểu việc gì?”.

“Đặc vụ O’Hara, anh biết tôi không thể tiết lộ điều đó”.

“Đương nhiên là ông có thể”.

“Anh biết tôi có ý gì mà”.

“Vậy ư? Điều duy nhất tôi biết là ông đã quả quyết không nhận ra một trong những khách hàng của chính mình, người mà ngẫu nhiên là đối tượng trong cuộc điều tra của tôi. Nói cách khác, ông đã nói dối một nhân viên liên bang”.

“Anh có cần tôi nhắc lại rằng mình đang nói chuyện với một luật sư không?”.

“Ông có cần tôi nhắc lại rằng tôi có thể quay trở lại trong vòng một tiếng nữa với lệnh khám để lục tung văn phòng này lên không?”.

Tôi nhìn Keppler chăm chú, hy vọng ông ta sẽ biết điều. Thay vào đó, gã này thể hiện một khí thế thật sự. Thật ra, ông ta dần lấy lại thế tấn công.

“Sự hăm dọa lộ bịch của anh có thể có hiệu lực tại một miền nào đó”, ông ta vừa nói vừa hást cằm. “Nhưng tôi bảo vệ quyền bảo mật của thân chủ mình. Bây giờ thì anh có thể rời đi được rồi”.

Tôi đứng lên.

“Ông nói đúng”, tôi nói và thở sâu. “Ông có quyền bảo vệ cho quyền lợi khách hàng và tôi thực sự vượt quá giới hạn. Tôi xin lỗi”. Tôi lục tay vào túi. “Nghe này, đây là danh thiếp của tôi. Nếu ông thay đổi ý kiến hay muốn yêu cầu sự bảo vệ của cảnh sát, xin cứ gọi tới văn phòng”.

Khuôn mặt người đàn ông trở nên cáu kỉnh. “Sự bảo vệ của cảnh

sát? Anh đang nói với tôi rằng người phụ nữ này nguy hiểm ư? Olivia Sinclair? Chính xác thì cô ta đang bị điều tra về việc gì thế?”.

“Tôi e là mình không thể nói ra, ông Keppler ạ. Nhưng, tôi chắc rằng nếu cô ta đã tin tưởng ông với công việc kinh doanh của mình, cô hẳn đã được thuyết phục rằng ông sẽ không bao giờ tiết lộ điều gì về các khoản kí kết”.

“Đợi một phút - Olivia Sinclair đang ở đâu? Ý tôi là, anh đang theo dõi cô ta?”.

“Đó là vấn đề”, tôi nói. “Chúng tôi đã làm thế, nhưng giờ thì không biết cô ta đang ở đâu. Ông Keppler, tôi không thể kể cho ông nghe mọi thứ liên quan tới vụ việc, nhưng tôi sẽ nói điều này. Nó có liên quan tới tội giết người. Có khả năng là nhiều hơn một lần”.

Thế là quá đủ đối với khí thế can đảm của vị luật sư và quyền bảo mật đối với thân chủ. Khi có thể cất thành lời, ông ta mời tôi ngồi xuống một lần nữa.

“Rất vinh hạnh”, tôi nói.

Chương 93

Quyển sách về Jeffrey đã được đóng lại. Các tài khoản được kê khai của anh đã được dọn sạch, không có chút dấu hiệu nghi ngờ nào từ phía các nhà chức trách. Thợ nhiếp ảnh của tạp chí New York chẳng bao giờ chụp được bức hình và cuộc phỏng vấn đã bị loại bỏ. Nora biết rằng lẽ ra mình phải thỏa mãn với diễn biến của mọi việc tại Boston. Nhưng ngay lúc trở lại New York, cô hiểu rằng tất cả đều bất ổn.

Cô đang nghĩ tới O'Hara.

Cô lưỡng lự khi với lấy điện thoại di động. Cô cảnh báo chính mình: không thể để lộ những gì đã biết.

Cuối cùng cô nhấn số và bấm GỬI.

“Xin chào?” *Xem nào, xem nào, chính là cậu bé hư đây.*

“Có phải bạn tình qua điện thoại của em đó không?”, Nora hỏi.

Anh tự cười. “Là mẹ phải không?”.

Bất chấp mọi việc, cô bật cười.

“Ôi trời”.

“Anh đang định nói là hài hước”.

“Nào, ngài Craig Reynolds, sao anh không gọi cho em từ Chicago? Quá bận ư?”

“Anh biết. Anh xin lỗi”, anh nói. “Anh rộn hết cả lên với cuộc hội nghị”.

“Đó hẳn là một hội nghị ra trò. Anh đã làm tốt chứ?”.

“Em không biết được đâu”.

Nora nén tiếng cười thâm. Tôi biết nhiều hơn anh tưởng đấy, John O'Hara.

“Nghe này”, anh tiếp lời. “Anh sẽ đền cho em”.

“Đúng vậy, anh sẽ làm thế. Tối nay anh có làm gì không?”.

“Vẫn như cả chiều nay thôi. Công việc”.

“Em tưởng đó là mục đích chuyên đi vừa rồi”.

“Tin hay không tùy em, nhưng anh phải viết một bản báo cáo về hội nghị. Công việc ngập đến tận tai như thế...”

“Nhảm nhí!”, Nora ngắt lời. “Em có thể thấy anh ngay bây giờ. Anh đang xem tivi. Có vẻ như một trận bóng chày, nếu em không lầm”.

Anh không thốt nổi nên lời ngoài hai từ ngọng nghịu. “Cái gì...”

“Nhìn ra ngoài cửa sổ đi, Craig. Anh thấy chiếc Benz đỏ không? Thấy cô gái xinh đẹp ở ghế trước không? Cô ta đang vẫy anh đây. Xin chào, Craig”.

Nora quan sát khi O'Hara xuất hiện bên cửa sổ, trông đầy vẻ kinh ngạc cũng giống như giọng nói của mình. “Em ở đây bao lâu rồi?”, anh hỏi.

“Đủ để phát hiện ra anh nói dối. Bóng chày ư? Anh chọn bóng chày thay vì em ư?”.

“Anh đang nghỉ giải lao trong khi viết báo cáo. Chỉ có thể thôi”.

“Chắc rồi. Vậy, Craig có thể ra ngoài và chơi đùa được không đây?”.

“Sao em không vào trong nhỉ?”.

“Em thích ta lái xe đi một vòng hơn”, cô nói.

“Đến đâu?”.

“Đó là một sự ngạc nhiên. Giờ thì tắt công việc của anh đi”.

“Nhân nói đến công việc...”, anh ngắt lời cô.

“Chuyện gì thế?”.

“Anh e là hoàn cảnh cho mối quan hệ của chúng ta bắt đầu dồn anh vào thế bí”, anh nói. “Về mặt lý thuyết, em là một khách hàng, Nora”.

“Hơi muộn một chút cho tính chất chuyên môn đó rồi, anh không nghĩ vậy sao?”

Anh không nói gì. Nora tiếp tục. “Thôi nào, Craig, anh biết mình muốn ở bên em mà - và em muốn ở bên anh. Việc này thật sự rất đơn giản”.

“Anh đã nghĩ về chuyện đó”.

“Và em thì đã nghĩ về anh. Em không biết chính xác là gì, nhưng anh khác tất cả những người em từng gặp”, cô nói. “Em có cảm giác như mình có thể kể với anh bất kể điều gì”.

Có một chút ngập ngừng đầu dây bên kia.

Anh thở dài. “Lái xe đi chơi, hả?”.

Chương 94

Thực lòng tôi không có tâm trạng dạo chơi dưới ánh trăng, nhưng dù sao cũng đã ở đây rồi. Chỉ tôi và Nora Sinclair.

Mũi xe được hạ xuống, gió đêm vút qua, mát lạnh và lạo xạo. Con đường, các tấm biển báo - tất cả chỉ còn là những chấm lờ mờ. Nora đang biến những đường ngoại ô heo hút của Westchester trở thành xa lộ của riêng mình, tôi chỉ là khách đi kèm trên chuyến xe này.

Mình đang làm cái quái quỷ gì thế này?

Đó là câu hỏi lóe lên ngay tức thời. Thật tệ là tôi không có câu trả lời.

Thông tin mà vị luật sư Steven Keppler với mái tóc chải rất tệ hào phóng cung cấp cho tôi đã được chuyển tới Susan. Cô đã đưa chúng tôi chỗ đám thiên tài máy tính tại Cục, bọn họ sẽ thâm nhập vào tài khoản nước ngoài của Nora và lần theo các khoản ký thác và chuyển tiền. Tất cả. Ai mà biết nổi có bao nhiêu lần chứ? Họ sẽ đặc biệt chú ý tới bất kỳ thứ gì liên quan tới người mang tên Connor Brown. Cả trước và sau khi anh ta qua đời. Cho họ hai mươi tư giờ đồng hồ, Susan nói. Tối đa là ba mươi sáu.

Trong khi đó, tất cả những gì tôi phải làm là điều này: tránh xa Nora.

Thế nhưng cô ta đây, ngay bên cạnh tôi, xinh đẹp hơn, quyến rũ hơn, say sưa hơn bao giờ hết. Liệu đây có phải là tiếng hoan hô cuối cùng hay không?

Hay là sự phủ nhận?

Hoặc có thể là tình trạng mất trí tạm thời?

Liệu có một phần nào đó trong mình hy vọng những thiên tài máy tính đó sẽ không tìm thấy một liên kết, không thấy một thứ gì hay không? Rằng có thể cô ấy vô tội? Hay mình muốn cô ấy thoát tội giết người?

Tôi quay sang phía cô. “Anh xin lỗi... Gì cơ?”.

Cô đang nói gì đó, nhưng tôi không thể nghe được trong tiếng động cơ âm ỉ của chiếc Benz, và giọng nói thậm chí còn to hơn đang vang lên trong đầu mình.

Cô thử lại lần nữa. “Em nói là, anh không vui vì mình đã đi ra ngoài hay sao?”.

“Anh chưa biết được”, tôi đáp lại gần như một người ho. “Anh vẫn không biết ta đang đi đâu mà”.

“Em đã nói rồi, đó là một điều ngạc nhiên”.

“Anh không thích những điều ngạc nhiên”.

“Không”, cô nói. “Anh chỉ không thích khi mình không được nắm quyền kiểm soát thôi”.

Trước khi tôi kịp nói điều gì, cô đột ngột rẽ ngoặt, chân không đặt gàn phanh. Lốp xe rít lên trong khi chiếc mui trần có vẻ muốn lộn tung.

Nora nghiêng đầu ra sau và bật cười trong gió. “Anh không cảm thấy tràn đầy sức sống hay sao?”, cô hét lớn.

Chương 95

Phải đến chỗ có đèn đỏ, cô ấy mới đi chậm lại.

Sau khi lái xe hơn nửa tiếng, chúng tôi tới một thị trấn nhỏ bên Hồ Putnam. Có một đoạn giao nhau và chỉ có duy nhất xe chúng tôi đậu tại đó. Lúc đó vào khoảng gần chín giờ. Tôi nhớ mọi chi tiết.

“Ta sắp tới nơi chưa?”, tôi hỏi.

“Sắp rồi”, cô nói. “Anh sẽ rất thích nó, Craig ạ. Hãy thư giãn đi”.

Tôi liếc nhìn sang phải trong khi cô lục xục với đài radio. Có một người đàn ông lớn tuổi tại trạm xăng Mobil, đầu đội mũ lưỡi trai Uconn, đang đổ đầy chiếc Jeep Cherokee. Mắt chúng tôi gặp nhau trong khoảng một giây. Người đàn ông nhìn hao hao cha mình. *Mọi chuyện không phải lúc nào cũng như bề ngoài của chúng.*

Đèn chuyển màu xanh và Nora lại phi như đại bác.

“Em đang vội ư?”.

“Vâng. Thật ra, em hơi bị kích động. Em đã rất nhớ anh. Anh cũng nhớ em chứ ạ?”.

Xe lướt đi vài dặm tiếp theo trong khi cả hai không nói gì, tiếng đài radio om sòm ganh đua với động cơ tám xy-lanh. Tôi không thể nghe ra bài gì, nhưng rồi cuối cùng cũng nhận ra - “Khách sạn California”. Với cách mà Nora đang lái xe, đáng lẽ nó phải là “Cuộc sống trên Đường cao tốc” mới phải.

Chúng tôi rẽ một lần nữa.

Không hề có bảng đề tên phố nào có thể nhìn thấy, con đường rất hẹp và tối. Tôi ngược lên trời. Bất kể mặt trăng lưỡi liềm có

đang rọi xuống thứ ánh sáng gì, nó cũng đã bị che khuất bởi những đám cây cao chót vót. Chúng tôi đã ở trong rừng.

“Anh sẽ loại bỏ khả năng Disneyland”, tôi nói.

Cô bật cười. “Chỗ đó sẽ dành cho chuyến đi sau”.

“Nhưng em biết mình đang đi đâu chứ?”.

“Ai đó không tin em đấy à?”.

“Anh chỉ đang hỏi thôi”.

“Chắc rồi”. Cô ngừng lại. “Nhân tiện, em đã đúng”.

“Về điều gì?”.

“Anh thực sự không thích thú khi mình không giữ quyền kiểm soát”.

Một phút sau, đoạn đường có vỉa hè chấm dứt, nhưng chúng tôi vẫn tiếp tục đi. Chẳng có gì ngoài bụi đất và những viên đá xộp lạo xạo dưới lốp, đường ngày một hẹp hơn nữa. Xe mui trần sẽ thật tệ khi cố làm một chiếc SUV, trong khi nó rầm rầm tiến về phía trước, tôi quay lại và nhìn Nora.

“Chỉ một chút nữa thôi”, cô nói, nụ cười không hề thay đổi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, trong vòng chín mươi mét tiếp sau chúng tôi tới một khoảng rừng thưa. Tôi cô nhìn ra bóng hình phía trước mình. Một dạng nhà nhỏ - phía sau nó là hồ nước hoặc một cái ao bé.

Nora cho xe vào gần thêm trước cửa nhà và đậu lại. “Như thế này chẳng phải rất lãng mạn ư?”.

“Nơi này của ai vậy?”, tôi hỏi.

“Của em”.

Tôi nhìn căn nhà gỗ nhỏ. Mắt đã quen dần với bóng tối, cộng với

ánh đèn pha từ chiếc Benz, tôi đã có thể nhìn ra những khung gỗ dài và đặc. Nơi này tuy thô kệch nhưng được giữ gìn rất kỹ càng, tuy vẫn không hẳn là một chôn mà tôi sẽ nghĩ là thuộc quyền sở hữu của Nora.

“Ngạc nhiên chưa!”, cô nói. “Đây là một điều ngạc nhiên thú vị. Anh không thích ngôi nhà nhỏ trên mặt nước của em ư?”

“Có chứ. Có gì để không thích nào?”

Cô tắt máy và chúng tôi bước ra ngoài. Đó là một vị trí rất đẹp, gần như hoàn hảo. Nhưng để làm gì?

“Em biết đấy, anh không hẳn đã gói theo bàn chải đánh răng”, tôi nói.

“Đừng lo, em lo hết mọi thứ rồi. Em lo hết cho anh rồi, Craig”.

Cô bấm nút điều khiển và cốp xe bật mở, ngay sau tín hiệu. “Khoảng để đồ” nhỏ bé của chiếc mui trần đã được chất đống. Thậm chí không có một centimet vuông thừa lại.

“Em thật sự đã chuẩn bị từ trước”, tôi nói, nhìn xuống túi đựng đồ cắm trại và thùng ướp lạnh loại nhỏ. *Chuẩn bị để làm gì?*

“Tất cả những món dành cho bữa tối muộn xuất sắc. Thêm vào đó là mấy thứ lặt vặt khác - một chiếc bàn chải dành cho anh. Vậy anh còn đợi gì nữa?”

Hậu phương yểm trợ, tôi muốn nói vậy.

Tôi túm lấy túi đồ và thùng ướp lạnh. Cả hai leo lên những bậc thang gỗ cũ kĩ. Khi đã vào trong, tôi lắc đầu và khẽ mỉm cười. Nhìn từ bên ngoài, căn nhà nhỏ này trông như ngôi nhà thời thơ ấu của Abe Lincoln. Nhưng ở bên trong, nó là một trang được xé ra từ tạp chí thiết kế. Lẽ ra tôi nên biết điều đó.

“Nơi này từng thuộc về một khách hàng cũ”, Nora nói trong khi

chúng tôi dỡ đồ ăn ra. “Em biết ông ấy rất thích việc trang trí mà em đã làm. Em đã rất sửng sốt khi được để lại nơi này”.

Cô bước qua và vòng tay qua người tôi. Như mọi khi, mùi hương của cô vẫn quyến rũ, thậm chí còn hơn thế. “Nhưng nói chuyện quá khứ vậy đủ rồi. Hãy nói về tương lai nhé, chúng ta nên làm gì đầu tiên nhỉ? Làm tình, hay làm bữa tối?”.

“Hừm, một câu hỏi khó đây”. Tôi nghiêm mặt.

Đương nhiên, không hẳn như vậy. Cô ấy biết rõ điều đó và tôi cũng vậy. Nhưng những gì cô ấy không biết đó là tôi đang nói thật. Sớm hay muộn, chuyện chăn gối này sẽ phải kết thúc.

Mày không thể tiếp tục chuyện này, O'Hara. Ngừng lại!

Nói thì dễ hơn làm. Cô áp người vào tôi. Những ý nghĩ vụt qua, sự cảm dỗ đã vượt quá sức chịu đựng.

“Cứ cho là anh bị điên đi, nhưng anh chưa ăn gì từ sáng đâu”.

“Được rồi, đúng là anh thật điên, chúng ta sẽ dùng bữa trước. Nhưng có một vấn đề nho nhỏ”.

“Gì thế?”.

Cô quay lại nhìn về phía bếp chẳng có một thanh củi nào. “Ồ ngoài, phía sau ấy. Có một nhà kho cách đây chừng bốn lăm mét. Anh sẽ nhận công việc danh dự này chứ?”.

Tôi cầm một chiếc đèn pin từ chạn để đồ gần cửa trước và bước ra ngoài, hướng về phía kho. Ngay cả với chiếc đèn pin thì ngoài trời vẫn tối đen như mực. Tuy không dễ dàng hoảng sợ, nhưng trên đường đi đã nghe thấy tiếng sột soạt lớn từ phía bụi cây và tôi không nghĩ đó là Bambi.

Cái nhà kho quái quỷ ấy ở đâu vậy?

Mình có nên ra ngoài như thế này không?

Cuối cùng tôi đã tìm thấy nó và ôm một đồng cùi trong tay, đủ cho cả đêm nay. Tôi ngược trở lại căn nhà gỗ nhỏ. Như tôi nói - đáng sợ. Có lẽ đó là ông già mà tôi đã nhìn thấy ở trạm xăng trong thị trấn. Dù có là gì, tôi không thể không nhớ đến cha mình. *Mọi thứ không phải lúc nào cũng như bề ngoài của chúng.*

Chương 96

Tôi trở lại với cánh tay chắt đầy củi và nhóm. Tôi hỏi Nora mình có thể giúp thêm được gì hay không.

“Hoàn toàn không”, cô đáp và hôn nhẹ lên má tôi. “Em sẽ lo mọi thứ từ đây”.

Tôi để Nora lại một mình trong bếp và thư giãn trên chiếc sô-pha trong phòng khách với thứ duy nhất để đọc, một ấn bản bốn năm tuổi của *Cánh đồng & Dòng suối*. Đang đọc dở một bài báo về việc câu cá hồi tại Nhà nghỉ Sheen Falls ở Ai-len thì Nora gọi, “Bữa tối đã sẵn sàng”.

Tôi quay vào trong bếp và ngồi xuống bên chiếc chảo sò, gạo thô và một đĩa rau thơm. Một chai pinot prigio để uống. Rất chuẩn theo phong cách tạp chí *Người sành ăn*.

Nora nâng cốc. “Cho một đêm đáng nhớ”.

“Cho một đêm đáng nhớ”, tôi lặp lại.

Chúng tôi chạm cốc và bắt đầu ăn. Cô hỏi tôi đã đọc gì và tôi nói về bài báo cá hồi.

“Anh có thích đi câu không?”, cô hỏi.

“Rất thích”, tôi nói, một lời nói dối trong sạch, thấy mình ngày một tinh vi hơn.

“Anh thường thích đi đâu?”.

“Ừmmmm. Có một vài hồ và suối câu tốt ngay trong vùng. Tin anh đi, em có thể câu được một con lớn ngay quanh đây thôi. Nhưng không gì bì được với các đảo. Jamaica, St.Thomas, Caymans. Anh đoán là em đã xuống đó rồi?”.

“Em xuống rồi. Thật ra, em đã ở Caymans cách đây không lâu”.

“Đi nghỉ à?”.

“Không, chuyện kinh doanh nhỏ”.

“Ồ?”

“Em đã trang trí một ngôi nhà bãi biển cho một nhà tài phiệt. Một nơi trên mặt nước vô cùng lộng lẫy”.

“Thú vị đấy”, tôi gật đầu rồi ăn thêm một miếng sò. “Nhân tiện, món này ngon quá”.

“Em mừng vì anh thích”. Cô vươn tay và đặt lên tay tôi. “Anh thấy vui chứ?”.

“Đúng vậy”.

“Tốt, bởi vì em hơi lo - những gì anh nói lúc trước về việc em là khách hàng của anh”.

“Nó thực sự liên quan nhiều tới bối cảnh”, tôi nói. “Nếu không phải do cái chết của Connor, chúng ta sẽ thậm chí chẳng ở đây”.

“Đúng vậy, em không thể phủ nhận điều đó. Nhưng..”, giọng cô nhỏ dần.

“Em đang định nói gì?”.

“Điều mà có lẽ em không nên nói”.

“Không sao”. Tôi nhìn ra xung quanh rồi mỉm cười. “Chẳng có ai ở đây ngoài hai ta”.

Cô mỉm cười trở lại. “Có một điều em đã học được trong nghề nghiệp của mình, đó là một người có thể phải lòng với hơn một ngôi nhà. Có ngờ nghếch không nếu nghĩ rằng điều đó cũng đúng với con người?”.

Tôi nhìn sâu vào mắt Nora. Cô ấy định tiến tới đâu với câu nói

này? Cô đang cố nói với mình điều gì?

“Chuyện này là như vậy ư, Nora? Tình yêu?”.

Cô giữ ánh nhìn của tôi. “Em nghĩ đúng vậy”, cô nói. “Em nghĩ mình phải lòng anh mất rồi. Đó có phải là một điều xấu không?”.

Tôi nghe cô thốt ra từng lời và khó mà tin nổi. Và rồi như thể mọi thứ về buổi tối kỳ lạ này nổ tung trong bụng.

Đột nhiên tôi thấy buồn nôn. Sự phản ứng lại những lời cô ấy vừa nói ư?

Tập trung nào, O'Hara.

Tôi nghĩ lại những gì đã xảy ra lần trước khi cô nấu ăn cho tôi. Làm sao có thể lại đổ tại món sò bị hỏng chứ?

Vậy nên tôi không nói gì. Hy vọng nó sẽ qua đi. Phải như vậy.

Nhưng không.

Và rồi, trước khi kịp biết điều gì, tôi không thể nói được nữa. Không thể thở được.

Chương 97

Nora ngồi quan sát trong khi O'Hara ngã ra khỏi ghế một cách tuyệt vọng và đập rạn hộp sọ của mình trên sàn gỗ cứng. Máu rỉ ra từ phía trên mắt phải. Đó là một vết thương lớn, nhưng có vẻ như anh không chú ý. Rõ ràng anh quan tâm hơn tới những gì đang xảy đến bên trong cơ thể mình.

Bọn họ luôn như vậy.

Tuy thế, trong tất cả đám đàn ông - bao gồm Jeffrey, Connor và người chồng đầu tiên của cô, Tom Hollis - người này đã chứng tỏ được mình là kẻ mạnh mẽ nhất. Sức hút của người đàn ông cô biết tới với cái tên Craig Reynolds là có thật và sự kết nối luôn luôn hiện hữu. Tài hóm hỉnh, sự duyên dáng, vẻ bề ngoài. Trí thông minh, cũng giống như cô vậy. Trên mọi phương diện, anh là người tuyệt nhất, ngay lúc này cô đã thấy nhớ anh, tiếc rằng mọi chuyện không thể khác.

Nó phải đến nước này.

Anh vừa quần quai vừa nghèn nghẹn và nôn thốc nôn tháo. Anh cố đứng dậy nhưng không thể. Loại thuốc ban đầu sẽ không giết chết anh, chỉ dọn bàn thôi. Nhưng giờ thì cô lo có thể mình đã dùng quá nhiều.

Cô tự nhủ hãy nói điều gì đó, làm ra vẻ quan tâm. Cô phải là kẻ ngoài cuộc, người không biết điều gì đang diễn ra. “Đề em lấy cho anh thứ gì nhé. Đề em giúp anh”.

Cô chạy nhanh tới bồn rửa và đổ đầy một cốc nước. Từ một chiếc lọ nhỏ trong túi, cô đổ ra thứ chất bột đó. Những bong bóng nhỏ sủi bọt trên bề mặt. Nora quay lại từ phía bồn rửa - nhưng anh

đã biến mất.

Anh ta đã đi đâu?

Anh ta không thể đi xa được. Cô bước hai bước và nghe thấy tiếng sập cuối hành lang, tiếng cửa được khóa lại. Anh đã tới phòng tắm.

Cô chạy dọc hành lang với cốc nước trong tay. “Anh yêu, anh không sao chứ?”, cô gọi. “Craig?”.

Cô có thể nghe tiếng anh ới nữa, anh chàng tội nghiệp. Dù có kinh khủng thế nào, thì đó cũng là một dấu hiệu tốt. Anh đã sẵn sàng cho phần sùi bọt bong bóng. Chỉ cần cô thuyết phục được anh mở cửa ra.

Cô gõ cửa từ tốn. “Anh yêu, em có thứ này cho anh. Nó sẽ giúp anh cảm thấy khá hơn. Em biết là anh không nghĩ thế, nhưng đúng là như vậy”.

Anh không trả lời, cô gọi một lần nữa. Khi việc đó không có tác dụng, cô đập thành thịch lên cửa.

“Làm ơn, anh phải tin em.”

Cuối cùng, giữa những hơi thở hỗn hển, anh hét trở lại. “Ừ, đúng vậy đấy!”.

“Em không đùa đâu, Craig, để em giúp anh”, cô nói. “Tất cả những gì anh phải làm là uống cốc nước này. Con đau sẽ biến mất”.

“Không đời nào!”.

Nora nỏi đóa. A, vậy đó là cách anh muốn chơi trò này hả? Được thôi.

“Anh chắc không?”, cô hỏi. “Anh chắc là mình không muốn mở cửa ra chứ... O’Hara?”.

Cô lắng nghe sự im lặng liền sau đó, tưởng tượng ra sự ngỡ ngàng hoàn toàn của anh ta. Ôi, cô đã ước được nhìn thấy nét mặt anh lúc đó biết bao.

Cô chửi bới anh từ phía cửa. “Đó là tên thật của anh, phải không? John O’Hara?”.

Sự yên lặng chấm dứt. “Đúng thế”, anh hét lại giận dữ. “Đặc vụ John O’Hara, FBI”.

Nora mở tròn đôi mắt, sự hoài nghi là đúng. Nhưng trên tất cả, cô phá lên cười. “Thật ư? Tôi ấn tượng đấy. Thấy không, tôi đã nói rằng anh được sinh ra để làm việc gì đó hơn là bán bảo hiểm! Tôi nghĩ...”.

Anh ngắt lời cô, dần dần lấy lại được giọng nói. “Mọi chuyện kết thúc rồi, Nora. Tôi biết quá nhiều - và tôi sẽ sống để kể lại tất cả. Cô đã giết Connor để chiếm tiền bạc của anh ta, cũng giống như người chồng đầu tiên vậy”.

“Đồ dối trá!” cô hét lớn.

“Cô mới là kẻ nói dối, Nora. Hay là Olivia nhỉ? Dù là gì, hãy hôn tạm biệt đồng tiền trên đảo Caymans đi. Nhưng đừng lo - nơi mà cô sẽ đến, tiền phòng và ăn uống là miễn phí”.

“Tôi sẽ không đi đâu cả, đồ khốn! Nhưng anh thì có đấy!”

“Chúng ta sẽ xem thế nào. Giờ thì xin thứ lỗi, tôi phải gọi một cú điện”.

Nora lắng nghe ba âm bấm điện thoại vọng ra từ bên trong nhà tắm. Anh ta đang gọi 911.

Lại một lần nữa cô bật cười. “Đồ ngốc. Chúng ta đang ở giữa vùng đồng không mông quạnh - không có dịch vụ di động nào ở đây đâu!”.

Giờ thì đến lượt anh phá lên cười. “Đó là những gì em nghĩ thôi, cưng ạ”.

Chương 98

Tôi nằm sóng soài trên sàn nhà tắm, dính đầy máu, giữa bãi nôn mửa và một đồng chất lỏng khác từ trong cơ thể.

Nhưng đột nhiên tôi thấy hạnh phúc như một chú lợn vầy vùng trong đồng bùn.

Dù đau đớn ở khắp mọi nơi trên cơ thể, nhưng điều đó không quan trọng. *Tôi còn sống.*

Và đang gọi điện.

“Số khẩn cấp chín-một-một”.

Vệ tinh đã kết nối. Đội cứu trợ sẽ tới trong vòng vài phút nữa. Tất cả những gì tôi phải làm là nói địa chỉ của chốn quái quỷ này.

Tôi nói với nữ nhân viên trực tổng đài. “Tên tôi là Đặc vụ John O’Hara, FBI và tôi...”.

Đang bị bắn!

Tôi nghe tiếng súng nổ và thấy các mảnh gỗ vụn từ cửa phòng tắm ở khắp nơi. Viên đạn rít qua tai và làm vỡ tan tấm lát trên tường bên cạnh. Mọi chuyện chỉ xảy ra trong giây phút, nhưng cảm giác như một cảnh quay chậm.

Cho tới phát súng thứ hai. Cảm giác duy nhất là đau đớn tột cùng. Tôi đã gặp may. Phát tiếp theo thì không hẳn. Viên đạn trúng vai, xuyên qua người. Tôi đưa mắt nhìn xuống lỗ thủng trên áo khi thấy máu bắt đầu trào ra.

Mẹ kiếp, mình đã trúng đạn.

Tôi làm rơi điện thoại và gần như đông cứng trong một khắc. Nếu như vậy trong cả một giây, tôi đã có thể toi mạng.

Thay vào đó, bản năng trời dậy. Tôi lặn về bên trái, tránh xa cửa ra vào - tầm ngắm của súng.

Phát súng thứ ba của Nora nổ tung qua cửa và làm tan tành phiến đá lát trên tường, nơi tôi đã ngồi chỉ một giây trước. Phát súng này đã có thể trúng ngực.

“Mày thích như vậy hả, O’Hara!?”, cô ta hét lớn. “Đó là điều khoản bảo hiểm của tao đây!”.

Tôi không nói gì. Mở lời lúc này nghĩa là mời gọi thêm một viên đạn nữa. Tôi đợi Nora nói thêm điều gì đó, nhưng chẳng có gì.

Âm thanh duy nhất bây giờ là giọng nghiền nghệt như cát trong hộp của nhân viên trực tổng đài 911 qua điện thoại di động nằm trên sàn.

“Anh còn ở đó không? Chuyện gì đang xảy ra?”.

Hay cái gì đó đại loại thế. Tôi không thể nói rõ. Tôi không quan tâm. Thứ duy nhất quan trọng lúc này không phải là chiếc điện thoại.

Tôi thu chân trái về thật chậm và vén gấu quần dài lên. Đêm đó tôi đã không gói theo một chiếc bàn chải, nhưng đã chuẩn bị một thứ khác.

Tôi mở nắp bao súng và lôi ra khẩu Beretta 9 mm. Nếu Nora có ý xông vào, tôi sẽ sẵn sàng đợi cô ta.

Hai tay nắm chặt khẩu súng, tôi chờ đợi.

Em đâu rồi, Nora - tình yêu của đời anh?

Chương 99

Mọi thứ đều im ắng trong căn nhà gỗ nhỏ, chiếc điện thoại cũng vậy. Chín-một-một đã ghi lại tên tôi, dù chưa nói được địa điểm, vệ tinh sẽ tìm ra nó. Cô nhân viên trực tổng đài sẽ làm tốt nhiệm vụ của mình. *Cô ta sẽ báo động cho người giám sát, người giám sát báo lên Cục, Cục sẽ lấy tọa độ phát ra từ chiếc điện thoại hỗ trợ GPS của mình, rồi đơn vị cảnh sát gần nhất sẽ được huy động. Nghe thật đơn giản.*

Tôi chỉ cần đảm bảo rằng mình vẫn thở được khi họ tới đây.

Một câu hỏi được đặt ra. *Tại sao mình không bắn lại Nora.*

Tôi biết tại sao. Tôi chỉ không biết làm gì với câu trả lời.

Tôi cố đứng dậy trên sàn phòng tắm mà không gây nên bất kỳ tiếng động nào. Con đau khủng khiếp trên vai không thực sự hợp tác cho lắm. Tôi nhón chân đi trên sàn và ngồi sụp xuống, lưng dựa vào tường. Một tay giữ khẩu súng, tay kia với tới tay nắm cửa. Tôi xoay nó thật chậm.

Tôi hít một hơi dài và chớp mắt vài lần. Tôi không biết được liệu Nora còn ở bên kia cánh cửa hay không, nhưng phải tìm ra. Một lợi thế là - cánh cửa mở ra xa phía tôi, về phía hành lang.

Ba.

Hai.

Một.

Với tất cả sức lực còn lại, tôi dùng vai đẩy cánh cửa. Nó mở toang.

Tôi lăn ra ngoài, rạp sát người xuống sàn. Súng được rút ra. Tôi

vung tay qua trái, qua phải, tìm kiếm mọi sự chuyển động. Tôi nhào vào một chiếc đèn bàn. Và rồi suýt nữa thì đã bắt hình ảnh phản chiếu của mình trong chiếc gương cuối hành lang.

Không thấy Nora.

Tôi bước sang một bên, dọc theo hành lang, tiến về phía phòng bếp. “Cô không phải là người duy nhất có súng”, tôi gọi lớn. “Tôi không muốn giết hại ai cả”.

Không có tiếng cô ta đáp lại.

Tôi tới cửa ra vào phòng khách. Nhanh chóng liếc nhìn kiêu ú òa.

Không có cử động nào. Không thấy Nora.

Phòng bếp cách đó vài bước. Tôi nghe thấy thứ gì đó. Tiếng cọt két. Bước chân. Cô ta ở đó, chờ đợi tôi.

Tôi định mở miệng nói gì đó. Nhưng không thốt một lời. Cơn choáng váng ập đến quá nhanh. Tôi vọt về phía tường, cố đứng vững. Chân tôi nhũn ra như cao su.

Tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng cọt két. Cô ta đang tới ư? Tôi nâng tay và nhắm bắn. Ngồi súng đang run rẩy. Lại kéo kẹt thêm nữa. Mỗi lúc một to hơn.

Chúa ơi, O’Hara!

Đó là lúc tôi hiểu ra mọi chuyện. Tiếng cọt kẹt thực chất là tiếng răng rắc. Một thứ mùi khủng khiếp đã tố cáo điều đó. Có thứ gì đó đang cháy.

Tôi len dần tới góc cửa bếp. Có cơ hội để hé nhìn vào bên trong. Tôi nhìn thấy nồi đặt trên bếp, và khói. Phần cơm còn thừa sôi sục bên trong. Nó đang bùng cháy.

Tôi thở hắt ra. Rồi tôi nhảy!

Có tiếng sập cửa. Phía ngoài. Nora đang bỏ chạy?

Tôi tập tễnh bước ra khỏi căn nhà gỗ vừa lúc động cơ xe Benz gầm lên. Tôi lỡ bước đầu tiên xuống bậc thang gỗ cũ kĩ. Bay cả người về phía trước. Ngã xuống một bên. Con đau lại ập đến.

Nora đạp ga trong khi tôi trườn trên chân mình. Trong một giây cô liếc nhìn qua vai - và mắt chúng tôi gặp nhau.

“Nora, dừng lại!”.

“Ừ, đúng vậy đấy, O’Hara. Dừng lại vì tình yêu hả?”.

Tôi nâng tay lên nhưng nó đang run lẩy bẩy. Tôi nhắm vào phần sau của chiếc xe mui trần, thứ mà tôi có thể nhìn thấy dưới ánh trăng.

“Nora!” , tôi lại hét lên một lần nữa.

Cô đã né được và chuẩn bị biến mất dưới con đường bụi bặm. Sau rớt, tôi bóp chặt cò súng, rồi lại siết chặt lần nữa hy vọng vào sự may mắn.

Rồi mọi thứ tối sầm.

Chương 100

Đống cơm khô cháy khét trên bếp chưa là gì so với mùi muối ngửi.

Khi giật mình bừng dậy và mở mắt, tôi thấy mình đang nằm dưới đất và nhìn chăm chăm vào hai viên cơm địa phương. Người lớn tuổi hơn đang tạm băng bó vết thương bên vai cho tôi, còn người trẻ hơn - tầm hai mươi hai - cúi xuống nhìn đầy hoài nghi. Chẳng cần là một nhà tiên tri cũng biết được cậu chàng đang nghĩ gì.

Cái quái gì đã xảy ra với anh thế, anh bạn?

Nhưng tôi cũng có câu hỏi của riêng mình. “Bắt được cô ta chưa?”, tôi lẽ nhè hỏi, vẫn còn hơi choáng váng.

“Chưa”, tay cơm lớn hơn đáp. “Mặc dù chúng tôi không chắc mình đang tìm ai nữa. Tất cả những gì có được là một cái tên. Còn những thứ như là cô ta trông ra sao hay lái loại xe gì, chúng tôi đều chẳng biết tí nào”.

Tôi kể lại cho họ nghe một cách chậm chạp. Một bản miêu tả đầy đủ về Nora, chiếc xe Benz mui trần màu đỏ, địa chỉ của cô nàng tại Briarcliff Manor. Hay ít ra là của Connor Brown. Dù chẳng có nhiều khả năng cô ta sẽ quay lại nơi đó. Cô nàng sẽ không dám vậy.

Viên cảnh sát trẻ hơn bật máy đàm thoại và truyền đạt lại thông tin. Anh ta cũng hỏi lại về xe cứu thương, xe cứu thương của tôi.

“Đáng lẽ bây giờ họ phải tới đây rồi”, anh ta nói.

“Tôi chưa bao giờ được ưu tiên hàng đầu cả”, tôi nói một cách chua cay.

Trong khi đó, cộng sự của anh chàng đã hoàn tất việc băng bó.

“Đó, như vậy sẽ giữ được cho tới lúc đội cứu thương tới”.

Tôi cảm ơn ông ta. Tôi cảm ơn cả hai người. Rồi tôi lơ mờ nhận ra rằng bọn họ trông như hai cha con. Không còn nghi ngờ gì nữa, quả đúng như vậy. Sĩ quan Will và Mitch Cravens, lần lượt là thế.

Tôi bắt đầu gượng dậy.

“Oa, oa, oa”, tôi nghe cả hai người cùng kêu lên. Tất cả những gì tôi phải làm là nằm đó và thả lỏng người, họ nói vậy.

“Tôi cần dùng điện thoại”.

“Nó đang ở đâu?”, Mitch Cravens hỏi. “Tôi sẽ đi lấy”.

“Đâu đó trong phòng tắm. Và tắt bếp đi nữa”, tôi nói.

Mitch gật đầu với cha mình. “Con sẽ quay lại ngay”.

Trong khi cậu ta tiến vào trong, tôi nhớ Nora đã kể rằng cô ta sở hữu nơi này, rằng nó được tặng lại bởi một vị khách hàng cũ. “Này, Will, có thể ông biết Nora đây”, tôi nói. “Đây là căn nhà gỗ của cô ta. Nó được để lại bởi một khách hàng cũ đã qua đời”.

“Đó là những gì cô ta kể với cậu à?”.

Dựa trên cách ông hỏi, tôi có thể đoán được những lời tiếp theo.

“Cô ta có đề cập tới tên tuổi của vị khách hàng này không?”, ông hỏi.

“Không. Nhưng cô ta có chìa khóa”.

Will lắc đầu. “Nơi này thuộc quyền sở hữu của một gã tên là Dave Hale. Liệu anh ta có phải khách hàng của cô nàng này không thì không rõ, nhưng tôi đảm bảo rằng anh ta vẫn còn sống”.

“Gã này có giàu không?”.

Ông nhún vai. “Tôi cho là vậy. Tôi mới chỉ gặp anh ta một vài lần thôi. Anh chàng này sống ở Manhattan. Sao vậy? Cậu cho là

anh ta đang gặp nguy hiểm à?”.

“Trước đêm nay, có thể”, tôi nói. “Nhưng giờ thì tôi nghĩ là anh chàng an toàn rồi”.

Mitch trở lại từ phía trong căn nhà với chiếc điện thoại trong tay. “Tìm thấy rồi”.

Tôi cầm lấy nó và bật mở. Đang chuẩn bị bấm số gọi Susan thì chuông đổ dồn. Cô lại nhanh hơn một nhịp chẵn.

“Xin chào?”.

“Anh chơi bời nhằm cô nàng rồi”, cô ta cất giọng. “Anh phá hỏng mọi thứ thật tệ, O’Hara”.

Tôi đã đoán sai.

Cô ả không hề có vẻ kích động. Thay vào đó, cô ta hoàn toàn trấn tĩnh. Quá bình tĩnh. Lần đầu tiên, tôi thấy e sợ Nora Sinclair.

“Giờ thì tôi sẽ làm anh đau đớn tại chính nơi ở của mình, O’Hara ạ... thật đấy”, cô ta nói. “Anh có thể nói Riverside không?”.

Cạch.

Điện thoại rơi ra khỏi tay, tôi nhòm dậy trên đôi chân còn loạng choạng. Hai viên cảnh sát nhào tới đỡ lấy tôi.

“Gì thế?”, Mitch, người con trai, hỏi.

“Gia đình tôi”, tôi nói. “Cô ta sẽ bám theo gia đình tôi”.

Chương 101

Họ hiểu vấn đề ngay lập tức. Mọi viên cảnh sát đều có thể hiểu được - nhưng Sĩ quan Will và Mitch Cravens - cha và con trai - thì hiểu hơn một chút. Không đợi xe cứu thương được nữa. Tôi thà mất máu rồi chết còn hơn phí thêm một giây phút nữa giữa chốn rừng rậm này.

Tôi leo vào ghế sau của chiếc xe tuần tra. Mitch, bằng phản ứng trẻ trung của mình, lái đi với còi hú bật kêu âm ỉ trong khi Will đánh điện tới đồn cảnh sát ở Riverside, giục họ mau tới ngôi nhà. Cùng lúc đó, tôi gọi về nhà bằng điện thoại của mình.

“Nào, nào, nào”, tôi cầu nhàu trong khi chuông đổ dồn.

Và đổ dồn rồi lại đổ dồn.

“Chết tiệt! Không ai nhắc máy cả!”.

Cuối cùng hệ thống trả lời tự động được bật lên, tôi để lại một lời nhắn diên rồ về việc lánh sang nhà hàng xóm và đợi cảnh sát tới.

Tâm trí tôi quay cuồng cùng hàng đồng ý nghĩ khủng khiếp và ghê sợ. Liệu Nora đã tới đó chưa? Làm sao cô ta biết đó là ở đâu?

Will đã tắt đài. Ông quay sang phía tôi. “Cảnh sát Riverside sẽ đến nhà anh trong vài phút nữa”. Ông gạt đầu về phía chiếc điện thoại. “Không gọi được à?”.

“Không”, tôi nói.

“Có di động không?”.

“Tôi sắp thử đây”.

Tôi nhấn nút gọi nhanh, chỉ để ngay lập tức được chuyển tới hộp thư thoại. Tôi để lại lời nhắn với lời mở đầu báo điềm gở như lúc

trước. Cứ như trong phim vậy. John đây. Nếu em và bọn trẻ đang ở trong nhà, thì đi ra ngay đi! Nếu em đang trên đường về nhà - thì đừng về nữa!

Tôi ngả đầu ra sau và thét lên đầy chán nản. Bất chợt cơn hoa mắt lại ập đến. Tôi cố bình tĩnh trở lại và không nghĩ về tình huống xấu nhất. Không thể như vậy.

“Các anh làm ơn nhanh lên!”

Chúng tôi đã lái với tốc độ vượt quá tám mươi. Xe chạy qua ranh giới Connecticut và đi thẳng hướng Nam tới Riverside. Tôi thấy hoàn toàn tuyệt vọng thì bất chợt nảy ra một ý. Gọi cho Nora.

Có thể đó là những gì cô ta muốn. Có lẽ - hy vọng là vậy - sự hăm dọa của cô ta không có gì nhiều hơn thế, ý định duy nhất là làm tôi sợ phát khiếp và tiếp tục cuộc chơi. Tôi sẽ gọi và cô ấy sẽ phá lên cười hiểm ác. Riverside chỉ là một cái bẫy. Cô nàng đã đi về hướng ngược lại hàng dặm rồi.

Giá mà như thế.

Tôi bấm số.

Mười hồi chuông liên tiếp.

Không hề có hộp thoại.

Không thấy Nora.

Tiếng nhiễu của đài cảnh sát đột ngột chen vào. Chúng tôi đang được nối máy với một viên cảnh sát tuần tra tại Riverside. Anh ta đang ở bên ngoài ngôi nhà. Cửa đã được khóa và có ánh đèn bên trong. Theo như những gì anh ta nói, chẳng có ai xung quanh cả.

Tôi nhìn đồng hồ. 9:10. Họ phải ở đó rồi mới phải. Giờ đi ngủ của lũ trẻ là chín.

Will chuyển máy phát ra loa ngoài. “Không có dấu hiệu xông vào

ư?”.

“Phủ định”, chúng tôi nghe thấy giọng đáp.

“Anh đã kiểm tra các nhà hàng xóm chưa?”, Mitch hỏi trong khi giảm tốc độ cho một cua rẽ ngoặt. Lốp xe phía trước và bên cạnh rít lên như dàn âm thanh nổi.

“Cô ấy có thể đã tới nhà Picottes ngay đối diện phía bên kia phố”, tôi thêm vào. “Mike và Margi Picotte. Họ là bạn chúng tôi”.

“Chúng tôi sẽ đi kiểm tra ngay”, viên cảnh sát tuần tra nói. “Các anh còn cách đây bao lâu?”.

“Mười phút”, Will nói.

“Đặc vụ O’Hara, anh có đó không?”, viên cảnh sát hỏi.

“Ngay đây”, tôi nói.

“Tôi sẽ phải phá khóa cửa một trong những cánh cửa của ngôi nhà. Nếu điều đó không sao? Chỉ để chắc chắn rằng không có ai bên trong”.

“Đương nhiên rồi”, tôi nói. “Đập ngay đi”.

“Đã nghe rõ”.

Giọng nói của anh ta lại bị ngắt bởi một sóng nhiễu khác. Bên ngoài chiếc xe tuần tra, còi báo động hú âm ỉ trong đêm. Ở bên trong tất cả đều im ắng. Hai viên cảnh sát của một thị trấn nhỏ, Will và Mitch Cravens, và tôi.

Tôi bắt gặp ánh mắt của Mitch trong gương chiếu hậu. “Tôi biết, tôi biết”, anh ta nói. “Nhanh hơn nữa”.

Chương 102

Mitch lao đi như đại bác và biến mười phút lái xe thành năm. Chúng tôi tới trước cửa ngôi nhà và trượt phanh tới mười lăm mét. Cả khu phố rực sáng bởi đèn xe cảnh sát, các tia đỏ và xanh xoay khắp xung quanh và vút lên màn đêm. Từng đám hàng xóm đứng quan sát từ bãi cỏ trước nhà, bản khoả không hiểu chuyện gì đang diễn ra tại nhà O'Hara.

Vào thời điểm đó thì, không có gì nhiều cho lắm.

Tôi chạy nhanh qua cánh cửa trước đã được mở để thấy bốn viên cảnh sát đứng nói chuyện trong phòng nghỉ. Họ vừa hoàn tất một cuộc kiểm tra tới từng phòng.

“Trống không”, một người nói.

Tôi bước vào bếp. Có vài cái đĩa trong bồn, một cuộn giấy gói Saran trên kệ. Họ đã ăn tối. Tôi kiểm tra điện thoại trên tường cạnh tủ lạnh. Ánh đèn hiệu báo tin đang nhấp nháy, chỉ có một lời nhắn để lại. Của tôi.

Tất cả đám cảnh sát, bao gồm cả Will và Mitch, đều tập trung trong căn phòng nhỏ sát vách. Tôi đi tới chỗ họ.

“Chúng ta cần một kế hoạch”, tôi nói. “Tôi không có ý tưởng nào cả. Bây giờ tôi không ở phong độ tốt nhất”.

Một viên sĩ quan nhỏ người với mái tóc sẫm màu tên Nicolo nắm quyền chỉ huy. Anh ta đã sắp đặt trước và nói lại rằng đã có quân tìm kiếm chiếc Mercedes đỏ của Nora trong toàn bộ ba bang lân cận. An ninh sân bay đã được thông báo. Anh ta đang nói dở với tôi về việc muốn sử dụng ngôi nhà làm “trung tâm chỉ huy” thì tôi chợt nhận ra một điều.

Chiếc Mercedes đồ... xe hơi... gara. Tôi chưa kiểm tra liệu chiếc xe tải loại nhỏ còn đó hay không.

Tôi vừa bước hai bước thì cả phòng cùng thờ phào nhẹ nhõm. Tôi quay người lại xem họ đã nhìn thấy gì.

Ngay tại đó, đứng giữa cửa bếp, là Max và John Jr., theo sau là mẹ của chúng. Trong tay hai đứa trẻ là kem ốc quế. Hiệu Baskin-Robbins trong thị trấn.

Chúng há hốc mồm khi nhìn thấy cảnh sát. Khi thấy cha mình toi tả đến thế nào, hàm hai đứa đã gần rớt xuống sàn.

Tôi chạy nhào tới ôm tất cả mọi người. Tôi quá đắm chìm trong khoảnh khắc ấy tới nỗi không nghe thấy chuông điện thoại.

Mitch Cravens thì có. Anh bước tới và chuẩn bị nhắc máy thì bị cha mình ngăn lại. Will Cravens đặt ngón trỏ lên miệng, ra hiệu im lặng. Ông ta nhấn nút loa ngoài.

“Tốt, tôi có cả một đám thính giả cơ đấy”, giọng cô ta cất lên.

Mọi cái đầu trong phòng đều quay lại. Nora quả thật có cả một đám thính giả. Sự tập trung hoàn toàn, đặc biệt là tôi.

Nhưng tôi không phải là người cô nàng gọi tới.

“Tôi biết cô đang ở đó, cô O’Hara”, cô ta nói với giọng bình tĩnh. “Tôi chỉ muốn thông báo một chuyện thôi. Gần đây tôi đã ăn nằm với ông xã của cô. Tận hưởng nốt buổi tối còn lại nhé”.

Nora dập máy.

Cả căn phòng im như thóc trong khi tôi nhìn sâu vào mắt vợ. Đúng hơn là vợ cũ, từ suốt hai năm qua.

Cô lắc đầu. “Anh tự hỏi vì sao chúng ta lại ly hôn ư, đồ ngốc!”.

PHẦN NĂM

TRÓN THOÁT

Nó là như vậy. Đơn giản thế thôi. *Kết thúc.*

“Này, tôi suy t thì không nhận ra cô khi không kè kè cái ba lô bên mình đây, Fitzgerald”, Du Khách nói.

“Buồn cười đây, O’Hara. Tôi vẫn chưa có dịp cảm ơn anh đã cứu mạng mình tại Ga Lớn Trung Tâm. Vậy nên, cảm ơn nhé. Tôi nghĩ mình đã có thể xử lý hẳn ta, nhưng có lẽ không phải vậy”.

Du Khách đang gặp gỡ Cô Gái cùng chiếc Ba Lô tại một bàn trong quầy ẩm thực ở sân bay La Guardia. Kẻ tổng tiền, người bán, đều sắp tới hạn rồi. Nếu mọi chuyện biến chuyển đúng.

“Chuyện này thật điên rồ. Anh nghĩ rằng hẳn sẽ xuất hiện à? Người bán ấy?”, cô hỏi.

O’Hara nhấp miệng lên cốc Coca cỡ lớn vừa mua tại McDonald’s. “Chỉ khi hẳn muốn số tiền đó, tôi cá vậy. Hai triệu là một lý do hợp lý để lộ diện”.

Fitzgerald nhíu mày và lắc đầu. “Cứ cho là người bán có xuất hiện đi. Làm sao chúng ta biết hẳn sẽ từ bỏ mọi thứ mình có? Bản sao của hẳn. Không cố làm khó chúng ta?”.

“Ý cô là như cách chúng ta đối xử với hẳn phía ngoài Ga Lớn Trung Tâm hả? À không, nên nói là cách đối xử với tay đại diện quá cổ của hẳn mới phải”.

“Này, đó là một gã xấu, nhớ không, O’Hara?”.

“Tôi nghĩ là mình nắm được phần đó rồi. Hẳn là gã xấu”.

Chính lúc đó, O’Hara nghe thấy từ một bên tai nghe. “Hẳn đang tới. Chúng tôi biết đó là ai rồi. Lần này hẳn tự mình tới”.

Fitzgerald vẫn chưa hiểu. “Vậy sao hấn còn tới đây? Hấn không biết đây là một cái bẫy sao?”.

O’Hara nghiêng người lại gần phía cô. “Hãy tự mình ra hỏi hấn đi. Tôi cá sẽ có một câu trả lời vừa ý đây”.

Một gã tầm tuổi đầu ba mươi, bộ cánh thương gia màu xanh da trời, kính phi công, cặp da đựng tài liệu, ngồi xuống cạnh bàn. Hấn vào thẳng vấn đề. “Nào, lần này thì cậu có tiền của tôi rồi chứ?”.

O’Hara lắc đầu. “Không. Chẳng có tiền nào cả. Nhưng đừng có nhồm dậy. Chúng tôi đã bao vây toàn bộ khu ẩm thực rồi. Chụp ảnh của anh cho tờ Nước Mỹ hôm nay và tạp chí Thời đại. Tờ Tin tức Sing Sing”.

“Mày đang phạm sai lầm lớn đấy, anh bạn. Mày toi đời rồi”, gã đàn ông nói và đứng lên.

Nhưng O’Hara lại kéo gã ngồi xuống.

“Chúng tôi không nghĩ vậy. Giờ thì nghe đây, vì đây là thỏa thuận. Anh sẽ không nhận tiền vì đã ăn cắp tập tin và cố bán lại cho chúng tôi. Nhưng anh sẽ thoát được vụ này. Đương nhiên, sẽ phải để lại cặp tài liệu và những bản sao đã có. Chúng tôi biết anh là ai, Đặc vụ Visel tear. Nếu anh cố tìm tới chúng tôi một lần nữa, hay nếu bất kỳ điều gì về vụ này lọt ra ngoài, chúng tôi sẽ hạ anh. Ý tôi là hạ xuống đây. Đó là thỏa thuận. Không tôi, hả?”.

O’Hara chăm chú nhìn gã áo vét, Visel tear - nhà giải tích tại Quantico và một tay trộm, hồi lâu. “Anh đã theo vụ này rồi? Hiểu chứ?”.

Visel tear chậm chậm lắc đầu. “Chúng mày không muốn tao ra tòa”, hấn nói. “Mày không thể để vụ này ra tòa. Hiểu rồi”.

O’Hara nhún vai. “Nếu còn tìm tới chúng tôi lần nữa, chúng tôi sẽ hạ anh. Đó là điều anh phải hiểu”.

Anh thụi thẳng vào hàm Viseltar. Suýt làm hắn bất tỉnh. “Cũng như cách mày định hạ tao bằng gã giao Pizza tại Pleasantville. Giờ thì rút khỏi đây. Để lại chiếc cặp da!”

Vẫn lấy tay ôm miệng, Viseltar đứng dậy khỏi bàn.

Dù còn loạng choạng nhưng hắn đã bước đi, mọi chuyện đã kết thúc.

Thật ra, không hẳn đã kết thúc, O’Hara không thể không nghi ngại - bởi lẽ anh biết quá nhiều về những gì đã thật sự xảy ra, chẳng phải vậy sao?

Anh nhìn vào bên trong chiếc cặp, nhìn ổ cứng, đọc một mẫu nhỏ trong mục Phong cách của tờ Thời đại. Cộng cái này vào với cái kia. Ra khoảng 1.2 tỉ.

Nhưng có thể, chỉ là có thể thôi, chuyện này hóa ra lại tốt cho anh.

Hoặc cũng có thể không.

Mọi chuyện không phải lúc nào cũng như bề ngoài của chúng.

“O’Hara”.

“Susan. Rất vui được gặp em”.

“Ngay cả trong tình huống này ư?”.

“Luôn luôn. Dù có trong tình huống nào đi nữa”.

Chúng tôi đang trên đường tới văn phòng của Frank Walsh trên tầng mười hai của tòa nhà FBI ngự tại khu thương mại Manhattan. Susan và tôi làm việc dưới quyền giám sát của Walsh, dù thường thì ở những đơn vị tách biệt. Frank Walsh điều khiển một vài ban tại văn phòng ở New York.

“Susan. John”, ông nói và nhe răng khi chúng tôi tới văn phòng. Walsh là một người có tài cười nhạt, kể chuyện và vờ chào hỏi lịch sự, nhưng như thế không có nghĩa ông không thông minh. Xét cho cùng, đó cũng là sếp của Susan và tôi.

Chúng tôi đi sang phòng hội nghị.

“Tôi muốn tán chuyện với hai cô cậu nghệ sĩ đây một lát, nhưng hôm nay thì không có nhiều thời gian. Có thể là bữa tối tại Neary’s vào một buổi nào đó sớm thôi. Susan, cô không vào đây được. Xin lỗi”.

“Tất nhiên rồi”, Susan nói. Trái với tôi, cô không nghĩ Frank đạt mức thông thái đó, nhưng vẫn chịu đựng ông ta.

“Nào, vào thẳng công việc nhé”, Walsh nói trong khi hai chúng tôi bước vào phòng kế bên. “Đã có lệnh triệu tập rồi”.

Căn phòng có không khí bức bối, kiểu dạng thật-đáng-xấu-hổ. Loại mà ngay lập tức đã thông báo rõ ràng rằng: *Mày toi rồi*,

O'Hara.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế đơn đôi điện với hội đồng kỷ luật. Từ cái đêm Nora biến mất, tôi đã đi từ bệnh viện tới ghế điện, với một tuần chờ vai hồi phục. Đó là còn chưa kể tới chút việc mật thám đã hoàn thành tại Sân bay La Guardia. Tôi đoán là hội đồng muốn mình khỏe mạnh trước khi chính thức bị đá đít.

Frank Walsh bắt đầu bằng cách tóm tắt ngắn gọn lai lịch của tôi. Hội đồng lắng nghe chăm chú trong lúc chiếc máy ghi âm trước mặt Frank ghi lại từng từ.

Đặc vụ Michael O'Hara... cựu đại úy quân đội Hoa kỳ... nguyên sĩ quan cảnh sát New York, hai lần được trao huân chương... Hiện đang là mật vụ đặc biệt của Đơn vị chống khủng bố FBI, cụ thể là Bộ phận Hoạt động Tài chính Khủng bố... Một vài nhiệm vụ mật thám quan trọng...

“Frank?”, một giọng nói cất lên. Nó là của một người đàn ông đứng tuổi ngồi ở mép bàn bên phải. Ngoài việc tham gia vào hội đồng kỷ luật, công việc thường ngày của ông là tại đơn vị điều tra các vụ giết người hàng loạt. Tên ông là Edward Vointman.

“Anh có thể nói rõ quá trình Đặc vụ O'Hara bắt tay vào vụ điều tra Sinclair từ những ngày đầu không?”.

Tôi kìm một tiếng cười điệu. Câu hỏi của Vointman là cách chính xác và khôn ngoan để hỏi những gì ông ta thực sự muốn biết. Làm thế quái nào tôi lại không nhận thức được chuyện này chứ?

Walsh cau mày. Trong phần lớn các công ty, chưa kể tới cơ quan chính phủ, cánh tay trái hiếm khi biết được tay phải đang làm gì. Tuy nhiên, trong trường hợp này, sự truyền đạt thông tin còn đáng nghi hơn. Tay phải thậm chí còn không biết chính những ngón tay của mình đang làm gì.

Walsh với tay tắt máy ghi âm. Khi băng ngừng quay, sự cứng nhắc của ông cũng chấm dứt.

“Chuyện là thế này, Ed ạ”, ông bắt đầu. “Lực Lượng Chống Khủng Bạo Đặc Nhiệm tại New York đã làm việc với nhóm tài chính của Đơn Vị Chống Khủng Bạo và An Ninh Quốc Gia để giám sát việc chuyển tiền bất hợp pháp trong và ngoài nước”.

Vointman mở miệng như thể muốn nói điều gì đó - nhiều khả năng là “Anh có ý gì khi nói giám sát?” - thì Walsh ngăn ông ta lại.

“Tôi không thể kể nhiều hơn về chuyện đó, Ed, nên đừng phí công”. Ông hắng giọng. “Dù sao, việc xảy ra là chúng ta đã nhận được cờ đỏ báo hiệu sự chuyển khoản một món tiền lớn từ một vị Connor Brown ở Westchester thời gian trước”.

“Sau khi đã điều tra thêm, chúng tôi phát hiện một sự trùng hợp kỳ lạ. Cô vợ sắp cưới của anh chàng này, Nora Sinclair, đã từng kết hôn với một bác sĩ ở New York - người cũng qua đời theo cách như vậy. Nghe nhé, ông ta là bác sĩ chuyên khoa tim. Tin tốt là cô nàng có lẽ không phải là một tay khủng bố. Tin xấu là rất có thể cô ta dính líu tới cả hai cái chết này”.

Một lần nữa, Vointman mở miệng, câu hỏi ban đầu càng có hiệu lực hơn. Trên cương vị người chỉ huy đơn vị điều tra các vụ giết người hàng loạt, vụ này dứt khoát phải được giao cho ông ta mới phải.

Như lần trước, Walsh ngắt lời. “Đây là vấn đề”, ông nói. “Chúng tôi không thể giao nó cho nhóm của anh, Ed ạ, không chắc chắn một trăm phần trăm rằng cô Nora này không phải cò mồi cho ai đó, dù bây giờ thì không có vẻ thế, cô ta là một tay gián điệp. Nói ngắn gọn hơn, chúng tôi chọn O'Hara bởi lẽ anh ta có kinh nghiệm với cả hai tình huống này. Anh ta đã hoạt động bí mật bốn năm với Sở

cảnh sát New York, tiểu sử của anh ta phù hợp với mục đích này. Thậm chí anh ta còn đang làm một vụ liên quan tại cùng thời điểm”.

“Nói cách khác, trông anh ta phù hợp và - ít ra, như chúng tôi đã nghĩ - biết cách sử dụng đầu óc một cách thành thạo”. Ông ném cho tôi một cái nhìn sắc đá. “Tất nhiên là khi đó chúng tôi nghĩ về cái đầu phía trên vòng eo”.

Walsh lại với tay và bật nút GHI ÂM. “Nhưng tôi không tán thành”, ông nói.

Mọi chuyện bắt đầu xuống dốc từ đây.

Trong một tiếng đồng hồ tiếp theo, tôi phải trả lời mọi câu hỏi về toàn bộ cuộc điều tra Nora Sinclair. Những gì đã được quyết định và những gì chưa. Đặc biệt là những thứ chưa được quyết định. Hội đồng không hề tỏ vẻ thương xót. Tôi trở thành hộp kẹo sô-đa của họ, ai cũng phải đảm bảo rằng mình được giáng cho nó một gậy.

Khi tất cả xong xuôi, Walsh cảm ơn mọi người và mời cả phòng giải tán. Tôi đoán là mình cũng đã được phép rời đi. Đó là lúc ông ta bảo tôi ngồi yên.

Phần còn lại của hội đồng kỷ luật đã rời đi, chỉ còn lại ba chúng tôi. Walsh. Tôi. Máy ghi âm. Mọi thứ đều lặng thinh. Trong vòng hai mươi, có thể là ba mươi giây, tất cả những gì ông ta làm là nhìn tôi chăm chăm.

“Tôi có nên nói điều gì không?”, tôi hỏi.

Ông ta lắc đầu. “Không”.

“Ông có nên nói điều gì không?”.

“Có lẽ là không. Nhưng tôi sẽ vẫn hỏi”. Ông ngả người ra sau ghế và khoan chặt tay trước ngực. Ánh mắt chĩa thẳng vào tôi. “Tôi sẽ nhận được một cú điện từ quan trên, phải không?”.

“Điều gì khiến ông nói vậy?”.

“Hãy cứ gọi đó là linh cảm đi”, ông ta vừa nói vừa chậm chậm gật đầu. “Cậu quá thông minh để trở nên ngờ ngẩn thế này”.

“Tôi đoán là mình đã từng nhận được những lời khen còn tệ hơn thế”.

Ông ta lờ đi câu mĩa. “Cậu đã bị bắt quả tang khi không mặc quần, theo nghĩa đen là vậy, nhưng có điều gì đó nói với tôi rằng cậu vẫn che đậy được mong mình”.

Tôi chưa trả lời ngay. Tôi muốn xem liệu ông ta có tiếp tục nói hay không, có thể sẽ tiết lộ nguồn gốc của “linh cảm” đó. Nhưng không.

“Ấn tượng đấy, Frank ạ”.

“Đừng”, ông nói. “Nó hiện lên khắp mặt cậu đó thôi”.

“Nhắc tôi đừng bao giờ chơi bài poker với ông nhé”.

“Tôi vẫn có thể khiến chuyện này trở nên vô cùng khắc nghiệt với cậu”.

“Tôi cũng ý thức được điều đó”.

“Không gì thay đổi những việc cậu đã làm, việc cậu đã phá hỏng mọi thứ tôi tậ đến mức nào”.

“Tôi rất ý thức được điều đó”.

Ông ta đóng hồ sơ lại. “Giờ cậu có thể đi”.

Tôi đứng lên.

“À, một điều nữa, O’Hara”.

“Gì vậy?”, tôi hỏi.

“Tôi biết tất cả mọi thứ về nhiệm vụ còn lại của cậu. Tôi đã biết ngay từ đầu. Tôi là người trong bọn. Tôi biết cậu là Du Khách”.

Chương 106

Khi tôi bước vào văn phòng của Susan một vài phút sau, cô đang đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn mưa phùn buổi chiều. Khó mà chú ý tới nét mặt khi cô đang quay lưng lại như thế.

“Tệ đến mức nào?”, cô hỏi mà không hề quay lại.

“Cực kỳ tệ”.

“Trên thang điểm từ một tới mười”.

“Mười tám, mười chín”.

“Không, nghiêm túc đây”.

“Chín, có lẽ vậy”, tôi nói. “Anh sẽ không được biết gì sau một tuần nữa”.

“Và cho tới khi đó?”.

“Họ xích chân anh vào bàn”.

“Họ thực sự phải xích thứ khác cơ”.

“Để ghi nhớ nhé, đây là câu đùa thứ hai anh nhận được trong ngày đây”.

“Anh mong chờ điều gì chứ?”.

“Không biết nữa, nhưng anh sẽ rất cảm kích nếu không phải thực hiện toàn bộ cuộc trò chuyện với một cái lưng như thế này”.

Susan quay lại. Cô ấy luôn là một mẩu bánh khó nhai và gần như lúc nào cũng lạnh lùng, dù bạn sẽ không thể biết nếu không nhìn tận mắt khuôn mặt cô lúc này. Về quan tâm và nỗi thất vọng là không thể lẫn được.

“John, anh khiến em trông chẳng ra gì”.

“Anh biết”, tôi nói nhanh. Hơi quá nhanh.

“Không, ý em là, thật sự chẳng ra gì”.

Tôi cúi xuống chân một hồi. “Anh xin lỗi”, tôi khẽ nói.

“Chết tiệt, anh biết lo vụ này qua đơn vị của em đã là uôn cong các điều luật rồi cơ mà”.

Tôi không nói gì. Là một người hiểu rõ Susan, tôi biết cô đang xả hết mọi thứ. Con giận dữ, sự chán nản, nỗi thất vọng. Tôi đoán có thể còn một tiếng hét nữa chắt chứa bên trong trước khi cô có thể bỏ qua vụ việc.

“Khốn kiếp, John, làm sao anh lại ngu như thế được?”.

Và nó đây rồi.

Khi móng nhà không còn rung chuyển, cô trở lại với thái độ trầm tĩnh và khắc kỷ của mình, vẫn còn một tên giết người hàng loạt lớn vờn ngoài kia và cần phải bắt được cô ả. Thật không may, các đợt báo cáo từ đội dã chiến chuyển về không mang lại nhiều lý do để lạc quan. Ngay cả mật độ truyền thông dày đặc cũng không đem lại điều gì. Nora có vẻ đã biến mất.

“Vậy còn người của chúng ta trên đảo Caymans thì sao?”, tôi hỏi.

“Chẳng có gì”, Susan nói. “Vùng Caribê, toàn bộ thị trấn Briarcliff Manor, căn hộ của cô ta trong thành phố này, những điểm ở giữa chúng, không phát hiện được cô ta ở bất kỳ đâu”.

“Chúa ơi, cô ta đang ở đâu được?”.

“Đó là câu hỏi trị giá sáu-mươi-tư-ngàn-đô-la đấy”, Susan liếc nhìn xuống tờ giấy để trên bàn - trên đó là nét ghi nguệch ngoạc số tiền đã bị phong tỏa trong tài khoản của Nora. “Hay nên nói là, câu hỏi trị giá mười-tám-triệu, bốn-trăm-hai-mươi-sáu-ngàn-đô-la nhỉ?”.

Đó quả là một con số kinh hoàng.

“Nhắc đến nó anh mới nhớ”, tôi nói. “Còn gã luật sư thuê thì sao, Keppler ấy?”.

“Cái gã đã bị anh dùng vũ lực ấy hả?”.

“Anh thích dùng từ phình phờ hơn”.

“Dù có gọi đó là gì thì Nora cũng không hề liên lạc với văn phòng của ông ta”.

“Có lẽ anh nên đến chỗ gã này một lần nữa và...”.

Susan ngắt lời tôi. “Anh bị xích chặt vào bàn, nhớ không? Ai mà biết được điều gì sẽ xảy ra sau đó”. Cô cố nở một nụ cười khế. “Nhưng xét trên mặt tươi sáng, nếu bị đình chỉ công tác, có lẽ anh sẽ có thêm thời gian dành cho mấy đứa nhóc”.

“Anh không biết nữa”, tôi nói. “Điều đó còn phụ thuộc vào mẹ chúng, nếu như cô ấy để anh làm thế”.

Susan quay người nhìn ra cửa sổ. “Anh biết không, nếu anh làm chồng cũng tốt như làm cha, chúng ta đã chẳng bao giờ chia tay”.

Tôi vốn không bao giờ chịu ngồi yên một chỗ. Giờ thì lại phải làm như thế trong một quãng thời gian không giới hạn. Sau hai ngày bị xích chân vào bàn, tôi đã bắt đầu điên tiết. Còn thủ tục giấy tờ cần phải hoàn thành, nhưng tôi không làm. Tất cả những gì tôi đã làm là nhìn ra ngoài cửa sổ văn phòng, cả khu thương mại New York nhuộm một màu xám ảm đạm. Và tôi không khỏi băn khoăn.

Cô à đó đang ở chốn quái quỷ nào?

Những báo cáo từ đội truy tìm ngắn gọn nhưng không hề ngọt ngào. Không hề thấy dấu vết của Nora tại bất kỳ đâu. Không sao truy lùng nổi. Làm thế nào cô ta biến mất như vậy được.

Công việc hàng ngày làm tôi phát cáu. Điện thoại sẽ đổ chuông trong văn phòng, tôi sẽ nghe những tin tức cập nhật, rồi đập máy đánh bốp. Sự thất bại đang ăn dần ăn mòn tôi. Mật hiệu dán sau lưng tôi quá rõ ràng với tất cả mọi người: CÂN THẬN! NGƯỜI NÀY ĐANG CHỊU ÁP LỰC TỐT ĐỘ.

Điện thoại lại reo. Tôi nhắc máy và gắng hết sức để đón nhận những tin như cũ. “O’Hara”, tôi nói.

Tôi chẳng nghe thấy tiếng đáp lại.

“Xin chào”, vẫn không có gì.

“Có ai ở đó không vậy?”.

“Em đã rất nhớ anh”, cô dịu dàng nói.

Tôi bật dậy trên ghế.

“Nào, anh không định nói gì sao?”, Nora hỏi. “Anh có nhớ em không? Chuyện chăn gối? Thậm chí chuyện đó cũng không ư?”.

Tôi đã chuẩn bị trả lời - tôi mở miệng, chuẩn bị buông ra những lời huênh hoang độc địa, nhưng rồi kịp ngừng lại. Tôi cần phải giữ Nora trên đầu dây.

Tôi nhấn nút THU trên điện thoại, sau đó nút bấm ngay cạnh, bắt đầu cuộc truy tìm. Thở sâu. “Em thế nào, Nora?”

Cô bật cười. “Ôi, thôi nào, ít ra thì mắng nhiếc em đi chứ. Người em quen không phải kiểu đàn ông biết kìm nén đâu”.

“Ý em là Craig Reynolds ư?”

“Anh sẽ không trốn sau vỏ bọc Anh Chàng Bảo Hiểm, phải không?”

“Anh ta đâu có thật. Chẳng có gì là thật cả, Nora”.

“Anh ước những điều đó là sự thật. Còn bây giờ sự thật là, anh không tài nào quyết định nổi. Anh không biết liệu mình muốn trốn hay giết hại em”.

“Việc đó với anh khá rõ ràng đấy”, tôi nói.

“Đó là lòng tự trọng bị tổn thương của anh lên tiếng thôi”, cô nói. “Nhân nói về vết thương, anh ra sao rồi? Trông anh đêm đó không ổn cho lắm”.

“Nhờ em cả đấy”.

“Em sẽ nói cho anh biết một điều, O’Hara. Thật đau đớn khi biết rằng chúng ta sẽ không gặp nhau nữa”.

“Anh không chắc chắn về điều đó”, tôi vừa nói vừa nghiêng răng. “Tin anh đi, anh sẽ tìm ra em”.

“Thật buồn cười. Tin tưởng. Em có thể tưởng tượng ra vợ anh không còn dành điều đó cho anh nữa trong những ngày này. Em ghét phải nghĩ rằng mình đã phá hỏng cuộc hôn nhân của anh”.

“Em có thể an tâm đi, em đã chọn thời điểm hơi trễ. Cô ấy đã là vợ cũ của anh từ hai năm nay rồi”.

“Thật sao? Vậy anh đang độc thân ư, O’Hara?”.

Tôi liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Cô ta đã nói chuyện trên điện thoại quá một phút. Tiếp tục trò chuyện đi, O’Hara.

Tôi sang số. “Làm sao mà em xoay xở được khi không có tiền”, tôi hỏi.

Cô khúc khích cười. “Có cả đồng tiền ở khắp mọi nơi”.

“Tất cả những chuyện này vì điều đó ư? Tiền?”.

“Anh nói như thể đó là một điều xấu xa vậy. Một cô gái phải lo cho tương lai của mình chứ, phải không nào?”.

“Những gì em đã làm vượt quá kế hoạch chuẩn bị sau khi nghỉ hưu rồi”.

“Được rồi, có thể đó cũng là một trò giải trí nho nhỏ. Bọn em tức giận, O’Hara ạ. Phần lớn phụ nữ sôi sục lên vì đàn ông. Tinh dậy mà nghĩ thấy mùi thịt lợn cháy của anh đi, anh yêu”.

Cô ta bắt đầu tức tối. Có lẽ tôi đã chạm vào một dây thần kinh chẳng. Vậy thì tốt.

“Em có gì chống lại đàn ông hả Nora?”.

“Anh có một tiếng đồng hồ không? Thật ra phải hơn thế cơ”.

“Có. Anh có tất cả thời gian em cần”.

“Nhưng em e mình thì không”, cô nói. “Tới lúc phải đi rồi”.

“Đợi đã!”.

“Không đợi được, O’Hara ạ. Em sẽ gặp anh trong những giấc mơ”.

Cạch.

Tôi giờ cổ tay nhìn đồng hồ. “Làm ơn”, tôi thì thầm. Tôi gọi xuống bộ phận kỹ thuật. “Nói với tôi là anh đã xác định được địa điểm đi!”.

Sự im lặng ban đầu xuyên thủng tai tôi. “Xin lỗi”, họ nói. “Chúng tôi lại mất dấu cô ta rồi”.

Tôi nhắc ống nghe, cả máy điện thoại và ném mạnh tất cả vào tường. Nó vỡ tan thành trăm mảnh.

Em sẽ gặp anh trong những giấc mơ.

Chuyên viên máy tính tóc bạc, trong khi cài đặt điện thoại mới cho tôi vào buổi sáng hôm sau, nhìn xuống đồng vụn máy cũ. Ông ta ngược nhìn tôi với một nụ cười ra vẻ hiểu biết, kiểu là thấy-hết-rồi. “Nó rơi xuống khỏi bàn, hả?”.

“Những chuyện lạ hơn thế đã từng xảy ra”. Tôi nói. “Về chuyện này thì tin tôi đi”.

Vài phút sau điện thoại đã hoạt động trở lại. Ít nhất là có thứ gì đó như thế. Tôi vẫn chuyên lo công việc bàn giấy, chịu sự tra tấn của cảnh chán ngắt này, đó là chưa kể tới tình trạng ngờ vực bản thân, một đồng cảm giác tội lỗi và hàng tỉ thứ khác nữa.

Chiếc điện thoại mới đổ chuông.

Ý nghĩ đầu tiên của tôi là cảnh diễn sẽ được lặp lại - Nora muốn tiếp tục trò chuyện, tôi có thêm cơ hội để xoay chuyển tình thế. Nhưng khi nghĩ lại, tôi biết rõ hơn thế. Tất cả những gì liên quan đến cuộc gọi hôm trước đều chứng tỏ nó là sự kiện chỉ xảy đến một lần duy nhất.

Tôi nhắc máy. Vậy là đã rõ, đó không phải Nora.

Đó là một người phụ nữ khác trong đời mà hiện tại cũng đang hận thù tôi. Không cần phải nói thêm gì nhiều. Mọi quan hệ của tôi với Susan không hẳn đạt mức tốt nhất. Tuy vậy, chúng tôi vẫn giữ được tính chuyên nghiệp.

“Có tin gì từ phòng âm thanh chưa?”, tôi hỏi ngay lập tức. Bằng thu âm cuộc trò chuyện của tôi với Nora đang được phân tích nhằm mục đích dựa vào những tạp âm xung quanh để suy ra vị trí của cô ta một cách khá quát, nếu như không phải cụ thể. Một cơn sóng

biển, một tiếng nước ngoài do ai đó đi ngang qua thốt lên. Chỉ bởi vì tôi đã không nghe thấy chúng không có nghĩa là chúng không có ở đó.

“Có, em nhận được báo cáo rồi”, Susan nói. “Họ chẳng tìm được gì cả”.

Lý thuyết mà nói, điều này còn tệ hơn một tin xấu, nhưng cách mà cô ấy thông báo tin đó - như thể nó chẳng hề liên quan gì - cho tôi biết một điều. Susan biết thứ gì đó.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”, tôi hỏi.

“Cái gì đang diễn ra ư? Anh vẫn thật ngu ngốc đến không tin nổi, John ạ. Nếu anh có thể khiến em đau đớn, thì anh đã làm tan vỡ trái tim em một lần nữa rồi”.

Cô ấy đang chịu đựng mình.

“Anh biết, Susan. Nhưng vẫn còn cái gì đó”.

Cô cười thâm trước trực giác của tôi. “Xem anh có thể chạy nhanh tới văn phòng của em ra sao nào?”.

Chương 109

Hai mươi phút sau, Susan và tôi đang lái xe ra khỏi thành phố New York về hướng Bắc. Sau một tiếng năm mươi phút trên đường, chúng tôi đỗ lại trong sân của Khu Điều Dưỡng Tâm lý Gỗ Thông tại Lafayetteville, New York.

“Nghe chừng có vẻ sẽ thú vị cho anh đây”, Susan nói trong khi chúng tôi ra khỏi xe và đi về phía khu nhà chính, một tòa tháp tám tầng bằng gạch. “Gặp gỡ thân mẫu nàng. Mẹ của Nora sống ở đây, anh O’Hara”.

Tôi mỉm cười một nửa. Có thể thấy Susan đang tận hưởng điều này.

Không lâu sau, chúng tôi đã ngồi trong phòng họp trên tầng cao nhất của khu điều dưỡng. Đối diện chúng tôi là nữ y tá trưởng đầy bối rối.

Tôi không thể nói rõ liệu người phụ nữ chắc nịch này đang sợ hãi hay chỉ đơn thuần lo lắng. Dù thế nào, trông cô cũng vô cùng khó chịu. Đôi khi việc gặp gỡ hai nhân viên FBI khiến người ta trở nên như thế.

“Đặc vụ John O’Hara, em muốn anh gặp Emily Barrows”, Susan nói. Cô là người đã liên lạc với nhân viên khu Gỗ Thông.

Tôi quay sang phía người phụ nữ và chìa tay ra. “Rất vinh hạnh”, tôi nói.

“Em nghĩ Emily có một vài thông tin đáng giá để kể cho chúng ta nghe về Nora”. Susan nói.

Tôi ngồi đó và nôn nóng như một đứa trẻ vào đêm Giáng Sinh. Tôi không hề rời mắt khỏi người phụ nữ này dù chỉ một giây. Cô ta

mặc một chiếc quần thụng trắng và áo bờ-lu cùng màu, tóc kẹp gọn ra sau. Từ đầu cho tới chân đi đôi giày da thuộc đế cao su, trông cô không hề có vẻ rườm rà.

“Để xem nào”, cô mở lời, giọng hơi run. “Một trong những bệnh nhân của chúng tôi tại khu Gổ Thông này là người phụ nữ mang tên Olivia Sinclair”.

Phần này thì tôi biết.

“Nora là con gái của bà Olivia”, Emily nói. “Ít nhất thì tôi chắc vậy. Tôi mới chỉ nhận ra mình chưa từng thấy bằng chứng của mối quan hệ đó”.

“Tôi thì có”. Susan nói. “Sau khi nói chuyện với chị qua điện thoại, Emily ạ, tôi đã xem qua hồ sơ nhà tù”.

Tôi ngược mắt về chỗ Susan. “Hồ sơ nhà tù?”.

“Olivia Sinclair bắt đầu chịu án chung thân khi Nora mới lên sáu”, cô nói.

“Tội gì?”.

“Giết người”, Susan đáp.

“Em đùa đấy à?”.

Susan lắc đầu. “Còn hay hơn nữa cơ, O’Hara. Bà ta đã giết hại chồng mình. Cô con gái nhỏ của cặp vợ chồng này, Nora, đã có mặt khi vụ án mạng xảy ra”.

Susan tiếp tục. “Một vài năm sau, Olivia Sinclair được rời đi, dường như bà ấy không còn khả năng liên hệ với thực tế. Đó là khi bà ta được chuyển tới khu Gổ Thông. Trong thời gian đó, Nora lưu lạc từ nhà nuôi này tới chôn tiếp theo. Cô ta đã di chuyển nhiều tới mức không có nổi một tập hồ sơ cố định”.

Susan thoáng nhìn Emily, bây giờ trông cô đây vẻ khó hiểu.

“Tôi xin lỗi”, Susan nói. “Chúng tôi có đủ lý do tin cậy để tin Nora đã giết hại người chồng đầu tiên của mình một vài năm về trước. Dựa vào đó và tất cả mọi thứ đã diễn ra, chúng tôi còn có những lý do xác đáng hơn để tin rằng cô ta đã ám sát người chồng thứ hai”.

“Cô ta và Connor Brown chỉ mới đính hôn”, tôi nhắc lại cho Susan nhớ.

“Em đang nói về Jeffrey Walker”, cô nói.

Giờ thì tôi còn thấy khó hiểu hơn cả Emily. “Jeffrey Walker?”.

“Anh biết đấy - anh ta viết đồng tiểu thuyết lịch sử ngớ ngẩn. Hoặc ít ra là đã từng viết chúng”.

“Ừ, anh biết đó là ai. Nhưng em đừng nói rằng Nora và anh ta đã...”.

“Kết hôn”.

“Chúa ơi”, tôi nói, bắt đầu sắp xếp các mảnh ghép lại với nhau. “Thời sự đưa tin rằng anh ta chết vì đau tim. Để anh đoán xem nhé”, tôi nói. “Anh ta sống ở Boston”.

Susan chạm ngón tay lên mũi.

“Và điều đó dẫn chúng ta tới chỗ Emily”, cô nói. Cô quay lại phía người y tá. “Nào, kể cho anh ấy nghe những gì cô có đi. Việc này hay đấy, O’Hara”.

Emily gật đầu và mời chúng tôi đi theo cô. “Tôi sẽ chỉ cho anh thấy”, cô nói. “Hãy đi gặp Olivia nào”.

Chúng tôi bước dọc theo hành lang bệnh viện để tới gặp Olivia, mẹ của Nora.

“Một ngày nọ tôi đã nói chuyện với Nora về nhà văn Jeffrey Walker đó và hôm sau, tôi đọc được tin trên báo anh ta đã qua đời”, Emily nói trên đường đi.

Susan và tôi chỉ lắng nghe. “Tất nhiên tôi không nghĩ có bất kỳ mối liên hệ nào. Tôi thậm chí còn không biết Nora đang gặp rắc rối cho tới khi xem tivi”.

Emily dừng chân giữa hành lang. Rõ ràng có điều gì đó cô thấy cần phải nói cho chúng tôi biết trước khi tới phòng Olivia. “Một vài tuần trước, tôi tình cờ đọc được lời nhắn Olivia đã viết cho Nora. Trong đó ghi lại những bí mật khiến tất cả chúng ta sững sốt. Nhưng nó cũng cho ta biết nhiều điều về Olivia, có thể cả Nora nữa. Anh sẽ được thấy trong một phút nữa”.

Emily lại bắt đầu bước đi. Cô tiếp tục đi qua một vài cánh cửa rồi với tay vặn một trong những chiếc nùm cửa. “Đây là phòng của Olivia”.

Nữ y tá mở cửa phòng và tôi có thể nhìn thấy một phụ nữ rất già dựa người trên giường. Bà ta đang đọc một quyển tiểu thuyết và thậm chí còn không nhìn lên khi ba chúng tôi bước vào phòng.

“Chào Olivia. Đây là những vị khách viếng thăm mà tôi đã kể với bà”, Emily nói to và đồng dục.

Cuối cùng Olivia cũng ngẩng đầu lên. “Ồ, xin chào”, bà nói. “Tôi thích đọc”.

“Đúng vậy, Olivia thích đọc”. Emily gật đầu, rồi một nụ cười

mim xuất hiện trên khoe môi cô. Cô quay lại đối diện với Susan và tôi.

“Từ lâu rồi, Olivia đã lừa tất cả chúng tôi về căn bệnh thực sự của mình. Bà ấy dùng mọi mảnh khoe để khiến chúng tôi tin rằng mình ở trong tình trạng tệ hơn nhiều so với thực tế. Một lần nọ, khi Nora tới đây, bà ta giả bộ lên cơn động kinh bởi lẽ cô con gái chuẩn bị để lộ ra điều không nên nói, Olivia biết rõ chúng tôi ghi hình mọi cuộc viếng thăm. Olivia là một diễn viên đại tài. Phải vậy không, bà bạn thân mến?”

Olivia đang quan sát Susan và tôi, nhưng bà đã nghe được những gì nữ y tá vừa nói. “Tôi đoán vậy”.

“Xem nào, chúng tôi dù sao cũng đồng ý để Olivia ở lại khu Gỗ Thông. Nhưng chỉ khi bà ta chịu giúp hai người”.

Olivia gật đầu, vẫn nhìn chăm chăm vào Susan và tôi.

“Tôi sẽ giúp”, bà thì thào nói. “Còn sự lựa chọn nào nữa đâu?”. Tại thời điểm đó, Olivia đặt cuốn tiểu thuyết xuống và đi ra khỏi giường.

Trong khi Olivia bước về phía tủ quần áo, Emily cất lời. “Mỗi lần tới thăm, Nora đều mang theo một quyển tiểu thuyết mới cho mẹ đọc, dù cô không tin Olivia thực sự có thể đọc sách”.

Olivia đang lục lọi bên trong tủ và lôi ra một hộp bìa các tông. Tôi đã có thể thấy nó được chất đầy những sách và vài tờ giấy gói, cả phong bì thư.

“Rồi Nora không tới thăm nữa. Nhưng có một bưu kiện được gửi đến, ghi tên người nhận là Olivia. Nó do Nora gửi tới. Thậm chí còn có một tờ giấy nhắn”. Emily nói.

Tôi bắt đầu thấy háo hức. Một bưu kiện. Chắc chắn sẽ phải truy lùng nơi xuất phát của nó. Liệu Nora có khờ dại tới mức ghi kèm địa

chỉ người gửi hay không? Điều đó quá hay ho để trở thành hiện thực.

Quả đúng như vậy.

Emily giải thích rằng không có gì trên bưu kiện có thể cung cấp thông tin về chỗ ở của Nora.

“Không địa chỉ người gửi. Không có tem hay con dấu nước ngoài. Chỉ có dấu bưu điện bị nhòe đi, không đọc được mà thôi”.

Cô quay về phía Olivia. “Làm ơn hãy đưa cho Đặc vụ O’Hara tờ giấy nhắn bà đã nhận được”.

Tôi nhận lấy tờ giấy, mở nó ra và đọc to.

“Mẹ thân yêu, con xin lỗi rằng mình không thể tới thăm mẹ. Hy vọng mẹ sẽ thích quyển sách này. Luôn dành cho mẹ rất nhiều tình yêu thương. Con gái, Nora”.

Tôi đọc lại lời nhắn một lần nữa, rồi lắc đầu. “Thế có gì đặc biệt?”.

Susan trả lời câu hỏi này. “Mọi thứ. Dù có kỹ càng như Nora thì lần này cô ta đã không cẩn thận lắm”.

Cô nhìn Emily chăm chăm.

Tôi nhìn Emily chăm chăm.

Sau rớt thì Emily cũng giải thích những gì cô rõ ràng đã kể cho Susan. “Nhìn kỹ vào tờ giấy ấy, Đặc vụ O’Hara. Giơ nó về phía có ánh sáng”, cô nói. “Anh có thấy không? Góc dưới bên phải ấy”.

Tôi cầm tờ giấy nhắn ra gần cửa sổ và đưa nó sát tận mắt.

Văn phòng phẩm này có dấu thủy ấn mặc định.

Tôi nhìn lại những người khác - thấy Olivia bật khóc. “Nó là một đứa con gái ngoan. Một đứa thật đáng yêu”.

Chương 111

Nora dạo bước trong khu nghỉ riêng dưới ánh mặt trời chiều, không mặc gì ngoài quần bikini màu xanh nhạt và một nụ cười rạng rỡ. Cô nhấp một ngụm nước Evian rồi áp nó lên ngực. Tới bây giờ cô vẫn không hề thấy chán ngán khung cảnh nơi bãi biển Baie Longue và bãi cát trắng rực rỡ, cái cách nó hòa lẫn vào làn nước Caribê xanh ngọc. Cô không thể thiết kế đẹp hơn thế.

La Samanna nằm trên đảo St.Martin quả xứng đáng với danh hiệu khu nghỉ ngơi ẩn náu độc quyền. Nora đang tận dụng sự ẩn náu ấy. Ban ngày, đằng sau cặp kính mát hiệu Chanel, cô là một quý bà có vai vế tha thân bên hồ bơi. Và trong đêm - à, với cái cách mà cô và Jordan đã hâm nóng phòng ngủ, bữa tối luôn là một sự ưu đãi của dịch vụ phòng.

Trên thực tế, có một số ngày, như những người đi nghỉ tuần trăng mật khác, họ thậm chí không hề rời khỏi biệt thự. Thật may, La Samanna cũng có thực đơn tận phòng tuyệt vời dành cho bữa sáng và trưa.

“Em yêu, em có muốn món Duval-Leroy của Dom Pérignon hôm nay không?”, Jordan gọi tới từ phòng ngủ.

Quyết định nào, quyết định nào...

“Anh chọn món cho cả hai ta đi cưng”, Nora nói.

Jordan Mauch, ông trùm bất động sản Dallas, được sinh ra để quyết định mọi thứ. Sự kiên quyết đã mang lại cho anh nhiều tiền của, nhất là khi nhận ra tiềm năng trở thành một Bãi biển West Palm thứ hai của khu Scottsdale, Arizona trước bất kỳ ai. Còn quyết định gần đây nhất lại liên quan tới cuộc sống riêng tư. *Đúng*

là một nước cờ hay khi thuê Nora Sinclair về trang trí ngôi nhà mới phía ngoài Austin của mình và rồi thưởng cho cô một chuyến đi Caribê.

Từ trong phòng tắm, anh lại gọi cô một lần nữa sau khi đã đặt món ăn trưa. “Em yêu, em có nhận ra mình không hẳn đang mặc dù quần áo ngoài đó không?”.

Nora trả lời, giọng đùa cợt. “Em đang cố gắng để những vệt râm nắng lan đều trên cơ thể”. Cô lắng nghe tiếng anh cười. “Bên cạnh đó, đây là phía Pháp của đảo mà cung”, cô nói.

Đầu tuần vừa rồi, cô và Jordan đã lái xe qua Grand Case tới bãi biển khóa thân ở Orient Bay. Nếu chỉ có Nora thì cô đã trút bỏ xiêm y và tự nhiên như ở nhà. Nhưng Jordan thì không. Không gì cả. Đó là một phong tục địa phương mà anh không hề có ý định tham dự. Nora thậm chí không thèm có thuyết phục anh một lần. Cô đã học được rằng những người đàn ông giàu có với tài khoản nước ngoài không bao giờ muốn cởi quần áo chôn đông người. Không có gì phải nghi ngờ là việc đó có liên quan tới sự che chắn các phần tài sản của mình.

Nora quay trở vào bên trong biệt thự và chui vào một trong những tấm áo choàng lông tơ màu trắng của khu nghỉ. Cảm giác thoải mái mơn trớn trên làn da. Cô leo lên giường cùng Jordan và rúc vào bộ ngực vạm vỡ của anh.

Chỉ có một vấn đề.

Cô không thể đưa hình ảnh John O’Hara ra khỏi đầu. Hương thơm của anh, mùi vị, cách mà anh len lỏi vào tâm trí cô hơn bất kỳ người đàn ông nào cô từng ở bên.

Điều đó khiến cô tức tối. Cô không muốn có những suy nghĩ này, cô không muốn ở trong vòng tay một người khác, Jordan

Mauch hay bất kỳ ai đi nữa, mà lại nghĩ về O'Hara. Như vậy quá đau đớn. *Cái quái gì không ổn với mình vậy? Mình không yêu ai cả.*

“Quay lại với thực tại nào Nora...”, Jordan nói.

Cô bừng tỉnh khỏi ánh nhìn xa xăm. “Em xin lỗi, anh yêu”. Cô nói. “Em chỉ đang nghĩ rằng mọi thứ mới hoàn hảo làm sao”.

Anh mỉm cười. “Lại một ngày nữa ở chốn thiên đường”.

Họ trao nhau một nụ hôn, chỉ rồi để bị ngắt quãng bởi tiếng gõ cửa. Bữa trưa đã tới.

Jordan leo ra khỏi giường và mở cửa. “Cám ơn”, anh nói trong khi vài nhân viên phục vụ phòng đẩy chiếc bàn ăn lớn vào trong. Họ vẫn đi đôi giày Docksides như thường lệ, quần soóc, mặc áo vải lanh và đầu đội mũ rom to tướng.

Đột nhiên, hai chiếc mũ được hạ xuống.

“Xin chào, Nora. Đã bảo là ta sẽ còn gặp lại mà”, O'Hara nói.

“Đừng nói chuyện với cô ta!”, Susan ngắt lời. Cô rút súng và ngắm chuẩn xác về phía Nora ở trên giường. “Mày đã bị bắt, đồ chó cái!”.

Rồi quay về phía Jordan Mauch. “Còn anh... anh là người đàn ông may mắn nhất còn sống đây”.

Chương 112

Chiều hôm đó, một điều kỳ lạ và dễ chịu xảy ra - tôi có thời gian trống và được dành nó để ở bên Susan. Chúng tôi có một quyết định khôn ngoan là thăm thú bãi biển tại La Samanna: dài, rộng và lấp lánh ánh trắng. Thậm chí còn có một con tàu đắm cũ kỹ ở dải đất ven bờ.

“Ta có chắc là tin được mấy gã địa phương đó không?”, tôi hỏi Susan khi chúng tôi bắt đầu thấy những tia nắng.

“Anh làm như thể bọn họ là Keystone Kops hay gì đó vậy”, cô nói.

Tôi đang ám chỉ lực lượng hiến binh, đội cảnh sát trên đảo St.Martin.

Họ sẽ giam giữ Nora cho tới khi các giấy tờ dẫn độ được hoàn thành để đưa cô nàng trở lại New York.

“Có thể chỉ riêng anh thôi”, tôi nói. “Nhưng thật khó tin tưởng những gã cảnh sát mặc quần soóc. Thậm chí chúng ta còn không nói về loại thông thường đâu nhé. Em có nhìn thấy chúng không? Chúng quá bó sát. Thậm chí anh có thể đoán được tin ngưỡng của họ đấy”.

Susan quay lại nhìn tôi đầy ngờ vực. “Im lặng và uống nốt đi, John”.

Cô nói đúng. Luôn luôn là vậy.

Công việc đã hoàn tất. Nora đang được giam giữ cẩn thận, vụ án đã kết thúc. Thậm chí chúng tôi đã gọi về nhà kiểm tra John Jr. và Max xem chúng có ngoan ngoãn với ông bà ngoại không. Bố mẹ của Susan, bất chấp mọi chuyện, vẫn yêu quý tôi.

Nếu chỉ trong chốc lát, Susan và tôi cũng xứng đáng được ngồi tại nơi này. Bên nhau trên những chiếc ghế bãi biển thoải mái tại khu nghỉ lộng lẫy đến khó tin. Ngắm nhìn mặt trời lặn sau tấm màn màu vàng cam tuyệt đẹp của bầu trời. Thậm chí chúng tôi còn đi bơi cùng nhau nữa.

Tôi cảm ly cốc tai Mai Tai giờ lên. “Đây là dành cho y tá Emily Barrows”.

Susan chạm ly cùng tôi với thứ đồ uống Pina Colada của cô.

Tôi ngả người ra sau ghế và thở hắt một hơi sâu. Tôi hài lòng và thấy nhẹ nhõm. Tôi cũng cảm thấy chút bứt rứt mà ngón tay không thể chạm tới, không dễ chịu cho lắm. Hãy tạm gọi đó là cảm giác tội lỗi.

Tôi thoáng nhìn Susan, trông cô xinh đẹp và thanh thản đến kinh ngạc. Tôi đã khiến cô ấy phải đau khổ quá nhiều và thấy mình thật tệ. Cô ấy xứng đáng với những điều tốt hơn.

Tôi nắm lấy tay cô và khẽ siết chặt. “Anh thật sự, thật sự xin lỗi”.

Cô siết tay trở lại. “Em biết điều đó”, cô dịu dàng đáp.

Chuyện là như vậy. Một kết thúc có hậu nếu như thực sự có điều đó. Tôi với ly Mai Tai trong một tay, và người phụ nữ đầu tiên tôi thực sự yêu thương trong vòng tay kia. Còn Nora Sinclair sẽ sớm chịu án chung thân vì tội giết người mà cô ta đã phạm phải.

Tất nhiên, lẽ ra tôi nên biết hơn thế.

Chương 113

Thứ Sáu tiếp theo, tôi đang ở trong văn phòng của Susan tại New York. Tôi được triệu đến. Cô ấy vừa mới nói chuyện điện thoại với Frank Walsh.

“Anh O’Hara, thậm chí em không biết phải báo với anh thế nào nữa”.

“Cứ nói thẳng thôi, anh đoán vậy. Anh tự dọn giường cơ mà, chẳng phải vậy sao?”.

“Không phải vậy, John. Mà là... họ đang rút lại mọi lời buộc tội đối với Nora Sinclair”.

Tin này đập vào tai tôi như một cú thuy mạnh. Nặng nề, đau đớn và hoàn toàn bất ngờ. Phải mất vài giây tôi mới có thể xâu chuỗi lại thành một câu nói.

“Ý em là sao, họ đang rút lại lời buộc tội ư?”.

Susan chăm chú nhìn tôi từ phía sau bàn làm việc, không chớp mắt. Tôi có thể thấy cô ấy đã bối rối đến thế nào, nhưng đó là một cơn giận đã được kiểm soát.

Không giống mình.

Tôi bắt đầu đi tới đi lui, chửi rủa và hăm dọa mọi thứ tôi có thể nghĩ tới, bắt đầu bằng việc tới chỗ Thời báo New York.

“Ngồi xuống đi, John”, cô nói.

Tôi không ngồi nổi. “Anh không hiểu? Sao họ có thể làm vậy? Cô ta là một kẻ giết người, máu lạnh”.

“Em biết điều đó. Cô ta xảo trá đến đáng kinh ngạc. Cô ta là một kẻ tâm thần”.

“Thế thì, vì sao lại thả ra!”.

“Mọi chuyện phức tạp lắm”.

“Phức tạp? Nhảm nhí thì có. Không thể chấp nhận được”.

“Em không phủ định điều đó”, Susan nói với giọng chùng mực. “Nếu la hét làm cho anh thấy dễ chịu hơn, thì xin cứ tự nhiên. Nhưng khi xong rồi, anh nên nhớ rằng nó sẽ chẳng thay đổi điều gì khi gió nào hết. Thỏa thuận đã được quan trên lo xong cả rồi”.

Tôi rất ghét khi cô ấy luôn đúng. Như cái lần Susan nói rằng tôi nghĩ về bản thân quá nhiều nên đã không thể cứu vãn nổi cuộc hôn nhân của hai người. Trúng tim đen.

Rốt cuộc tôi cũng ngồi xuống và thở một hơi dài. “Được rồi, vì sao?”.

“Thật ra, nếu anh nghĩ về nó, thì đã biết được rồi đây .

Cô ấy lại đúng một lần nữa. Có thể gọi nó là sự phủ nhận, hay sự mơ tưởng đi chăng nữa, nhưng tôi luôn ý thức được rằng bản cáo trạng của Nora sẽ để lộ một vấn đề nghiêm trọng đối với những Gã Tốt. Cách cư xử của tôi sẽ được thể hiện trong suốt vụ xét xử và Cục không có nhiều khả năng chịu đựng sự xấu hổ cho lắm. Tuy thế, họ vẫn sẽ chịu đựng, nếu đó là vấn đề duy nhất.

Nhưng tôi biết chuyện còn hơn thế - hơn thế rất nhiều.

Chết tiệt, tôi đã có liên quan khi hoạt động bí mật dưới danh nghĩa Du Khách.

Chiếc vali là một phần của câu chuyện. Danh sách những cái tên và tài khoản bên trong cũng vậy.

Chuyện lằng nhằng giữa tôi và nghi can mờ nhạt dần khi được đem so sánh với một mối bận tâm lớn hơn. Một thứ gì đó còn nhạy cảm, rất có tiềm năng là xấu hổ hơn nhiều. Đó là, nếu mọi chuyện

vỡ lở ra ngoài.

Frank Walsh đã nói bóng gió về nó trong buổi họp kỷ luật tôi - *sự giám sát việc chuyển tiền bất hợp pháp trong và ngoài nước*. Không cần nói thêm, việc đó đã không được thực hiện thông qua những cuộc khảo sát tình nguyện tại ngân hàng địa phương. Nó đã được hoàn thành nhờ cuộc thỏa hiệp ngầm giữa An ninh Quốc gia, Cục liên bang và vài ngân hàng đa quốc gia. Nhân tố căn bản ư? Thứ duy nhất nguy hiểm hơn một băng nhóm khủng bố chính là một băng nhóm khủng bố với hậu phương ngân hàng thương mại vững chắc. Chuỗi lập luận này thật đơn giản. Ngừng chuyển tiền và ta sẽ ngừng chúng lại. Hoặc, thậm chí hay hơn, tìm đồng tiền của chúng.

Và tìm ra chúng.

Những điều luật duy nhất chính là không có điều gì cho lắm. Nghĩa là rất nhiều thứ trong vụ này, xem nào, bất hợp pháp. Không ai được coi là an toàn hay trên tầm chỉ trích. Từ sòng bạc tới quỹ từ thiện, từ các tập đoàn lớn cho tới tiểu thương nhân. Bất kỳ ở đâu và tại mọi nơi trên thế giới. Chúng tôi thâm nhập tất cả. Nếu các khoản tiền chuyển động, chúng tôi đang quan sát chúng. Nếu những khoản tiền được chuyển đi kín đáo, chúng tôi sẽ thực sự quan sát. Đột nhiên, tài khoản cá nhân được kê khai là bất kể thứ gì trừ điều đó.

Xin chào, Connor Brown.

Và xin chào, Nora.

“Chuyện là như thế, hả?”, tôi nói với Susan.

“Em còn có thể nói gì nữa? Nora đại diện cho cái đỡ hơn trong hai thứ tệ hại”, cô cười điệu. “Ý em là, cái chết của một vài gã giàu có thì có ý nghĩa gì so với việc gìn giữ sự an nguy của thế giới vì nền

dân chủ, hay cái quái gì đó. Họ sẽ thả cô ta, O'Hara ạ. Và với những gì em biết, có thể ngay lúc này rồi cũng nên”.

Chương 114

Nora lái chiếc Benz đở vòng quanh mạn dưới Manhattan - rất nhanh - cho tới khi chắc chắn rằng không ai bám đuôi mình. Không phải đám nhà báo, không phải cảnh sát. Không ai cả. Cô lao xe như điên tới đồng đu quay đồ nát được biết tới bằng tên gọi Cao tốc Mạn Tây, hướng tới phía Bắc về Westchester. Cô cần một khoảng thời gian cho riêng mình.

Không lâu sau, cô đã lướt theo chiếc xe mui trần xấp xỉ vận tốc chín mươi. Chúa ơi, cô đã được tự do - cảm giác thật tuyệt. Đúng là điều tuyệt vời nhất từng xảy đến với mình. Cô sẽ loanh quanh trong căn nhà của Connor một vài ngày, sẽ bán hết đồ đạc, rồi lên kế hoạch hành động tiếp sau đó.

Thật nực cười, cô nghĩ, có lẽ đã tới lúc mình nên ổn định cuộc sống. Thực sự kết hôn với một ai đó, có một hoặc hai đứa con. Ý nghĩ đó khiến cô phì cười, nhưng cô không gạt nó đi. Nhưng việc còn lạ hơn thế từng xảy ra - như là chuyện cô được ra tù chẳng hạn.

Trước khi cô kịp nhận ra, chiếc Benz đã dừng lại trước cửa nhà Connor - hiện trường vụ án, như nó vốn vậy. Chuyện này thật lạ lùng và thích thú làm sao. Cô đã hoàn toàn tự do, cô đã thoát tội giết người. Và một vài ngày ít ỏi trong tù, tại đảo Riker nổi tiếng gần sân bay La Guardia, thật ra còn khiến mọi thứ càng thêm đặc biệt. Phi thường, quả đúng vậy.

Nora bước ra khỏi xe, nghĩ rằng mình đã nghe thấy âm thanh gì đó - và nó làm cô nhớ tới Craig, và O'Hara. Tất cả chuyện đó là gì vậy? Cô vẫn không biết, ngoại trừ sức lôi cuốn khổng lồ, rất thật và đầy xúc cảm dành cho cô.

Nhưng giờ thì cô quên Craig rồi, đúng không?

Mày quên hẳn ta rồi.

Nora vào trong nhà, và nơi này hơi có mùi ẩm mốc, rõ ràng là đầy bụi bặm, nhưng không quá tệ. Dù sao thì cô cũng sẽ chỉ lưu lại trong một thời gian ngắn thôi. Cô có thể chống chịu với một chút gian khổ này, phải không?

Cô bước vào trong bếp và mở toang cánh cửa tủ lạnh, hiệu Traulsen. Ôi Chúa ơi, đúng là thảm họa! Những mớ rau thối rữa - và pho mát!

Cô vớ lấy một chai Evian để phía ngoài rồi nhanh chóng sập cửa trước khi ọe ra.

“Kính hết cả người, xin mày”.

Cô lau chai nước bằng một chiếc khăn sạch, xoay mở nắp và uống hết gần một nửa.

Giờ thì? Một bồn tắm nóng? Ra bể bơi? Hay là xông hơi?

Miệng cô vẫn há hốc, nhưng không còn từ nào nữa.

Chỉ có tiếng rên rỉ.

Rồi la hét.

Và đau đớn đến không tưởng!

Đột nhiên Nora gập người ôm chặt lấy bụng. Cô khó mà đứng vững nổi.

Bụng mình đang bốc cháy, cô nghĩ vậy trong khi nhìn quanh bếp, nhưng không có một ai khác ở đó.

Cơn đau nổ tung lên cổ họng, và Nora cảm giác như mình không thể thở được. Cô muốn nôn mửa nhưng cũng không làm nổi điều đó. Mọi thứ xoay lộn xung quanh cho tới khi cô ngã sập xuống.

tuyệt vọng không đỡ nổi mình.

Có lẽ cô đã đập mặt vào sàn lát đá, nhưng cô không quan tâm. Không có gì quan trọng ngoài ngọn lửa đáng kinh ngạc đang gặm nhấm cô từ trong ra ngoài. Tầm nhìn trở nên mập mờ. Con đau tồi tệ nhất trong đời cô đang lan ra khắp cơ thể, ăn tươi nuốt sống cô.

Và rồi Nora nghe thấy cái gì đó - tiếng bước chân tiến lại gần bếp. Có một ai đó khác cũng đang ở trong nhà.

Chương 115

Nora cần phải tìm ra đó là ai. Ai đó? Cô không thể nhìn rõ. Mọi thứ đều mờ mờ ảo ảo. Cảm giác như thể cơ thể cô đang phân hủy.

“O’Hara?”, cô gọi lớn. “Có phải là anh không? O’Hara?”.

Rồi cô có thể nhìn thấy ai đó bước vào bếp. Không phải O’Hara. Nhưng là ai nhỉ?

Một phụ nữ tóc vàng. Cao lớn. Có nét gì đó rất quen thuộc ở cô ta. Cái gì? Cuối cùng cô gái đã đang đứng trên Nora.

“Cô là ai?”, Nora thầm thì trong khi hơi nóng khủng khiếp thiêu đốt lồng ngực và cổ họng.

Người phụ nữ vói tay lên và lột đầu ra. Không - đó là mái tóc, cô ta vừa cởi bỏ bộ tóc giả.

“Thế này có giúp cho cô không, Nora?” cô gái hỏi. “Giờ thì nhận ra chưa?”

Phía bên dưới lớp tóc giả là mái tóc ngắn màu vàng cát - và khi đó Nora đã biết đó là ai. “Là cô!” Nora thở hỏn hển.

“Phải, là tôi”.

Elizabeth Brown - em gái của Connor. Lizzie.

“Tôi đi theo cô lâu rồi, Nora ạ. Chỉ để chắc chắn về những việc cô đã làm. Tên giết người! Tôi thậm chí không chắc cô còn nhớ tôi không”, cô nói. “Đôi khi tôi không gây ấn tượng cho lắm”.

“Giúp tôi với”, Nora thều thào. Sự thiêu đốt khủng khiếp giờ đã ở trong đầu cô, trên mặt - mọi nơi - vô cùng khủng khiếp, cơn đau tột tệt nhất cô có thể tưởng tượng ra.

“Làm ơn giúp tôi”, cô van xin. “Làm ơn đi, Lizzie?”.

Nora không thể nhìn ra khuôn mặt người em gái của Connor nữa, nhưng cô nghe thấy giọng nói đáp lời.

“Không đời nào. Nora, mà sắp xuống địa ngục rồi”.

Chương 116

Ai đó đã để lại một lời nhắn bí ẩn cho cảnh sát vùng Briarcliff Manor: “Tôi đã bắt được kẻ ám hại Connor Brown cho các ngài. Cô ta đang ở trong nhà của anh ấy. Đến và đưa ả đi”.

Cảnh sát liên lạc với tôi trong thành phố New York, và tôi tới Westchester trong một thời gian kỷ lục, khoảng bốn mươi phút liêu lĩnh lái xe xuyên thành phố, nhìn thấy Đại lộ Saw Mill và cuối cùng là Đường 9A đầy nguy hiểm.

Có khoảng nửa tá cảnh sát địa phương và xe thiết giáp của bang đậu ngoài lối vào hình vòng cung trước nhà Brown. Cũng có cả một chiếc xe tải EMS từ Trung tâm Y tế Westchester. Tôi hít một hơi dài và thở thật chậm, rồi nhanh chóng tiến vào bên trong. Ôi, mình đang run rẩy như một chiếc lá.

Tôi phải xuất trình phù hiệu cho viên cảnh sát tuần tra ở phòng nghỉ. “Họ ở trong bếp, thẳng lối...”.

“Tôi biết nó ở đâu”, tôi nói.

Tôi chợt nhận ra mình chưa sẵn sàng cho chuyện này khi đi ngang qua phòng khách và nhà ăn trang trọng, trên đường vào bếp. Mọi thứ trong căn phòng đều quen thuộc đối với tôi, có thể nó làm cho tất cả trở nên khó khăn hơn, tôi không biết nữa. Tôi đã ở đó nhưng cũng có vẻ không, như thể tự mình quan sát bản thân trong một giấc mơ rất tệ, thật tệ.

Kỹ thuật viên pháp lý đã bắt tay vào việc, có nghĩa là điều tra viên đã xong nhiệm vụ. Tôi nhận ra Stringer và Shaw tới từ đội đã chiến White Plains. Tôi đã làm việc qua với họ khi chúng tôi lên mưu đồ bảo hiểm để bắt Nora.

Xác cô ta vẫn còn ở đây, cạnh quầy bếp. Một chai nước vỡ vụn ở gần đó, mảnh vỡ vương khắp sàn. Một viên cảnh sát đang chụp hình, ánh đèn lóe lên khiến tôi thấy như thể đó là một vụ nổ.

“Thế này, ai đó đã động tới cô ta”. Shaw bước tới và đứng cạnh tôi. “Cô ta bị đầu độc. Có ý tưởng sáng lạn nào không?”.

Tôi lắc đầu. “Không có. Nhưng theo một cách nào đó tôi không nghĩ là chúng ta sẽ theo sát vụ này để cố tìm ra lời giải đâu”.

“Xứng đáng bị như vậy, hả?”.

“Đại loại thế. Nhưng cách này cũng không hay lắm”.

Tôi rời khỏi chỗ Shaw vì thấy cần phải nện hoặc thụi cho anh ta một cú, mà anh ta không đáng bị như vậy.

Rồi tôi tới xem Nora.

Tôi vẫy tay ra hiệu với người chụp ảnh. “Cho tôi một phút”.

Tôi cúi xuống, cố làm cho mình sẵn sàng hết mức có thể, nhìn vào khuôn mặt cô. Trong những giây phút cuối cùng cô đã phải chịu đựng sự đau đớn, điều này quá rõ ràng, nhưng trông vẫn thật xinh đẹp, vẫn rất Nora. Tôi thậm chí còn nhận ra chiếc áo cánh màu trắng bằng vải lanh cô đang khoác trên người, cùng vòng kim cương ưa thích quanh cổ tay.

Tôi không biết mình nên cảm thấy gì, nhưng tôi buồn đến đáng kinh ngạc cho cô và bắt đầu ghen ngào. Tôi cũng thấy buồn cho chính mình, cho cả Susan và hai đứa con của mình. Tại sao tất cả những chuyện này lại xảy ra? Tôi không biết mình đã nhìn chăm chăm vào thi thể của Nora trong bao lâu, nhưng cuối cùng khi đứng lên, tôi nhận thấy cả căn bếp đã trở nên im ắng, tất cả mọi người đều đang quan sát tôi.

Thật chẳng thích hợp chút nào, tôi biết. Lẽ ra đó phải là tên đê mê

của mình mới phải.

Chương 117

Tôi lái xe trở lại Manhattan ngay chiều hôm đó. Đài bật khá to, nhưng nó cũng không mấy quan trọng. Tâm trí tôi đang ở một nơi khác. Giờ thì tôi biết chính xác những gì mình muốn làm, những gì mình cần phải làm. Cái chết của Nora đã giúp tôi đưa mọi thứ vào tầm tập trung rõ ràng. Tôi thậm chí còn dám chắc mình chưa từng yêu cô ta. Chúng tôi lợi dụng lẫn nhau và kết quả thật kinh khủng.

Tôi quay về văn phòng và nán lại đó đủ lâu để vớ lấy một tập hồ sơ. Còn một văn phòng khác cần phải ghé qua ngay lập tức. Tầng trên, nơi lang thang của những cậu bé to xác.

“Ông ấy sẽ gặp anh ngay bây giờ”, thư ký của Frank Walsh nói.

Tôi bước vào và ngồi xuống trước bàn làm việc bằng gỗ sồi bệ vệ của Walsh.

“John, sao tôi lại có niềm vinh hạnh này đây?”, ông hỏi.

“Tôi cần nói chuyện với ông về một vài thứ. À nhân tiện, Nora Sinclair đã chết”.

Walsh nhìn rất ngạc nhiên và tôi tự hỏi liệu nó có thật hay không. Không gì lọt khỏi tai ông, đó có lẽ là phương thức giúp ông sống sót qua chùng ấy năm tại Cục Manhatttan.

“Đơn giản hóa mọi chuyện, tôi đoán vậy”, ông nói. “Cậu ổn chứ?”.

“Tôi ổn, Frank ạ”.

Ông bẻ từng đốt ngón tay gầy gò, xương xẩu của mình. “Nhưng không quá ổn, tôi nói đúng không? Có chuyện gì vậy?”.

“Tôi muốn xin nghỉ phép. Có ăn lương, Frank ạ. Tôi đã làm việc

quá sức. Tăng ca và tất cả mọi thứ”.

Xem kia, ít ra vẫn còn có thứ khiến Frank Walsh bất ngờ.

“Oa”, cuối cùng ông cũng nói. “Trước khi tôi từ chối lời thỉnh cầu này, John, có điều gì cậu muốn kể cho tôi nghe không?”.

Tôi gật đầu. “Tôi đã sao ra một bản”, tôi nói.

Rồi tôi đẩy tập hồ sơ ra phía trước.

“Cậu có muốn nói xem có những gì bên trong không?”.

“Những gì bên trong chiếc vali đã lang thang khắp chốn đó, Frank. Trong đó cũng có vài thứ quần áo, nhưng tôi đoán đó chỉ là vật lót thôi, hoặc đề phòng trường hợp nó bị mở bởi không đúng người”.

Walsh gật đầu. “Có vẻ như đã có người như thế”.

“Hoặc có thể một người thích hợp. Susan nói rằng tất cả những chuyện này đều nhằm bảo vệ sự an nguy của thế giới. Giám sát các quỹ khủng bố trong và ngoài quốc gia, kiểm tra các tài khoản ngoại quốc. Đó là cách chúng ta đã vô tình phát hiện ra Nora. Cô ta đã chuyển khoản một lượng tiền lớn, cùng một lúc và chúng ta đã tóm được”.

Walsh gật đầu, rồi mỉm cười. Chính nụ cười ngọt xót đó đã để lộ bí mật của ông. Một kiểu cười không thành thật, rõ ràng đang lo lắng. “Đó là những gì đã xảy ra, John ạ”.

“Đại để thế”, tôi nói, “nhưng không hoàn toàn chính xác. Susan tin vào câu chuyện của ông, Frank ạ, nhưng tôi thì có vài vấn đề với nó. Nếu FBI và Cục An ninh Quốc gia đang truy lùng các quỹ khủng bố và phá luật ở đây đó thì có sao? John Q. Public cũng có thể hiểu được”.

Frank Walsh không cười nữa, ông ta đang lắng nghe một cách

chăm chú.

“Vậy đây, tôi đã nhòm vào bên trong chiếc vali. Khi làm thế, tôi đã nghĩ rằng sẽ cần tới lực đòn bẩy vào một ngày nào đó, rằng những gì bên trong có thể sẽ giúp được mình. Đơn thuần là phục vụ bản thân thôi. Tôi không hề biết một chút chết tiệt nào hết. Mở phong bì ra đi, Frank. Xem qua đi. Hãy sẵn sàng để bị thổi bay. Hoặc cũng có thể không”.

Ông thở dài nãy nê, nhưng rồi cũng mở nó ra.

Những gì ông ta tìm được chỉ bằng cỡ ngón trỏ. Đó là một ổ cứng di động loại nhỏ. Cái mà tôi đã sao từ bản chính.

“Cũng có một bản in sẵn trong hồ sơ. Nhưng thật nực cười. Đó không phải là các quỹ khủng bố, Frank ạ”.

“Không ư?”, Walsh nói và bình tĩnh lắc đầu. “Vậy nó là gì, John?”.

Cuối cùng tôi phải nở một nụ cười. “Ông biết đấy, tôi không hoàn toàn chắc chắn, tôi sẽ phải mở đầu bằng cách nói rằng mình không phải là người hâm mộ cuồng nhiệt cho lắm, đối với cả hai đảng chính trị. Đại để tôi thích các vị tổng thống từ trước đến giờ, của cả hai bên. Không biết việc đó khiến tôi trông thế nào nhỉ? Người theo thuyết bất khả tri chăng?”.

“Có gì trên bản in sẵn, John?”.

“Những gì tôi nghĩ, ai đó trong Cục đã truy lùng các khoản tiền được chuyển đến và đi trong vài tài khoản ngoại quốc. Mọi người tìm cách giấu tiền mặt, rất nhiều, xấp xỉ một tỉ rưỡi đô la. Trong tầm hiểu biết nhất của mình, Frank ạ, tất cả những người có tên trên bản in sẵn đều là người góp phần hoặc “bạn bè” của đảng chính trị tạm thời không nắm quyền. Giờ thì chuyện này sẽ khiến cả Cục phải xấu hổ, và chính phủ nữa, nếu nó bị lộ ra trong phiên tòa xét xử tội

giết người của Nora. Như thế sẽ bị coi là bất chính, trái với luân thường đạo lý nữa. Thậm chí còn tệ hơn việc ăn nằm với Nora Sinclair. Mà nhân tiện, tôi vô cùng xấu hổ vì chuyện đó”.

Tôi đứng dậy và nhận ra giờ thì đôi chân đã hơi lão đảo. Vì một vài lý do nào đó, tôi với người ra bắt tay Frank Walsh, có lẽ bởi cả hai chúng tôi đều biết rằng tôi đang nói lời tạm biệt.

“Nghỉ phép, có ăn lương”, ông nói. “Được chấp thuận, John ạ. Cậu xứng đáng với điều đó”.

Rồi tôi bước ra khỏi cửa và đi về nhà - ở Riverside.

Về với Max, John Jr. và Susan - nếu cô ấy cho tôi quay lại. Tôi sẽ nói cho bạn nghe, trên suốt quãng đường tới Connecticut, tôi đã cầu nguyện để cô ấy sẽ làm như thế.

Và cái cô Susan đó, cái cô Susan tuyệt vời và đáng kinh ngạc ấy - cuối cùng đã làm vậy.

Table of Contents

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)